

**RONNIE
O'SULLIVAN**

A close-up photograph of a person's hand, likely Ronnie O'Sullivan, resting on a green pool table. The hand is positioned near a white cue ball. The background is dark and out of focus, showing the legs of spectators.

A BALHÉ

RONNIE O'SULLIVAN

A BALHÉ

Kelepce 3.

Snooker Future
2021

1997. augusztus

Frankie Jamesnek

Mire ezt elolvasod, én már halott leszek. Utána meg könnyen lehet, hogy azt kívánod majd, bárcsak te is az lennél. Haha.

Volt egy megállapodásunk ugyebár? Hogy tartod a szájadat bizonyos dolgokról, amikről tudsz, vagy azt hiszed, hogy tudsz, velem meg a családommal kapcsolatba. Én pedig cserébe nem adom át a zsaruknak a fegyvert, amivel kinyírták azt a szemtanút – rajta a nyavajás újlényomataiddal.

Nyilván örülsz, hogy halálomban is szándékomban áll betartani a megállapodás rám eső részét. Nem adtam át a közegnek a fegyvert. De csak azért, mert helyette a fiam, Dougie kapta meg egy műanyag zacskóban.

Bizonyára azt hiszed, a rám vonatkozó információ birtokában qvittek vagytok Dougieval, aki nem tudja csak úgy továbbítani a zsaruknak, és lecsukatni téged gyilkosságért anélkül, hogy elfecsegnéd nekik, amit rólam tudsz.

Csakhogy én már HALOTT vagyok, érted? Bármit mondhatsz nekik, nekem már úgyis mindegy. De te nyakig vagy a szarban a fegyver miatt.

Dougie is tudja, hogy vaj van a füled mögött, és figyelmeztettem, hogy ne halgasson rád, ha megpróbálnád kidumálni magad ebből az egészszből.

De azt is elmontam neki, hogy eszes fajta vagy, és akár még hasznára is lehetsz, bár elképzelhető, hogy úgy dönt, mégis a zsaruknak adja a stukkert. Ha így tenne, téged pedig lesittelnek, ne feledd a képemet, mer bárhol is leszel, fülig érő mosollyal fogok rád vigyorogni.

Üdvözlettel a síron túlról:

Terence Hamilton

ui. Ennek a levélnek a másolatát a fiam, egyben az örökösöm is megkapta.

1. fejezet

„Elmondom, mit akarok...”

A Spice Girls számára aligha lehetett volna egyszerűbb a válasz a csinos kis bár rejtett hangszóróiból szóló, filozófiai mélységeket feszegető felvetésre.

Frankie James számára azonban, akinek olyan vadul vert a szíve, mint ahogy a betépett Keith Moon dobolt fénykorában, kicsit bonyolultabb volt a helyzet. Merthogy mindennél jobban szeretett volna bárhol máshol lenni, mint Londonnak épp azon a pontján, épp aznap.

A felhőszakadás elől a Paradicsom nevű bárba tért be, ami a főváros Kensal Green nevű negyedében található. Néhány évvel korábban, amikor épp elmúlt tizennyolc, és élete első Notting Hill- i karneváljára tartott, az egyik pultos csajtól megtudta, hogy az elnevezés a viktoriánus költő, G. K. Chesterton egyik versére utal.

Aznap azonban egyáltalán nem találta kedélyesnek vagy fenségesnek a helyet. Mintha még a magasból őt szemmel tartó jókora kőangyal is kötekedő kedvében lett volna. Ráadásul ezzel nem volt egyedül.

Frankie még jobban a szemébe húzta a kalapját, és még egyszer a bárpult mögötti, kissé homályos tükörbe sandított, amiben megpillantotta a borostás képét. Alig voltak nyitás után, ráadásul ott volt még az egész vasárnap, mégis rendesen megtelt már a hely.

Két jól elkülöníthető társaság verődött össze. Az egyik Jarvis Cocker-hasonmásokból és Elastica-rajongókból állt. A többségük mindössze a húszas éveiben járt, mellettük mégis rohadt idősnak érezte magát Frankie, öltönyben és nyakkendővel, miközben amazok vastagon kikent szemmel, feliratos pólóban, csőfarmerban és napszemüvegben úgy néztek ki, mint valami divatreklám

szereplői. Bizonyára helyiek lehettek, bár nehéz lett volna megmondani, kik számítanak annak azóta, hogy London nyugati része ennyire felkapott lett.

A másik csapat volt az, amelyik miatt Frankie szíve úgy kalapált. Gengszterek voltak, méghozzá nem a finomkodó fajta. Nem Tommy Riley legényei voltak, akik legalább szólnának Frankie-nek, mielőtt péppé verik, ha netán keresztbe tenne nekik. Nem, ez a bagázs sokkal rosszabb volt. A Hamilton- fiúk. Simán bezsebelhették volna az Év Bűnbandája díjat. Mindegyikük vérbeli térdkalácstörő, pusztakezes plasztikai sebész és feketeöves csontkovács volt, akik bármikor szívesen véresre verték volna Frankie-t, ha netán a kezük ügyébe kerülne.

Aznap ráadásul úgy is néztek ki, mint egy csapat régivágású rosszfiú, fekete öltönyben, kisuvikszolt bakancsban és frissen megborotválkozva. Az elpáholt babapopsi módjára pirosuló, húsos tarkójukból ítélve egyenesen a borbélytól jöhettek. Egytől egyig bármelyikük szerepelhetett volna A Keresztapában, annyi különbséggel, hogy az ő Marion Brandójuk sehol sem volt.

Csakhogy épp ez volt a lényeg, nem igaz? Ezért voltak itt. Mint ahogy Frankie is. Aki aligha lehetett volna nagyobb pácban. Merthogy a Hamilton- fiúk vezére immár halott volt.

Frankie két héttel korábban értesült az esetről. Vasárnap este volt, amikor egyszer csak Jack berontott az Ambassador Clubba, és majdnem elterült az ajtóhoz közeli snookerasztalon. Épp elmúlt fél tizenegy, az utolsó néhány vendég akkor fejezte be a játékot, Frankie pedig már készült bezárni, hogy aztán nyugovóra térhessen.

– Hadd találjam ki! – mondta. – Csak nem szamurájnak készülsz?
– Mi van?

Frankie az öccse feje tetején lévő kis vacak lófarokra mutatott. Jack haja sötét volt, mint a bátyjéé, és göndör, mint az anyjuké.

– Cseszd meg! – felelte Jack vigyorogva. Kipirosodott arcából ítélve futva tette meg a távolságot az Oxford Street másik végén lévő edzőteremből. – Ezek szerint nem tudsz róla, mi? Nyilván, különben felhívtál volna.

– Miről kellene tudnom?

Jack időközben a pulthoz lépett, és máris elkezdett csapolni egy-egy korsó Guinnessst, pedig tisztában volt vele, hogy Frankie újabban nem iszik. – Terence Hamilton – szólalt meg aztán.

– Mi van vele? – Frankie már a név hallatán összerezzen.

Jack lassan végighúzta a torkán a mutatóujját.

– Micsoda? Meghalt? A rohadt életbe! Ki ölte meg? – Basszus! Tudta, ha Riley embereinek bármi köze is volt hozzá, még aznap este, elszabadul a pokol.

– Nem ki, hanem mi. – Jack mohón nagyot kortyolt a söréből, meg sem várva, hogy a hab szépen megállapodjon a tetején. – Rák – magyarázta. –Nála jobbat nem is találhatott volna.

Frankie lelki szeme előtt hirtelen megjelent Terence Hamilton arca. Az eset két évvel korábban történt, egy néhány utcasaroknyira található koszos alagsorban. A férfi közölte vele, hogy haldoklik. Sápadt bőre áttetsző volt, a szeme pedig egészen beesett. Ezek szerint igazat beszélt? Úgy tűnik igen, és nem egy amúgy rá jellemző, beteges tréfáról volt szó.

– Ezek után van mit ünnepelni – jegyezte meg Jack, majd kacsintott, és odatolta a bátyja elé a másik korsót.

Frankie bizony szívesen ivott volna. Már a sör látványától összefutott a nyál a szájában. Meg is volt minden oka az ünneplésre, nem igaz? Merthogy Hamilton egy méretes személtáda volt, ez vitán felüli. Olyasvalaki, akinek érdemes inni a halálára.

Frankie-nek ismét bevillant, ahogy abban a bizonyos alagsori helyiségben rámered a másik. Ahogy a kötelek a húsába vágtak. Frankie szájából dőlt a vér, és több foga is kitört. Egy véráztatta hulla feküdt mellette. A Hamilton kezében levő kés pengéjén megcsillant a fény.

Frankie szerencsésnek mondhatta magát, hogy élve kijutott onnan. Bár nemcsak a szerencséjének köszönhetette, hanem az eszének is. Merthogy átverte Hamiltont. Azzal, hogy elhitette vele, tud valamiről. Hogy a birtokában van egy felvétel, ami alapján több

zűrös ügyel is kapcsolatba hozható, márpedig Hamilton egyáltalán nem örülne, ha mindez kiderülne. Ez épp elegendő volt ahhoz, hogy Hamilton ne ölje meg Frankie-t, valamint tisztázni is sikerült Jacket, miután bemártották, hogy ő ölte meg Susan Tilleyt, azt a szerencsétlen lányt, akit Terence Hamilton egyetlen fia tervezett elvenni.

– Hála a magasságos egeknek, hogy már nem él – mondta Jack.
– Tudod, kötve hiszem, hogy elhitte, hogy ártatlan vagyok, és szerintem végig engem tartott felelősnek. Aligha bánta volna, ha meghalok.

– Na ja – felelte Frankie, mégis eltolta magától a korsót. Merthogy bármennyire is halott volt Terence Hamilton, a fia, Dougie nagyon is élt. És abból ítélve, hogy egy évvel korábban megverette Jacket, Frankie szerint még mindig gyűlölte az öccsét, és még mindig őt okolta a menyasszonya haláláért.

Ebből pedig az következett, hogy a Hamilton- fiúkkal való balhé valójában még csak most kezdődött.

– Mindig is úgy éreztem, mintha ismerném – mondta a Paradicsom egyik csaposlánya. Éjfekete szeme és szőkített, fiúsra nyírt haja volt, a nyakán pedig violinkulcsot mintázó tetoválás díszelgett. Tisztára úgy nézett ki, mint Gwen Stefani.

– Nos, igazából mindannyian úgy éreztük, szivi – felelte egy kissé spicces, piszkafa vastagságú, valamivel idősebb, frufrus lány, aki Frankie mellett üldögélt, cigivel az ujjai között. – Olyan volt, mintha közülünk való lett volna ... Mintha a barátunk lenne... Ezért van mindenki annyira oda... Mert pontosan tudjuk, hogy segíthettünk volna neki... Miközben olyan csúnyán elbánt vele az élet... Bárcsak találkozhattunk volna...

A cigiautomata feletti tévében másról sem volt szó, mint Lady Diana haláláról. Előbb azt mutatták, ahogy a Kensington- palota előtt egyre csak gyűlnek a virágok, aztán bejátszották, ahogy megjelenik a királyi rezidencia lépcsőjén királykék ruhájában az eljegyzésekor – „mint egy őzgida a kocsi fényszórójában,” jegyezte meg az egyik

kommentátor. Majd sorra jött a többi felvétel: a hercegné a fiaival, egy aknamezőn, Elton Johnnal.

Aznap másról sem beszéltek az emberek, mint a párizsi alagútban előző este történt autóbalesetről.

– Tudjátok, mit hallottam? – szólalt meg a gebe csaj, miközben a pohara alján lévő utolsó korty koktéliját kavargatta.

– Na mit, Doris? – érdeklődött a pultos.

– Hogy a kémelhárítás végzett vele – súgta.

– Csak nem azért, mert Diana kém lett volna? – kérdezett vissza a csapos, miközben huncutul Frankie-re sandított – immár nem először az elmúlt félórán, állapította meg Frankie. Amikor belépett, a csaj még azt is megkérdezte tőle, véletlenül nem olasz-e, mert annyira hasonlít a fiatal Robert De Niróra.

– Dehogyan – felelte mogorván Doris. – Ez egyáltalán nem vicces, ez halálosan komoly. Az van, hogy Diana hozzá akart menni ahhoz a Dodóhoz, vagy hogyishívjákhoz, akivel együtt utazott a kocsiban. A fickó annak az arabnak volt a fia, akié a Harrods áruház is. Az uralkodócsalád ezt nem hagyhatta annyiban, így aztán rájuk küldtek néhány ügynököt.

– Nyilván nem házaló ügynökökre gondolsz – jegyezte meg tréfásan Frankie.

– Hogy merészeled idetolni a pofádat? – szólalt meg ekkor egy tesztoszterontól fröcsögő férfihang meglehetősen ingerülten.

– Micsoda? – fordult oda az idősebb lány értetlenkedve.

– Nem te, hanem ez itt – felelte az illető viczorogva.

Erre mintha véső fiíródott volna Frankie hátába, ahogy a fickó megbökte, ha még bárkinek is kétsége lett volna afelől, kihez beszél. Ahogy Frankie felnézett, a pultos mögötti tükörben láthatta, ahogy egy kopaszodó, vörösés borostával borított arcú, hegyomlászember áll közvetlenül mögötte, és vérekes szemét egyenesen rászzegezi. Frankie ismerte a Sohóból. Jimmy Flanagan volt, alias az „Angyal.” Nem mintha megjelenésében bármiben is hasonlított volna Simon Templarra, hanem azért, mert számtalan

embert juttatott a paddingtoni kórház baleseti sebészetére az elmúlt néhány évtized során, amióta hivatásos verőlegényként tevékenykedett.

A hangszóróból épp akkor kezdett el szólni George Michael Older című slágere. Frankie is pontosan tudta, hogy bölcsen kell viselkednie. Inkább ülve maradt. Felesleges lett volna arcoskodni. Az egy dolog, hogy közel száznyolcvanöt centi magas volt, ráadásul ifjúkorában nem egy kickbox-tornát megnyert, az Angyal azonban közelebb járt a két méterhez, és Hamiltonék fő érdekérvényesítőjeként félkézzel szokott elbánni a Frankie-hez hasonló alakokkal. Frankie tisztában volt vele, elég egy rossz megjegyzés, és a másik máris csettint a hurka vastagságú ujjával, mire a Hamilton- banda többi tagja nyomban maga alá temeti, mint valami lavina.

– Rendben, Jimmy – szólalt meg Frankie barátságos hangnemben, aztán szép lassan megfordult.

– Neked kurvára nem vagyok Jimmy, te lds szaros! – felelte az Angyal, majd a zakója ujjába törölte húsos orrát. – Csalt azért nem dugtam még fel a fejedet a seggedbe, mert még emlékszem az öregedre az iskolából.

Az említett férfi Frankie faterja volt, aki Terence Hamiltonnal, Tommy Riley- val, Jimmy Flanagannel és a többi vezető fővárosi gazfickóval együtt ugyanabba a kelet- londoni börtöntöltelék- képzőbe járt még a hatvanas években. Időközben persze egymással rivalizáló bandákba tömörültek, miközben farkasok módjára ugyanannak a városnak a rothadó tetemét marcangolták. Akadtak azonban még közöttük néhányan, akik a régi szép idők emlékére némiképp tiszteletben tartották a másik családját.

Frankie apja mindig Paddingtonként emlegette az Angyalt. Nem a nevezett városrészben található kórházhoz való kötődése miatt, hanem a húszas évei óta a fejét egyre ritkásabban borító vörös haja okán, amitől úgy nézett ki, mint a kisgyerekek kedvenc mackója, aki épp elővett egy lekváros szendvicset a kalapja alól. Lehet, hogy ezt most inkább nem kellene megemlíteni.

– Remélem, jó okod van rá, hogy épp itt látlak – folytatta az Angyal.

– A burgerek.

– Micsoda?

Válaszként Frankie előbb a krétatáblára, majd az üres tányéjára mutatott a fejével. Ha már úgyis az utolsó vacsorájára készül az ember, aligha jöhetne ennél jobb helyre, gondolta magában, miközben a metrótól a temető felé sétált. Újabban ez volt a környéken megjelenő egyre több, kaját is kínáló kocsmák közül az egyik legnépszerűbb. Legalábbis a kirakatban látott étteremkritika alapján.

– Ridegen tartott marhából készült húspogácsa Monterey Jack sajttal, galambbegysalátával és bivalyszív paradicsommal, pirított briósban –magyarázta Frankie.

– Milyen bírós? Érthetően beszéljél, köcsög! – mondta erre az Angyal.

– Rendben, értettem. Az igazság az, hogy megéheztem, és nem gondoltam volna, hogy összefutunk. Azt hittem, ez a hely elég messze van a temetőtől, hogy a magatok fajta úriemberek idáig elsétáljanak. Gondoltam, a törzshelyeteken fogtok gyülekezni. Máskülönben nagy ívben elkerültem volna. Fogalmam sem volt, hogy innen indul a gyászmenet – tette hozzá az esőáztatta ablak felé bólintva, amely mögött a tíz perccel korábban érkezett halottaskocsi, valamint azoknak az autóknak az elmosódott körvonala látszott, amelyekkel a Hamilton- fiúk érkeztek.

– Valóban nem ez a kocsmák egyik legközelebb a temetőhöz, de legalább tisztességes sört csapolnak – felelte az Angyal.

Frankie bizonyára maga is alátámasztotta volna a megállapítás jogosságát, ha az előző fél évben a Dr. Peppernél erősebb piát is ivott volna.

Az Angyal megeresztett egy hatalmas, szaftos tüszentést. – Allergia -dünnyögte, majd megtörölte az orrát a lapátméretű kezével. Azután végigmérte Frankie-t, aki méretre készített fekete öltönyt,

fehér inget és fekete nyakkendőt viselt a kissé divatjamúlt bézs ballonkabátja alatt.

– Basszus, ugye nem azt akarod mondani, hogy azért vagy itt, hogy leródd a kegyeletedet?

– Tulajdonképpen.

– Valóban? – mondta az Angyal elmosolyodva, amit nem ártott volna többször gyakorolnia, ahogy ugyanis előtűntek a csálé fogai, egészen úgy nézett ki, mint aki épp készül beleharapni Frankie-be. – Én úgy hallottam, nemigen voltak puszipajtások Terence-szel. Bár tény, hogy valamilyen oknál fogva az elmúlt két évben nem engedte, hogy a tyúkszemedre lépjünk.

Valamilyen oknál fogva. Az Angyal nyilván tudni szeretne volna, mégis miféle megállapodás született Frankie és Terence Hamilton között.

Frankie azonban okosabb volt annál, mint hogy bármit is eláruljon.

– Nem mintha ez bármit is számítana most már – jegyezte meg az Angyal. – Azok után, hogy az új főnök átvette az irányítást. Vége ám a pattogásnak, vagy netán nem hallottad? Eljött a mi időnk, öcskös. Újra Hamiltonék diktálnak.

Az új főnök. Nyilván Dougie- ra gondolt. Jónéhány sztorit lehetett hallani az elmúlt hetekben, mióta Terence Hamilton elpatkolt. Először azt, hogy Hamiltonéknak annyi. Aztán azt, hogy Terence felesége magához ragadta a hatalmat. Később jöttek az albánok, valamelyik triád, majd a lengyelek. Végül azonban Dougie volt az, aki mindenkin felülkerekedett. Pont úgy, ahogy Terence eltervezte. Meghalt Kelet-Soho királya. Éljen az új király!

– Úgy tűnik – felelte Frankié, miközben szemügyre vette az Angyal háta mögött tömörülő húsz- harminc verőlegényt, akik meglehetősen fölényeskedően viselkedtek. Érződött rajtuk, hogy csak azt várják, mikor kapják az újabb utasítást, hogy valakit jól helyben hagyjanak.

Frankie óhatatlanul is arra gondolt, mit szólna mindehhez Tommy Riley, és vajon mit fog erre lépni. Mindenki máshoz hasonlóan,

Tommy is úgy hitte, hogy a Hamilton- fiúknak leáldozott, neki pedig épp most jött el az ideje. Az elmúlt két évben fokozatosan csipentett le magának kisebb-nagyobb részeket Hamiltonék felségterületéből, és meg volt róla győződve, hogy hamarosan az egész Soho az övé lesz, és kizárt volt, hogy akár egy lépést is hátráljon anélkül, hogy megküzdene érte.

– Igazából elég, ha annyit tudsz – figyelmeztette az Angyal Frankie-t – , hogy a főnök szívből utál, a nyomorult öcséddel együtt.
– A fickó szörnyű, kásás hangon elnevette magát. – Lehet, hogy Riley védelmét élvezed, de ez szart sem ér errefelé. Különösen a mai napon. – Az Angyal rezzenéstelen tekintettel, szenvtelenül meredt Frankie-re. – A helyedben elhúznám a belem, még mielőtt Dougie megtudja, hogy itt vagy.

Éltkor váratlanul megszólalt egy női hang. A kemény szavak után egészen kellemesen hatott.

– Semmi gond, Jimmy. Lazíts! Dougie szólt neki, hogy jöjjön el.

Frankie oldalra kapta a fejét, mivel felettébb ismerősen csengett a nő hangja. Egy éve látta abban a menő Merciben, miközben csak úgy dübörgött a basszus. Fekete haját most is ugyanolyan rövidre nyírva hordta, a szemét pedig ugyanolyan vastagon kikente, mint akkor. Ahogy kihajolt a Merci ablakán, úgy nézett ki, mint valami újkori Kleopátra. Azért kanyarodott Jack lakásához, mert üzenetet hozott neki. Majd ahogy megindult, megragadta az öccse gallérját, és több méteren keresztül maga után vonszolta.

Ő volt az.

Ha Frankie nem lett volna akkor ott, hogy segítsen, az Öccse fejjel előre a trafóládának repül, amitől tuti megfeküdt volna.

– Te vagy az – szólalt meg Frankie.

Azzal felpattant, és a nő felé fordult, mit sem törődve az Angyallal.

Pontosan tudta, hogy a nő nem szokott finomkodni, és élvezni, hogy fájdalmat okozhat másoknak. Ezt már maga is megtapasztalhatta. Frankié máris ökölbe szorította a kezét.

– Látom, jó a memóriád – jegyezte meg a nő, miközben úgy méregette Frankie-t, mint Jack edzőtermében szokták egymást a bokszolók.

– Ezek szerint nem tagadod? Te voltál, igaz? – Meg Dougie. Mert bizony Frankie-nek úgy rémlett, mintha azt a bálgúnár barmot is látta volna a Merciben. Hogy végignézze, mit csinál a kedvenc vadmacskája.

– Miért tagadnám? – kérdezte a nő, miközben felcsillant a kék szeme.

Vajon holland lehetett? Vagy dél- afrikai? Frankie már előző este sem tudta hová tenni az akcentusát, miután üzenetet kapott tőle, hogy legyen itt aznap, vagy különben...

– Meglátásom szerint – folytatta a nő –, aligha tudnál bármit is tenni, nemcsak itt, hanem bárhol, bármikor.

Ez inkább volt tényközlés, mintsem hengegés. Még csak egy halvány félmosoly sem tűnt fel rideg, kirakatbábuszerű arcán. Ez így rendben is volt. Merthogy igaza volt, nemde? Frankie ki volt szolgáltatva Dougie-nak. Azért, amit az apjától kapott. A stukker miatt. Csak előző este kapta meg Terence kézzel írt levelét, amelyben közölte vele, hogy a fiának adta a fegyvert. A futár, aki kézbesítette neki, ragaszkodott hozzá, hogy ott helyben elolvassa. Mindez körülbelül tíz perccel azután történt, hogy ez a csaj üzenetet hagyott a telefonján, és felszólította, hogy legyen itt másnap.

– Dougie üzeni, hogy várd meg, amíg véget ér a sírba tétel.

– A micsoda?

– A családi kriptánál.

Ezt a rongyrazást! Mintha valami szaros előkelőségről lenne szó. Dougie Hamilton nem elégedett meg holmi egyszerű koporsóval, amit aztán elföldelnek. Ellentétben az apjával, aki tudta, honnan származik, és le sem szarta volna az egészet.

– Netán kifogásod van? – kérdezte a nő, mintha képes volna a gondolataiban olvasni.

Frankie meredten nézett a másokra, vagy legalábbis próbálta állni a tekintetét. Ez volt az egészben a szörnyű. Hogy gyűlölni akarta. Azért, amit az öccsével tett. Mégis volt valami abban a kék szempárban, valami alig észrevehető huncutság, ami egyáltalán nem tükröződött az arca többi részén, mintha közük lenne egymáshoz, és csak ők ketten értenének valami bizarr tréfát.

– Csak legyél ott! – közölte, azzal megfordult, és a kijárat felé vette az irányt. A többiek szó nélkül félrehúzódtak, hogy elférjen közöttük.

– Jobb, ha nem húzol vele ujjat – jegyezte meg az Angyal.

– Nem mondod! – Frankie még látta, ahogy a nő felfordítja a kabátja gallérját, ahogy kilép az esőbe. – Neve is van?

– Viollet Coetzee. Ő Dougie jobbkeze, vagy inkább harcikutyája. - Ahogy az Angyal ismét elvigyorodott, új fent előtűntek ragadozó állatra emlékeztető fogai. – Állítólag volt dél- afrikai zsaru, akivel senki sem szokott szórakozni. Ezt jobb, ha tudod.

Frankie a tekintetével követte a nőt, ahogy kinyitja a közvetlenül a lóvontatta halottaskocsi mögött várakozó áramvonalas, fekete Daimler ajtaját. Mintha egy pillanatra feltűnt volna Dougie Hamilton alakja a hátsó ülésen. Vajon jól látta, hogy a no odahajol, es megcsókolja a fickót, miután beszállt? Frankie-nek egészen úgy tűnt.

2. fejezet

Frankie egy órával később pillantotta meg őket ismét, a Kensal Green- i sírkertben, ahogy a Hamilton- bagázs tagjaival együtt lassan lépdelve az esőben ázó fekete limuzinok, Mercik és Bömbik felé haladt.

Frankie legutóbb akkor látott kriptát, amikor néhány iskolai cimborájával megpróbált betörni a Piccadillynél lévő Szent Jakab templomban található egyikébe, miután megnézték az Indiana Jones és az utolsó kereszteslovag című filmet. Abban bíztak, találnak majd némi templomosok által hátrahagyott aranyat vagy bármit, hogy vegyenek maguknak új BMX-et, de ehelyett csak az idős lelkész kergette el őket, miután meghallotta a neszezésüket.

Terence Hamilton végső nyughelye, egy hatalmas fekete gránittömb, akkora volt, mint egy kisebbfajta nyaraló, csak épp kemény és lelketlen. Ebben hasonlított a benne újonnan elhelyezett elhunytakra. Frankie ezen elvigyorodott. Dougie- nak bizonyára szép kis summát le kellett érte perkálnia. Remélhetőleg jó mély akna vezet a földbe, hogy Terence biztosan lejusson a pokol fenekére, ahová való volt, a Patás társaságába.

– Viollet megkért, hogy adjam át.

Ahogy Frankie megfordult, egy fiúval találta magát szembe. Legalábbis annak tűnt, a sötét kapucnija alól ugyanis alig látszott valami az arcából. Az egyik füléből kikandikált a fejhallgatójának a zsinórja. Nem lehetett több tízévesnél. Egy papírfecnit nyújtott Frankie-nek.

– Valóban? – Frankie elvette, és elolvasta.

Cobden Club, Kensal Road 170. 2:30, személyzeti bejárat.

Utóbbi szöveget ütött a fejébe. Frankie az órájára sandított. Igazi Rolex volt, a hátlapján az apja nevével. Hét éve bízta rá az öreg, épp

aznap, amikor fegyveres betörésért letartóztatták.

Még csak két óra volt. Ezek szerint még harminc, irtózatosan lassan múló percet kell várnia, mielőtt kiderül, mi a francot tartogat számára a sors. Netán túlzás lett volna a levertsége? Csak remélni tudta. Bármilyen is volt ugyanis az oka, hogy Dougie Hamilton odarendelte, bizonyára nem egy csésze tea mellett kívánt vele elcsevegni.

– Azt mondta, kapok magától egy tízfontost, amiért kézbesíttem az üzenetet – szólalt meg a srác.

Ezt az pofátlanságot! Frankie elnézett a temető irányába, ahol Viollet álldogált Hamilton kocsija mellett, fekete ernyővel a kezében, és bármennyire is messze voltak egymástól, meg mert volna rá esküdni, hogy a nő egyenesen őt nézi, ugyanazzal a cinkos tekintettel.

Viollet. Ibolyát jelent, mégis karcos a hangzása. Illett hozzá. Egyszerre pajkos és könyörtelen.

– Mégis ki vagy te? – szegezte a fiúnak a kérdést Frankie.

– Kis Terry. A nagybátyám után kaptam a nevem.

Ezek szerint Terence Hamilton unokaöccse volt, vagyis Dougie unokatestvére. – Egyáltalán nem tűnsz olyan kicsinek.

A srác állta a férfi tekintetét. – Második vagyok a tornasorban.

Es bizonyára a legkeményebb az osztályban, a rokonságodból kiindulva. Frankie összerezett. A zuhogó esőben már rendesen átázott. A kalapjáról aláhulló esőcseppek végigfolytak a kabátján. Összehajtogatta az üzenetet, zsebre dugta, majd elővett egy köteg, ezüst csíp- tetővel összefogott bankjegyet. Miután kihúzott egy húszast, odanyújtotta.

– Úgy látszik, ma szerencséd van, Kis Terry – mondta. – Hacsak nem tudsz visszaadni.

– Sajnos nincs nálam lóvé – felelte a fiú vigyorogva.

– Sejtettem. Akkor majd legközelebb.

– Az unokatestvérem azt tanította, sose tartozzak senkinek.

– Akkor fogadd meg a tanácsát! – Amit persze könnyű osztogatni, ha harminc henteslegény áll az ember rendelkezésére, hogy megszerezzen bárkitől bármit, amikor épp megkívánja. – Mit hallgatsz? – érdeklődött Frankie a kis fülhallgatóból kiszűrődő zene hallatán.

– Notorious B!Get.

– Valóban? És jó?

– Ő a kedvencem. Na meg Puff Daddy.

A név sokkal inkább egy gabonapehely- márkára emlékeztette Frankie-t, mintsem zenészre, mégis egy biccentéssel nyugtázta.

Fogalma sem volt, mit magyaráz neki a srác. Muszáj lett volna kicsit többet kimozdulnia.

– Viszlát, Frankie! – köszönt a fiú.

– Szevasz, Kis Terry!

Frankie. Ezek szerint Viollet a nevét is elárulta neki. Nem azt mondta neki, az a fickó ott, vagy az a faszig hanem a rendes nevét. A tekintetével követte, ahogy Kis Terry visszaszalad a Daimlerhez. Amikor odaért, a nő kinyitotta neki az ajtót, majd mindketten beszálltak.

– Ül le!

Frankie körbenézett a Cobden Club legfelső szintjén lévő kis szobában. A frissen mázolt falakról festékszag áradt, az egyetlen ablakot elfüggönyözték, a mennyezeten pedig egyetlen csupasz villanykörte világított. Felettébb kellemes és hívogató. Ja, nem.

Csakhogy a vörös bőrrel bevont széket leszámítva, amelyről Dougie meredt rá barátságatlanul, nem akadt más ülőalkalmatosság.

– De...

– Gyerünk már! Lépés indul! Oda! – Azzal a fickó gondosan manikűrözött ujjával egy pontra mutatott a csupasz padlón félúton az ajtó és közte. A fény megcsillant drága és divatos szemüvege fekete keretén, miközben megigazította a felöltőjét, és hegyes füle mögé fésülte hosszú, sötét haját.

– Most...? – kezdte volna Frankie.

– Hogy komolyan gondolom-e? Nem is tudom. – Dougie a gyér fényben meglehetősen sápadtnak tűnő arcára mutatott. Egyedül patkányszerű, parányi szeme csillogott. – Úgy nézek ki, mint aki szórakozik?

Hogy szórakozna?! – Ööö... Nem – felelte Frankie.

– Akkor ülj le! – A fickó arca egy pillanatra kipirosodott. Úgy beszélt, mint valami idomár. Mintha egy kutyaéhoz beszélne. Mintha Frankie a pudlija vagy a csicskája lenne.

– Baszd meg! – felelte Frankie.

Hoppá! Ez hiba volt. Megreccsent a padló, majd árnyék vetült Frankie-re, aztán valami keményen eltalálta a veséjét. Öklendezve térdre rogyott. Majdnem elhányta magát.

– Na, tessék. Így már mindjárt más. Okos fiú. – Dougie előrehajolt, majd összedörzsölte a kezét, mintha a tűznél melengetné. – Most pedig ott maradsz.

Frankie akkor sem tudott volna felállni, ha szándékában áll.

– Ha lenne nálam keksz vagy valami jutalomfalat – mondta Dougie – , adnék egyet, de sajnós nincs.

A szája alig észrevehetően megrándult. Ezek szerint ez volt nála a mosoly? Nyilván, állapította meg magában Frankie. Dougie megsimogatta szögletes, simára borotvált állát. Még akár jóképű is lehetett volna, ha nem lett volna ekkora pöcs.

– Ha még egyszer csúnyán beszélne a jelenlétemben – kezdte Dougie –, verd be a fejét a kedvenc baseballütőddel, Barry, aztán hozz egy rendes kutyát, hogy felnyalja, ami marad belőle!

Barry... Nyilván ahhoz a kétajtós szekrényhez beszélt, aki az ajtó előtt álldogált egy fatestápolóval a lábánál, amikor Jimmy Flanagan az előbb felkísérte Frankie-t.

Erezte, ahogy az említett ütő kemény vége a fejéhez ér, csak hogy tudja, a másik ott áll mögötte. Frankie zihálva kapkodta a levegőt. Szedd össze magad! Ha Dougie meg akarna ölni, már rég megtette volna, nem igaz?

A férfi olyan lenézően meredt rá, mint a hivatalokban ülő ügyintézők szoktak, akiknek azt lehet kiolvasni a tekintetéből, hogy a cipője talpára ragadt kutyaszárnál is kevesebbre tartja azt, aki vele szemben ül. Olyan ember benyomását keltette, mint aki teljesen megveti a másikat.

Basszus! A mostani aligha különbözhetett volna jobban az első találkozásuktól, ami az Ambassador előtt zajlott le, miután Jacket letartóztatták Dougie menyasszonya meggyilkolásának a vádjával. Miután a fickó elvesztette az uralmat az égszínkéek Mercije felett, be- leszállt a szomszédos újságosboltba, majd sikertelenül megpróbálta betörni Frankie képét. Részeg volt és feldúlt, még sokkal inkább fiú, mintsem igazi férfi.

Frankie azóta sem felejtette el, amit a másik fennhangon ordítva mondott neki: A kurva öcséd megölte a menyasszonyomat! Mindenemet tönkretette... Még mindig emlékezett rá, hogy Dougie azután sem adta fel, hogy Frankie fölé kerekedett a dulakodásban. Már akkor tudta, hogy a fickó a létező legrosszabb fajta. Az, amelyik nem tudja, mikor kell abbahagynia.

Pedig mindez még akkor történt, amikor Dougie még mezei állampolgár volt. Ügyvédként fényes karrier és rendezett családi élet várt rá, csakhogy a lány halála után valósággal beszippantotta az apja bűnbandája.

A jóég tudta csak, Frankie miféle bánásmódra számíthat.

- Érthető lenne, ha a mai lenne életem legszörnyűbb napja - kezdte Dougie nyugodt, kimért hangon. Ahogy beszélt, semmi sem érződött az apjára jellemző érdes, East-End-i kiejtésből. Állítólag valami flancos magániskolába járt, majd jogot tanult, aztán sikerült London pénzügyi negyedében elhelyezkednie. Aligha ívelhetett volna szebben a pályája. -Merthogy azt mondják - folytatta - , nincs annál szörnyűbb, mint elveszíteni az ember szüleit. De nem nekem. Távolról sem.

Frankie előre sejtette mire megy ki az egész, mégsem tudott mit tenni ellene.

- Te már csak tudod, nem igaz? Elvégre ott voltál. Nem, amikor meghalt, amikor megölték, halálra verték és bántalmazták, hanem a klub előtt. Azért mentem oda, hogy... - A tenyerével megdörzsölte a homlokát. - Miért is? Már nem is emlékszem. A stressz már csak ilyen. Képes elfeledtetni bizonyos dolgokat. Ezt a pszichiáteremtől tanultam. Tudtad, hogy terápiára járok, óránként több mint száz fontot fizetek, hogy az ürge megbuherálja az agyamat, és jól érezzem magam a bőrömben?

- Nem tudtam - felelte Frankie. Ezt még a Tommy Riley-vel való ügyletei során megtanulta, hogy egy gyaníthatóan pszichopata egyén társaságában jobb abból kiindulni, hogy a másik nem csupán holmi költői kérdést tesz fel, hanem igenis választ vár rá, bármennyire is agyamentnek hangzik.

- Még azzal a felkapott antidepresszánszal, Prozac-kal is megpróbálták kezelni, mert állítólag jótékony hatású - folytatta Dougie. - Csökkenti a feszültségérzetet, megnyugszik tőle az ember, és kevésbé lesz bosszús. De tudod, mi a helyzet?

- Micsoda? - mondta Frankie illedelmesen.

- Nincs rá szükségem. Nem akarok felejteni. Mindenre emlékezni altatok. Mindenre, ami vele történt. Ez az, ami hajt engem. Érted?

Frankie bólintott.

Egy pillanatra Dougie őszintén elégedettnek tűnt. Mintha ellágyultak volna a vonásai. Aztán ismét megkeményedtek, és olyan meredten nézett a másikra, hogy Frankie elkezdte a fülében hallani a saját szívverését. Csakhogy valami nem volt rendjén. A vér a fülében lüktetett. Basszus! Mi lenne, ha menekülőre fogná? Vajon milyen messze lehet az ajtó? Sikerülne megelőznie Barryt, a Szekrényt? Nyilván nem.

- Megváltoztál ám - szólalt meg ismét Dougie. - Mintha összementél volna.

Keskeny ajka ismét megrándult. Netán viccnek szánta a megjegyzést? Akkor csessze meg! Frankie-nek elege volt. Mégis mi veszténivalója van? Akár rövide is zárhatja az egészet, hogy megtudja végre, miről van szó. Bármilyen is legyen az.

– Miért nem mondod el inkább, mit akarsz? – fordult Dougie- hoz. Abban bízott, kellően lényegre törő, sőt dacos a hangja, helyette azonban inkább volt meghunyászkodó.

– Szerintem pontosan tudod. Amiatt a bizonyos levél miatt hívtalak ma ide, amit az apám írt neked. Amit tegnap este elküldtem hozzád. Itt van esetleg?

– Nincs.

– Netán azért, mert megsemmisítetted? Mert a tartalma terhelő rád nézve?

– Igen.

– Mindig ilyen szűkszavú vagy?

Rohadt vicces. Frankie nem válaszolt.

– Tudod egyáltalán, az mit jelent?

– Igen. – Köcsög.

– Helyes, mert állítólag az vagy. Mármint okos. Félművelt ugyan, mégis kilógsz a sorból, már ami a családodat illeti.

Ezt én is elmondhatnám rólad. Ezúttal Frankie inkább megtartotta magának a gondolatait.

– Nyilván magadtól is rájöttél – folytatta Dougie hogy mivel én is kaptam egy másolatot a levélből, nálam is van egy példány. – Újabb gúnyos szájrándulás. – Mint ahogy azzal is tisztában vagy, hogy nemcsak a levél van nálam, hanem a fegyver is, amit megboldogult édesapám hagyott rám. Egy Browning Hi-Power. Apa szerint klassz darab, nem mintha nagyon értenék hozzá, bár igyekszem behozni a lemaradásom. A pisztolyon pedig a te ujjlenyomataid találhatóak. Arról a bizonyos fegyverről van szó, amellyel megölték Mario Baoticot, aki, mint azt bizonyára tudod, szemtanúja volt annak, ahogy végeztek a menyasszonyommal, Susan Tilleyvel.

Egészen úgy ejtette ki, az utolsó két szót, a lány nevét, miközben a távolba tévedt, mint ahogy vallásos emberek szoktak beszélni a szentjeikről és az isteneikről. Mégsem ettől fagyott meg a vér Frankie ereiben. Sokkal inkább a másokban beállt hirtelen

változástól. Az arca immár egyáltalán nem volt merev, hanem egyre ráncosabb. Ahogy egyre csak vörösödött, úgy nézett lei, mint aki belülről izzik, és menten felrobban. Basszus! Lehet, hogy ez a barom tényleg végig fogja nézni, ahogy Barry, a Szekrény szétveri Frankie fejét azzal a baseballütővel.

– Nem én voltam – mondta hirtelen Frankie. – Nem én öltem meg Baoticot. Csak azért került az ujjlenyomatom a fegyverre, mert az apád...

– Elég!

Dehogyan volt elég. Lehet, hogy Frankie nem tudja bizonyítani az igazát, de legalább megpróbálhatja megértetni a másikkal, mi történt. Elvégre Dougie ügyvéd, nem igaz? Vagyis talán még hallgat a józan érvelésre. – Szóval az apád...

A férfi egyet csettintett.

Az ütő menten meglendült, mire égő fájdalom hasított Frankie vállába. Felnyögött, majd előrezuhant. Majdnem az arcára érkezett. Erezte, ahogy Barry fölé magasodik, készen arra, hogy még egyszer lesújtson, pedig épp az imént zúzta majdnem porrá a kulcsontját.

– Ne vágj még egyszer a szavamba! – szólalt meg Dougie. – Értve vagyok?

– Aha – nyögte Frankie. Összeszorította a szemét. Csak lélegezz mélyen! Rajta! Az segít elviselni a fájdalmat.

– Apa figyelmeztetett, hogy megpróbálsz majd kidumálni magadat -sziszegte Dougie –, és másra fogod kenni Baotic halálát.

De hiszen igazat beszélek! Frankie az ajkába harapott. A verőlegény árnyéka egy tapodtat sem húzódott hátrébb. Az ütőjét magasra emelve készen állt, hogy megint lesújtson. Dougie pedig nem úgy nézett ki, mint aki megakadályozná. Elvégre szívből gyűlölte Frankie-t és Jacket egyaránt. Képtelen volt belátni, hogy még mindig az apja húzogatja a szálakat, pedig már a sírban fekszik.

– Azt is megemlítette, hogy állítólag van valami felvétel a birtokodban, és azzal fogsz majd megfenyegetni, hogy átadod a

rendőrségnek.

Ez primán hangzott, és rendben is lett volna. Már ha létezett volna egyáltalán az az átkozott felvétel. Csakhogy nem létezett. Frankie találta ki az egészet, hogy valahogy mentse az irháját abból az alagsori helyiségből.

– Előre figyelmeztetett, hogy mindenféleképpen próbálkozz majd, de ne hogy bedőljek neked. A te fajtád már csak ilyen – tette hozzá Dougie. – Csak abban az esetben lehet benned megbízni, ha valamivel sarokba lehet szorítani, márpedig ez a pisztoly éppen ezt a célt szolgálja. – Az arca, ami egészen odáig egyre csak vörösödött, lassan fakulni kezdett, és újból hamuszínűvé változott, jelezve, hogy a fickó kezd ismét úrrá lenni magán, és sikerül magába fojtani az indulatait. – Tudod, valójában lényegtelen, hogy tényleg te húztad-e meg a ravaszt. Csak az számít, hogy a pisztolyon a te ujjlenyomataid vannak. Megbízható forrásból tudom továbbá, hogy a rendőrség már akkor arra gyanakodott, hogy hátráltatod az öcséddel kapcsolatos nyomozást, és már azelőtt megfigyeltek téged, hogy Baotic meghalt volna. – Halványan elmosolyodva figyelte, ahogy Frankie felfogja a szavai értelmét. – Mindezt egybe véve a rendőrség szemében aligha volna kérdéses a bűnösséged, nem gondolod? – Percről percre egyre csiszoltabb kiejtéssel beszélt, mintha épp záróbeszédet mondana egy bírósági tárgyaláson, tudva, hogy úgyszólván a javára fognak ítélni. – Sőt, van egy olyan érzésem, a pisztoly nélkül sem kellene sokat gyözködni a rendőrséget, hogy újraindítsák a nyomozást veled kapcsolatban.

Megbízható forrás. Mégis kicsoda? Frankie felidézte, hogy az a személtáda Snaresby felügyelő vezette a gyilkossággal kapcsolatos nyomozást. Ez vajon mit jelent? Hogy nemcsak Tommy Riley fizetett neki, mint azt Frankie már akkor gyanította, hanem Terence Hamilton is? És mégis mi a francot akart azzal mondani, hogy a zsaruk már Frankie-t is gyanúsítottként figyelték meg? Milyen megfontolásból? Vajon mit sejtettek? Tényleg elegendő bizonyítékuk lett volna ahhoz, hogy a pisztolyon lévő ujjlenyomatok nélkül is leültessék Frankie-t?

– Még mindig nem egészen tudom, pontosan mi köze volt a rohadt öcsédnek a menyasszonyom halálához – szólalt meg ismét Dougie. – Úgy tudom, meglehetősen beszari és ügyefogyott alak, így aztán nem valószínű, hogy ténylegesen ő ölte meg. De vajon köze volt hozzá? Netán ott volt, amikor megtörtént? Nem tudom. – A férfi Barryre sandított, mint aki újabb utasítást készül neki adni, aztán a tekintetét ismét Frankie felé fordította. – Egy nap azonban – folytatta, miközben megigazította makulátlan fehér inggallérja által keretezett selyemnyakkendőjét – igenis el fogok beszélgetni a kis szarossal. Ezt jobb, ha elfogadod. Nem most, amikor még élvezi a Tommy Riley által nyújtott biztonságot, a rendőrség pedig tisztában van vele, mennyire szívesen találkozna veled. Egy nap azonban akkor is kiderítem az igazságot.

Ekkor kopogás hallatszott. Frankie az ajtó felé fordította a fejét.

– Nem- nem – szólta rá Dougie az ujjával csettintve. – Előre néz! Jó kutya.

A Frankie fölé magasodó árnyék megmoccant, ő pedig engedelmeskedett.

Hallatszott, ahogy kinyílik az ajtó. Frankie érzékelte, ahogy az árnyék hátrébb húzódik. Lépteket hallott. Valaki bejött? Vagy épp távozott?

– Édesanyád szeretne beszélni veled – szólalt meg egy női hang. Az övé. Vióla volt az. Netán azért jött, hogy lássa, mi zajlik? Hogy csatlakozzon, és ő is beszálljon? Frankie alig bírta megállni, hogy ne nézzen oda.

Dougie az órájára sandított, majd sóhajtott. – Igen, persze. Mondd meg neki, hogy máris megyek. A pultosnak pedig üzenem, hogy Tanqueray gint töltsön, ne Gordon's-t. Tisztán issza, egy szelet lime-mal.

Újból léptek hallatszottak, majd becsukódott az ajtó. Az árnyék ismét Frankie-re vetült, Dougie pedig felé fordította a tekintetét.

– Tudtad, hogy jogot hallgattam? – kérdezte.

Frankie bólintott.

– És azt, hogy dolgoztam is ügyvédként?

Újabb bólintás.

– Még hozzá itt Londonban – folytatta Dougie. – Vagyonjogra szakosodtam. Úgy volt, hogy az lesz a szakterületem, és azzal fogok foglalkozni hosszú távon. Hogy az lesz a hivatásom. Volt is hozzá érzésem. Olyannyira, hogy egy amerikai fejtáncos lecsapott rám. Sosem állt szándékomban ilyen helyeken tengetni az életem, állandó titkolózás közepette, hozzád hasonló kis férgek társaságában. Úgy volt, hogy New Yorkba költözöm, és új életet kezdek. Távol a családomtól. Az újdonsült feleségemmel. El tudod képzelni, mennyire vártam már, és milyen izgatottak voltunk? Hogy milyen érzés volt, amikor mindezt hirtelen elveszítettem? – Dougie egészen közel hajolt Frankie-hez, és egyenesen rászégezte a tekintetét. – El tudod képzelni?

– Igen.

– Dehogyan tudod. – Dougie tekintete ismét a távolba révedt. – De hamarosan meg fogod tudni.

Frankie szíve vadul kalapálni kezdett, Dougie azonban csak az ujjával intett, mintha olvasna a gondolataiban. – Még nem most – mondta. – Csak hamarosan. Ma még biztosan nem, és lehet, hogy nem is holnap. Sőt nem is holnapután, esetleg egy héten vagy hónapon belül. De nemsokára. Merthogy erről van szó, nem igaz, kutyuskám? Im már pórázon tartalak. Vagy láncon, ha úgy jobban tetszik. Te pedig azt fogod csinálni, amit mondom neked, még hozzá addig, amíg jónak látom. Az enyém vagy. Nem szabadulhatsz tőlem. Érted már?

Frankie nem szólt semmit. Mégis mit mondhatott volna? Dougie-nak igaza volt.

– Nyugi – folytatta immár széles mosollyal az arcán. – Örülök, hogy kezded kapizsgálni, ki diktál. Ugyanis ezért hívatlak ma ide, hogy megértsd, ki a főnök, és kinek tartozol engedelmességgel. Nekem.

Frankie összeszorította a fogát.

– Persze gondolhatod úgy, hogy neked már van főnököd – mondta Dougie. – Bizonyos Tommy Riley. És igazad is van. Tudod azonban, mi a vagyonjog egyik alapvető fontosságú eleme?

– Nem.

– Hogy kellő körültekintéssel járjanak el a felek.

Mivel?

– Látom rajtad, hogy fogalmad sincs, miről beszélek, szóval inkább figyelj, kutyskám! Hadd magyarázzam el, hogy jobban megértsd. Nem fogom agyonbonyolítani. Alapvetően arról van szó, hogy mielőtt két fél tárgyalást kezdeményezne vagy megállapodna egymással, igyekeznek mindent kideríteni egymásról. A vagyonjog esetében ez például azt jelentheti, hogy az illető meggyőződik róla, hogy az állítólagos tulajdonos valóban birtokában van-e az ingatlanoknak, utóbbi pedig valóban olyan állapotban van-e, mint ahogy hirdetik. Veszed az adást?

– Igen.

– Jó fiú. Mivel jelenleg arról van szó, ki is valójában a gazdád, utánanézttem, pontosan milyen kapcsolatban is állsz Tommy Riley-val.

Már csak ez kellett...

– Először is, ott van az Ambassador, amelynek valójában ő a tulajdonosa, te pedig csak bérled tőle. Hacsak nem tévesek az értesüléseim.

– Nem tévesek.

– Sosem azok. Aztán ott van a kis snookertornád, a Soho Open, amire nem egész két hét múlva kerül sor, szeptember 12-e és 14-e között. Ha jól tudom, Riley-t húsz százalékos részesedés illeti a bevételekből.

Újfent igaza volt. Pedig ez elvileg bizalmas megállapodás volt. Ezek szerint valakinek eljárt a szája. Riley valamelyik embere. Vajon kicsoda?

– Egyszóval Tommy Riley is nyilván azt hiszi, hogy az irányítása alá tartozol, nem igaz?

– De igen.

– Nagyszerű – mondta ismét elmosolyodva. – Azt akarom, hogy ez így is maradjon. Mert bármennyire is immár az én kutusom vagy, mint azt az imént kifejtettem, nem szeretném, ha a másik gazdik megsejtené a hűtlenségedet. Legalábbis addig, amíg nem szólok.

Frankie meredten nézett maga elé.

– Úgy bizony. Most már érted. Te csak csináld szépen tovább a dolgodat! Valójában azonban már nem Tommy Riley, hanem én irányítalak. Ha pedig Rittyentek, azonnal odajössz hozzám! – Dougie oldalra döntötte a fejét. Odalentről tompa dübörgés hallatszott. Mintha Elvis Burning Love című száma szólt volna. Nem illett volna jobban egy hamvasztáshoz, mint egy temetéshez? Még inkább egy házibulin kellett volna szólnia, mintsem egy gyászszertartás után. A férfi végül felállt, megigazította a felöltőjét, majd Frankie-hez lépve megpaskolta a fejét. –Kísérd ki a személyzeti bejáraton! – szólt oda a Szekrényhez _ Végeztem. Nem maradhatok le a virrasztásról.

3. fejezet

Hétfő reggel Frankie a pacsirtákkal ébredt. Vagyis inkább a Sohóban töltött éjszakájuk után épp hazafelé tartó örömlányokkal, iszákosokkal, narkósokkal, zslugásokkal és mindenféle lecsúszott alakokkal.

Csipás szemmel nézte az Ambassador fölötti lakása ablakából, ahogy magányosan vagy éppen kettesével támolyognak végig a Poland Streeten. A távolból szirénázás hallatszott. Ahogy a ház előtt hangosan zörögve elhaladt egy kukásautó, a belőle áradó savanykás bűz összekeveredett az utca túloldalán található csemegeboltból felszálló frissensült bagettek és croissant-ok édes illatával, amitől rögtön émelyegni kezdett, pedig korgott a gyomra. A válla és a veséje lüktetett a fájdalomtól.

Általában szeretett letekinteni a magasból, és úgy szemlélni a nyavalyás város látványát. Tökéletes rálátása nyílt az egészre, annak minden örömeivel, bánatával, csúfságával és szépségével. Basszus! Vajon hány órát töltött Jackkel együtt az ablakpárkányon gubbasztva kölyökkorukban, néhány szál elcsent cigivel, miközben az utcában található sztriptízbárokba és kávézókba betérő vendégek után füttyögtek, az apjuk pedig a klubban tette a dolgát?

Régi szép idők! Hirtelen az egész olyan távolinak tűnt, és alig bírta legyűrni a késztetést, hogy rágyújtson. Hogy felidézze a múltját, és valahogy újra fiatalnak érezhesse magát. Hogy kitörölje a Cobden Clubban történtek emlékét. Hogy megszabaduljon az érzéstől, hogy az egész élete romokban hever.

Sóhajtott, majd zörögve leengedte a rolót. Képtelen volt szabadulni a cigaretta gondolatától. Sőt, nemcsak attól, hanem annál sokkal rosszabb dolgoktól. Még szerencse, hogy kiürítette a fiókjaiból a fél csomag Marlborókat és félig teli whiskys üvegeket.

Legszívesebben mindkettőre rávetette volna magát. Bevackolta volna magát, hogy aztán kiüsse a testét. Hónapok óta először érzett hasonló készletetést.

Tudta azonban, hogy muszáj tartania magát a napirendjéhez, mert csak úgy képes legyűrni a sóvárgást. Ezúttal viszont kénytelen volt lemondani a szokásos ötven fekvőtámaszról és felülésről. Kizárt, hogy bírná a válla. Bevetette a franciaágyat, majd kidobta a szennyeskosárba az előző napi ruháját. Ekkor megakadt a tekintete az éjjeliszekrényen heverő fél csomag fájdalomcsillapítón.

Már el is felejtette, hogy előző este bevett belőle, de ahogy kézbe vette, eszébe jutott. Szpartaktól kunyerálta, aki beugrott néhány framere, miután végzett a 100 Clubban. Nem mintha Frankie képes lett volna játszani a tropára ment vállával. Előre kitalálta, hogy majd azt mondja Szpartaknak, futás közben elesett, különben az orosz cimborája azonnal követelni fogja a vérét annak, aki ilyen csúnyán helyben hagyta. Sajnos még Szpartak sem lett volna képes egymaga elintézni a Hamilton- fiúkat.

Frankie meredten nézte a pirulákat, miközben kinyomott egyet a tenyerébe. Ugye milyen jó lenne? Egyszerűen megszabadulni a mellkasát szorongató érzéstől, annak a pökhendi, faszkalap Dougie-nak a képétől és mindattól, amit mondott.

Nem- nem. Nem szabad. Az első pirulát követné a második, aztán jönne a pia, végül valami durvább szer, és esze ágában sem volt hagyni, hogy egy olyan seggfej miatt, mint Dougie Hamilton, újra vakvágányra kerüljön. Inkább bevettette magát a fürdőszobába. Szarás, zuhanyozás, borotválkozás, dezodor, fogmosás, öblítés, kész. Basszus! A válla úgy nézett ki, mint aminek inkább a hentes kirakatában kellene lógnia. Az arca sem volt sokkal jobb állapotban. Pokolian meggyötört volt az ábrázata, amit kicsit zokon is vett, figyelembe véve, hogy mostanában aligha élhetett volna aszketikusabban.

Felvette a négy fekete öltönye egyikét, majd miközben a konyhában elrágcsálta a mogyorós müzlijét, a Mark & Lard rádiós műsort hallgatta. Általában szerette a két műsorvezető ökörködését,

de valahogy aznap laposnak találta őket. A számok sem segítettek sokat. Olyan „vidám” nóták szóltak, mint a Karma Police a Radioheadtől, vagy a Bitter Sweet Symphony a Verve-től. Az egymást követő számok tökéletesen illettek a kedélyállapotához. Aztán persze szóba került Diana hercegné is; a francia rendőrség szerint a sofőrje részegen vezette a kocsit, amely karambolozott. Aligha lehetett volna már fokozni a hangulatot.

Folytatva a napirendjét, eltakarította az előző esti kínai gyorskaja maradékát, amit befalt, miközben a nappaliban megnézte DVD-ről a Mission: Impossible-t. Büntudatot érzett. Nemcsak a film miatt, aminek a cselekményét alig bírta követni a nyugtató miatt, valamint az átkozott főcímdal miatt, ami megállás nélkül visszhangzott a fejében, hanem az étel miatt is, ami aligha volt összeegyeztethető az egészségtudatos táplálkozásával. Pedig bőven akadt volna a hűtőben friss saláta, amit rágcsálhatott volna.

Csakhogy a pirított rizs és az édessavanyú fasírtgolyók mindig is a kedvencei voltak. Az örege mindig azt rendelt, amikor Frankie és Jack ideköltözött még '88-ban. És különben sem volt olyan rossz, nem igaz? Legalábbis ahogy benyugtatózva és telizabálva nézte a képernyőn, hogyan ugrabugrál Tom Cruise, örült, mint majom a farkának, és egyszer sem jutott eszébe Dougie Hamilton.

Fogta a tányérokat és a dobozokat, kivitte a konyhába, majd kinyitotta az ablakot. Mivel jó kis kupleráj volt a lakásban, úgy döntött, rendet rak, és nekilátott mosogatni. Bizony, a takarítás is részét képezte annak a törekvésének, hogy jófiú legyen.

Fogta a Rolling Stones Forty Licks című albumát az apja falipolcon

th sorakozó gyűjteményéből, és egyenesen a 19 Nervous Breakdown című számhoz tekert. Attól mindig is önkéntelenül elkezdett járni a lába, és óhatatlanul jobb kedvre derült. Miközben tett-vett, még fütyülni is elkezdett. Gyerünk, csak így tovább! Nem fogja hagyni, hogy az a tetű Dougie Hamilton kedvét szegje. Pozitívnak kell maradnia. Nem szabad csüggednie, és majd csak kitalál valamit, hogyan tovább, nem igaz? Mint máskor.

Tíz perccel később, immár az előszobában, a Soho Openhez kapcsolódó aznapi megbeszélésekhez szükséges jegyzetekkel az öltönye zsebében, előbb megérintette az ajkát, majd az ujját a falon lógó keretezett fényképhez nyomta. A felvételen az anyja, ő és Jack szerepelt, és '85- ben készült, egy évvel azelőtt, hogy a szüleik szakítottak volna, és hárommal azelőtt, hogy az anyja mindannyiuk életéből nyomtalanul eltűnt volna. Az örege ágya alatt talált rá. Az anyja egészen gyönyörűen nézett ki. Bizonyára ezért sem akarta az apja, hogy lássa, mivel folyamatosan arra emlékeztette volna, mi mindent veszített el.

– Szeretlek, anya – mondta Frankie, mint minden reggel.

Titkon még mindig bízott benne, hogy egy nap majd újra látja. Különösen azok után, hogy tavaly nyáron egészen Mallorcáig követte, illetve hogy tudta, a nőnek sikerült élve maga mögött hagynia Londont. A Hanway Streeten található James Boys edzőteremben már javában zajlott az élet, mire Frankie odaért, nem sokkal ebéd után. Teljesen felújították a helyet azóta, hogy egy évvel korábban elhozta Jacket megbeszélni, van-e kedve átvenni az irányítását, miután az előző tulaj váratlanul – legalábbis számára – fejjel előre kiesett egy emeleti ablakon.

Az ízlésesen kialakított recepció után következett a tágas, korábban penészes falú, jókora belmagasságú edzőterem, amit szépen kimeszeltek. Az egykori rozoga és őszintén szólva rémisztő lelátót, ami a két szorítóra nézett, kibővítették és megerősítették, hogy elbírja a lépcsőzetesen emelkedő széksorokat.

A szorítókat az előírásoknak megfelelően felújították, a többi eszközt -kezdve a tárcsás- és gömbsúlyzókkal meg ugrókötelekkel, egészen a bokszsákokig és körtelabdákig, amiket egy egész szekérderéknyi bunyós püfölt elszántan – mind kicserélték, az épület végében található kisebb konditermeket pedig szintén rendbe hozták.

Van azonban, ami sosem változik. Az izzadságszag és az izomkenőcs átható illatának elegye belengte az egész létesítményt, miközben válogatott szitokszavak repkedtek a levegőben. A rádióból

mélyen dübörgő számok harsogtak, köztük az aktuális kedvenc, a Daft Punk Around the World című slágere, amely fülsüketítő hangon szólt a hangszóróból. Középen pedig maga GoGo JoJo állt, és osztogatta az utasításokat, ugyanolyan elhivatottsággal, mint ami már akkor jellemezte, amikor Muhammad Ali '63- as angliai látogatásakor a világhírű bokszoló sarkában segédkezett.

– Szevasz, kölyök! – köszönt oda, amint a szeme sarkából megpillantotta Frankie-t, miközben a tekintetét továbbra is az ajtóhoz közelebbi szorítóban egymás körül ide- oda hajladozó alakra szegezte.

Ez is egy újabb változás volt az egy évvel korábbi állapothoz képest. A nők. Frankie ötlete volt, amit végül Jack ültetett át a gyakorlatba az edzőterem vezetőjeként eltöltött első hetében. Persze Tommy Riley, akié amúgy a hely volt, eleinte vonakodott. Szerinte a nők két dologra alkalmasak, illetve két helyre valók: a konyhába és a hálósobába. Végül azonban ő is beadta a derekát, amikor szembesült azzal, hogy a szépen kipofozott emeleti termekben zajló egyéb órákat látogató nők közül hányán feliratkoztak a földszinten tartott boksz- és kickboksxedzésekre.

Ezzel végleg levetkőzték az edzőterem régivágású jellegét. Éljen az új James Boys edzőterem!

– Üdv JoJo! Hogysmint?

– Kösz, jól. – A férfi még mindig a szorítóban zajló eseményeket figyelte, miközben egy fésűt húzott végig erősen ritkuló haján. Aztán végigmérte Frankie-t, akin öltöny, a lábán hozzá illő félcsizma, a kezében pedig aktatáska volt, de a vállán átdobott sporttáskát is észrevette. – Most akkor szájalni vagy öklözni jöttél? – kérdezte tőle.

– Mindkettőre gondoltam. Előbb beszélni szeretnék Jackkel.

Úgy tervezte, hogy előbb egyeztet az öccsével, aztán jöhet egy kis zsákozás. Már a két nappal korábbi temetés óta próbálta utolérni, de sikertelenül. A Dougie- val történt találkozása után mindenáron ki akarta deríteni, a Hamilton- fiúk nem szaglászta-e Jack háza táján is.

- Ahogy gondolod - nyugtázta JoJo - , de igyekezz kettőre visszaérni. Jön egy- két ígéretes srác. Az egyikük egy tizenhét éves ír kölyök, a másik meg az öccse. Még csak tizenhárom, de te is annyi voltál, amikor először idetoltad azt a vézna kis seggedet.

Tizenhárom évesen kezdte. Basszus! Úgy érezte, sokkal régebben történt. Az apja küldte le jójához, miután Frankie-t egyszer kifosztották Islingtonban. Azt akarta, hogy egy kicsit megedződjön. Pontosabban kicsit elagyabugyalják. Legalábbis az első néhány hétben Frankie úgy érezte, mígnem ráérezett a dologra. Az azt követő három évben szinte naponta eljárt az edzőterembe. Imádta. És bizony most is szívesen tért be, amióta Jack átvette az irányítást.

- Akár kesztyűzhetnél is egyet az idősebbikkel, ha van hozzá kedved -javasolta JoJo. - Állítólag villámgyors.

- Elképzzelhető - felelte Frankie. - Kiderítjük, milyen fából faragták.

- Vagy ő farigcsál majd meg téged - jegyezte meg az öreg.

- Még az is lehet. - Frankie túl sokat látott már ahhoz, hogy pontosan tudja, ne ítéljen meg senkit a kora vagy a mérete alapján. A rutin sokat számít egy ilyen sportban, a tehetség még többet. Előbb azonban más elintéznivalója akadt. - Nem láttad Jacket?

- Holnapután érkezik vissza Brightonból.

Ja igen. Ezért nem tudta Frankie utolérni telefonon. Jack valami vállalkozás- fejlesztési továbbképzésre utazott az üdülővárosba, ahol amolyan alapvető közgazdasági ismereteket sajátíthattak el a résztvevők. Nem mintha Frankie öt percnél tovább bírta volna hallgatni a sok süketelést, bármennyire is a hasznára válhatna, és segítene neki hosszútávon jövedelmezővé tenni azt, amit jelenleg csinál.

- Amaz viszont itt van - közölte JoJo a fejével a lelátóra nyíló, üvegfalú irodahelyiség felé bólintva.

Azóta, hogy januárban ismét elkezdett edzeni, Frankie egyszer sem hallotta JoJo szájából az ügyvéd Listerman rendes nevét. Valószínűleg még mindig neheztelt rá, amiért fejfelé előre kidobta az

edzőterem előző vezetőjét az ablakon. Legalábbis úgy tudta, ő adott rá utasítást, amiért a fickó állítólag megfúrta a kasszát. Bár sokkal valószínűbb, hogy Listerman csupán azt szeretne volna, ha a főnöke, Tommy Riley részesedése a vállalkozásból eléri a szép kerek száz százalékot.

– Azt mondta, beszélni szeretne veled – tette hozzá JoJo. Némi aggodás tükröződött vizenyős, vérekes szemében. – Megkért, hogy küldjelek hozzá, ha bejössz.

– Valóban? – Frankie-nek ez egyáltalán nem tetszett. Mintha egy átkozott csomag lenne, amit Listerman bármikor feladhat.

– Ne engem hibáztass! – szólt utána JoJo.

– Hát jó – felelte Frankie, és megindult.

– Kicsit furán jársz, kölyök-jegyvezte meg JoJo. – Csak nem megütötte a vállad? Vagy valaki más ütötte meg?

Semmi sem kerülte el a figyelmét. Mindig mindent észrevett. Mire azonban Frankie visszanézett, JoJo már ismét a szorító felé fordította a figyelmét. – Gyerünk, Tiffany! – kiáltotta. – Mintha komolyan gondolnád. Ne csak simogasd!

Tiffany? Frankie elmosolyodott. Egészen addig fel sem tűnt neki, hogy a kék fejevédős alak nem más, mint Jack új barátnője. Vagy már nem is annyira új. Már egy éve együtt jártak. Amellett pedig, hogy jógaórákat tartott az egyik emeleti teremben, időnként beszállt bonyózni. Frankie felszisszent, ahogy a JoJo szavai által feltűzelt nő néhány jólirányzott ütése után kirepült a fogvédő a köteleken tántorgó ellenfele szájából.

Ahogy felért a lépcső tetejére, szembesült vele, hogy nem ez az egyetlen felesleges védőfelszerelés az épületben, Listerman szokásos tagbaszakadt kísérelője ugyanis ott állt Jack irodája előtt. Legalábbis Jack úgy tekintett rá, igazság szerint azonban az ajtón szereplő névtáblát leszámítva inkább az ügyvéd érezhette magát benne otthon. Mint ahogy a James Boys edzőterem sem képezte Frankie vagy Jack tulajdonát. A földszinti recepciónál kitett, a két fiú profi ökölvívó nagyapját és bácsikáját ábrázoló fekete- fehér fényképek leginkább amolyan autentikus dekorációként kerültek

csupán a falra. Azért, hogy különböző menő ügyvédek, feltörekvő színészek és népszerű vloggerek, akik a tagság zömét alkották, belevaló fasziknak érezhessék magukat, miközben végigcsinálják a kis edzésüket valamelyik emeleti konditeremben.

– Van időpontod? – förmedt rá az izomagy.

És neked eszed vagy jómodorod? kérdezett vissza majdnem Frankie. Már nem is tudta, hányszor mutatkozott be ennek a faszfejnek, aki azonban még egyszer sem bírta megjegyezni. De inkább befogta a száját. Mi értelme lett volna? Mintha számtant próbálna tanítani egy aranyhalnak. Ráadásul a Cobden Clubban tett látogatása óta semmi kedve nem volt szócsatába bocsátkozni holmi gyengeelméjűvel.

– Csak mondd meg neki, hogy megjöttem!

„VIP páholy” szerepek az ajtó fölötti feliraton. Alphonse – merthogy így hívták a tüsköt – négyszer bekopogott, mint mindig. Úristen, de amatőr! Nem bírt volna valami bonyolultabb jelzést kitalálni?

Frankie elmosolyodott, ahogy eszébe jutott, amit az a csaj mondott a Paradicsomban. Nem ő volt az egyetlen, áld különböző összeesküvéselméleteket terjesztett Lady Di halála kapcsán. A pincér is abban az olasz bisztróban, ahová Frankie beugrott egy szendőért meg kávéért, azt mesélte neki, hogy néhány másodperccel a baleset előtt vakító fény támadt, és a földönkívüliek kicserélték Dianát egy hasonmásával. Elvégre ez sokkal hihetőbb annál, mint ami valójában történt, nem igaz?

– Szabad! – hallatszott az ajtó túloldaláról.

– Csak nem a vécén ül? – ékelődött Frankie.

Alphonse nem vette a lapot. – Nem hiszem, haver – felelte, miközben beengedte Frankie-t.

– Nagyszerű – szólalt meg Listerman. – Bízom benne, hogy beugrasz. – A szemüvege fölött elnézve ugyanúgy végigmérte Frankie-t, mint JoJo is tette. – De kicsípted magad.

– Lesz még egy- két tárgyalásom később.

Turista, a Soho Open szervezésében segítő üzlettársa elintézte, hogy a Nemzetközi Snookerszövetség néhány fejeze aznap felkeresse a Haymarketnél lévő irodáját, hogy még egyszer átnézzék az előkészületeket, és ellenőrizzék, minden sínen van-e és szabályszerű, amiért Frankie végtelenül hálás volt.

– Nagyon helyes – nyugtázta Listerman. – Ahogy mondani szokás, a lustaság az ördög párnája.

– Ezt személyesen tőle hallottad? – incselkedett Frankie.

– Nagyon vicces. Foglalj inkább helyet! – Azzal Listerman az anyahajó nagyságú asztal előtt lévő székre mutatott csontos kezével.

Frankie leült, majd körbenézett, miközben az ügyvéd egy ceruzacsonkkal odaírt valamit az előtte lévő füzetben sorakozó számok mellé. Az irodát is rendesen átalakították, amióta Frankie néhány héttel korábban ott járt. Igazság szerint sokkal inkább egy strici otthonára emlékeztett, mintsem egy edzőteremben található helyiségre. Néhány vörös műbőrrel bevont kanapé, egy bárpult, valamint egy kokázásra alkalmas, üveglappal borított dohányzóasztal mellett a szoba közepén akadt egy padlótól plafonig érő rúd, amely... Nos, az IBM igazgatótanácsának üléstermében aligha lett volna hasonló, mindenesetre kellőképpen kifejezte, miféle szolgáltatásokat vehettek igénybe azok a bizonyos VIP vendégek.

Mintha Listerman maga is kicsinosította volna magát, amióta legutóbb találkoztak. Még mindig egy öltönybe bújtatott hulló benyomását keltette, a bőre azonban kevésbé volt ráncos. Feltűnően kisimultak a vonásai. Mintha kivasalták volna a homlokát.

– Szóval, milyen volt Floridában? – érdeklődött Frankie.

– Remek. Sokat golfoztam.

Az arcbőre színéből ítélve, sokkal inkább egy magánklinikán feküdt bepólyált burával. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki akár egy másodpercet is a szabadban töltött. Egyébként igencsak feltűnő látványt nyújtott. Barna öltönyében, lila ingében és a simára borotvált, redőzött nyaka köré csomózott szilvaszínű nyakkendőjében úgy nézett ki, mint egy zöldségesstand. Félretolta a

füzetet, majd feldobott egy szem pirított mogyorót, amit aztán könnyedén bekapott kinyúlt labdazsákra emlékeztető szájával.

– Mogyorót? – kínálta meg Frankie-t fejével az asztalán lévő zacskó felé mutatva. Azután egy üres oldalhoz lapozott a füzetében.

A két lábad közül, gondolta Frankie, bár ezt is inkább megtartotta magának. Bármi is volt az oka, hogy az ügyvéd hívatta, minél hamarabb távozni szeretett volna anélkül, hogy különösebb bántódása esne. Listerman közvetlenül Tommy Riley- nak felelt, senki másnak. Bárki, aki packázni mert vele, valójában a főnökével húzott ujjat.

– Nem, kösz.

– Akkor lássunk munkához! Megtennéd, hogy beszámolsz a torna körül a távollétemben történt fejleményekről?

Mint azt Dougie Hamilton is megemlítette a legutóbbi találkozásuk alkalmával, azért, hogy Jack biztonságban tudhassa magát, Frankie kénytelen volt a Soho Openből származó részesedés húsz százalékát átengedni Riley- nak, ami azt jelentette, hogy Listermannek már az egy évvel korábban, az Ambassador Clubban történt bejelentés óta mindenbe beleszólása volt.

Frankie gyorsan felvázolta neki, hogyan állnak az előkészületek. Elmondta, hogy Andy „Turista” Toppernek sikerült véglegesíteni a szponzorokat, mint ahogy a már korábban megígért közvetítést is elintézte a helyi tévécsatornával és rádióadóval. Arról is beszámolt, hogy az összes jegy elkelt, mind az Ambassadorban, mind pedig az edzőteremben kiírt mérkőzésekre. A tervek szerint Jack átmenetileg elbontja majd a szorítókat, hogy fel lehessen állítani néhány asztalt a selejtezőkhöz.

Listerman látszólag elégedetten bólogatott. – És mi van a díjátadóval?

– Mindenben megegyeztünk – válaszolta Frankie. – Tommy fogja átadni a trófeát. – Igazság szerint Andy ennek nemigen örült. Az ügynökségének legalább féltucat olyan partnere akadt, akik mind alkalmasabbak lettek volna erre, ráadásul az ő jelenlétüknek

köszönhetően a torna nagyobb sajtóérdeklődésre számíthatott volna.

– Helyes – mondta Listerman. – Már az átadóbeszédét is megírta, sőt az anyját is meghívta.

Hip, hip, hurrá! – Gondom lesz rá, hogy a legjobb helyen üljön.

Listerman ezt felírta magának. Jack egyszer úgy nevezte, „A kurva ígéreték kiskönyve”. Ami egyszer belekerült, sosem felejtődött el. És bizony jaj annak, aki elmulasztotta beváltani a Tommynak tett ígéretét!

– Tommy szeretné átadni a Bömbi kulcsát is – közölte az ügyvéd.

– Értem – felelte Frankie. Ezzel nem is volt különösebb gondja, a fickó ugyanis állta a szavát, és leszurkolta a 3- as BMW kupé árát, hogy ezzel is vonzóbbá tegye a tornát az elitjátékosok számára.

– Erről jut eszembe – folytatta Listerman –, Tommynak támadt egy remek ötlete, amit veled is szeretne megosztani.

– Valóban? – Csak nem A walkürök lovaglására. kíván leereszkedni egy helikopterből az Ambassador tetejére? Biztos valami frenetikus elképzelése támadhatott.

– Egy masni – mondta Listerman.

– Micsoda?

– Az elejére – magyarázta az ügyvéd, majd bekapott egy újabb mogyorót. – Nyilván nem a motortérre gondolok, ott ugyanis senki sem látná, nem igaz? Úgy értem, egy szalaggal szépen körbe kell tekerni a kocsit, hogy a nézők jól lássák. Érted? És persze jó széles szalagra lesz szükség, hogy úgy nézzen ki, mint egy jókora doboz bonbon.

– Aha.

– Ja, és Tommy lilát szeretne.

– Lilát?

– Mint az ingem.

– Igazán fenséges.

Listerman összeráncolta a homlokát. Legalábbis Frankie azt feltételezte. Nehéz volt ugyanis eldönteni, figyelembe véve, milyen tükörsima lett a fickó homloka.

– Milyen felség? – értetlenkedett. – Mi köze ennek az uralkodóhoz?

– Ügy értettem, nagyon csinos.

Mintha az ügyvéd új fent összevonta volna a homlokát. Vagy nem. -Biztos, de inkább maradjunk a témánál, rendben?

Frankie úgy döntött, abbahagyja az élcelődést. – Szabad tudnom, miért lila?

– A tűz miatt.

– Miféle tűz?

– A tűz Tommy születési eleme – magyarázta Listerman. – A feng shui szerint. Ne nevedd! Halálkomolyan gondolja. Azóta, hogy kínai dugalja van. Csen-kuang.

Frankie ugyan még nem találkozott vele, Jack azonban már többször is, és az elmondása szerint a nő szoros barátságot ápol Tommyval. Olyannyira, hogy ha netán Tommy felesége együtt látná őket, alighanem berágná, szerinte ugyanis Csen-kuang az, aki valójában diktál. Így aztán Frankie jobbnak látta tiszteletben tartani a feng shuit. Nehogy megtapasztalja mennyi tűz is van valójában Tommyban.

– A nő szerint a lila Tommy szerencseszíne – folytatta Listerman. - Legalábbis a legszerencsésebb, nem sokkal megelőzve a bíbort, a vöröst és a barnát. – Azzal az ügyvéd végigmutatott a ruházatán. – Ennek ismeretében határozta meg a cég színeit.

Miféle cégről beszél? Most viccel? Látszólag nem. Ezek szerint Tommy Riley immár cégvezetőnek számított. Egy temetkezési vállalkozásé. Frankie jobbnak látta megtartani magának ezt a gondolatát.

– Rendben, akkor lila lesz – zárta inkább rövidre.

Listerman ezt is felírta a füzetébe. Frankie felállt, mivel úgy érezte, vége a megbeszélésnek.

- Mielőtt elfelejteném - szólalt meg az ügyvéd. - Hogyan viszonyulsz az új barátokhoz?

- Micsoda?

Listerman rászzegezte a tekintetét. - Tudod: haver, pajtás, cimbora. -Ahogy kiejtette az utolsó szót, elfintorodott, mintha keserű utóíz hagyott volna a szájában.

- Hogy hogyan viszonyulok hozzájuk? - ismételte meg Frankie. Hirtelen feszélyezve érezte magát. Listerman nem arról volt ugyanis híres, hogy csak úgy elcsevegjen másokkal. Mégis mi a francot akart?

- Igen - válaszolta az ügyvéd, és egyenesen Frankie-re szegezte a tekintetét. Közben a belső zsebéből elővett egy mályvaszínű - pontosabban bíbor - selyem zsebkendőt, és elkezdte törölgetni a szemüvegét.

- Ööö... Nincs sok barátom - nyögte Frankie.

- Értem én, de talán te is egyetértesz velem abban, hogy nagyon nem mindegy, milyen új barátokra tesz szert az ember az élete során. -Listerman szája ugyan mosolyra húzódott, a tekintetében azonban nem volt semmi mulatságos.

- Gyanítom...

- Csak gyanítod?

- Nem, dehogy, úgy értem...

- Igazam van?

- Igen.

- Helyes - mondta Listerman. - Nagyszerű. Tudod, sosem szeretem, ha mások nem adnak nekem igazat. És bizony Tommy sem szereti. - Immár a mosoly is lefagyott az arcáról. - Jól feltételezem, hogy akkor abban is egyetértünk, hogy felettébb rossz ötlet olyanokkal barátkozni, akikkel az ember régi barátai nincsenek jóban? Különösen akkor, ha ezek a bizonyos illetők a régi barátok ellenségei?

Bassza meg! Frankie torka hirtelen kiszáradt. Nyilván Dougie Hamiltonra gondolt, nem igaz? Úgy tűnik, lebukott. Erről szolt ez az egész. Francba! Valaki nyilván kiszúrta a temetésén.

– Terence Hamilton temetésére gondolsz, ugye? – Ha tagadná, csak rontana a helyzetén.

Listerman hátradőlt a székében, majd kis tornyocskát formázva összezárta a két kezét. Nem mondott semmit, csak várt.

– Arról van szó, hogy ott jártam, nem igaz?

– Ezek szerint valóban helyesek az értesüléseim. – Az ügyvéd ezt is feljegyezte. – Ennek örülök.

– Meg tudom magyarázni – mondta Frankie.

Valóban? Mégis mit tudott volna mondani? Hogy Dougie Hamilton személyesen üzent neki, hogy számít a jelenlétére, Frankie pedig azért engedelmeskedett neki, mert nem volt más választása?

Erről aligha beszélhet ugyebár. Ha ugyanis elmondaná, arról is be kellene számolnia, miért történt, ami történt, annak pedig az lett volna a következménye, hogy az a bizonyos pisztoly is szóba kerülne, rajta az ujjlenyomataival. Ha mindezt Listerman elé tárná, azzal elismerné, hogy immár teljesen ki van szolgáltatva Dougie Hamiltonnak. Ebből pedig az következett, hogy a másik szemében Frankie a legjobb esetben is kockázatosnak, a legrosszabb esetben pedig egyenesen veszélyforrásnak számít. Márpedig Tommy világéletében egyféleképpen intézte el az ilyesmit.

Mégis mi a francot mondhatott volna Listermannek? Végül az hagyta el a száját, ami először eszébe jutott: – Az öregem kért meg, hogy menjek el.

– Mármint Bernie? – A kivasalt homlokú ügyvéd meglepettnek tűnt. Már amennyire tőle tellett.

– Aha.

– Mégis miért kért volna ilyesmit?

– Ööö... mert jól ismerték egymást Terence- szel – kamuzott Frankie. –Kiskoruk óta. Sőt, Tommyval is. – Elég vacate indok, de talán elmegy.

– Tudod, egy bizonyos Dorothy Kenton nevű kis lotyó vette el a szüzességemet az iskola mögötti biciklitárolóban – felelte Listerman.

– Ezzel mit akarsz mondani?

– Azt, hogy bármennyire is odavoltam akkor érte, különösen a feszes kis ciciéért, aligha érezném kötelességemnek, hogy elmenjek a temetésére. És kizárt, hogy a legközelebbi hozzátartozómat küldeném el magam helyett. – Az ügyvéd ismét előredőlt. Úgy vizslatta Frankie-t, mintha egy bankigazgató méregetne egy hitelkérelmezőt. – Nemcsak meglepőnek, hanem egyenesen elképesztőnek tartom tehát, hogy az apád téged küldött el a temetésre. Ugyanis, amennyire meg tudom ítélni, az apád bölcs, józan és valóban megbízható ember, aki már jó ideje eldöntötte, hogy Tommy mellé szegődik, nem pedig azzal a Hamilton- féle söpredékkal szövetkezik.

Frankie nagyot nyelt. Ahelyett, hogy sikerült volna csillapítania Listerman gyanúját, úgy tűnt, csak azt érte el, hogy a faterját mártotta be.

– Csak annyit kért, nézzek be, ha épp arra járok – próbálkozott Frankie kissé kétségbeesetten. – Amolyan illendőségből.

– Ha épp arra jársz? – ismételte meg Listerman. – És netán a Cobden Clubba is csak úgy véletlenül tévedtél be a temetés után?

A kurva életbe! Ezek szerint az ügyvéd erről is tudott. Netán volt egy beépített embere? Bassza meg! Vajon miről tudhat még? Frankie úgy döntött, muszáj minél inkább ragaszkodnia az igazsághoz anélkül, hogy elárulná, valójában mi is hangzott el Dougie és közte. Feltéve persze, hogy nem attól a baseballütős balfasztól kapta a fülest, alti rajtuk kívül a szobában tartózkodott, abban az esetben ugyanis cseszhetne.

– Nem. Dougie kért meg, hogy ugorjak be, miután észrevett a temetésen.

– Maga Dougie?

– Nem egészen. Egy harmadik személyen keresztül.

– Nevezetesen?

– Egy nő volt. Valami Violet. Egy dél- afrikai csaj.

Listerman felírta a nevet.

– Mégis miért kért volna tőled ilyet? – érdeklődött tovább az ügyvéd. -Pláne azok után, hogy leróttad a kegyeletedet?

– Fogalmam sincs.

– Valóban?

– Tényleg.

– Mégis, tudva, mennyire gyűlöl téged és az öcsédet is, jó ötletnek tartottad elfogadni a kedves meghívását, majd annak rendje és módja szerint el is ballagtál a klubba?

– Udvariatlanság lett volna visszautasítanom.

– Udvariatlanság?

– Illetlenség.

– Illetlenség... – Listerman továbbra sem vette le a szemét a másiktól. Még mindig nem tűnt elégedettnek. Többet akart tudni.

– És persze veszélyes is – tette hozzá Frankie. – Kockázatos lett volna nemet mondani... Arra gondoltam, ha elmegyek hozzá, talán sikerül elsimítani a nézeteltéréseinket.

– Elsimítani... – Az ügyvéd ezt is lefirkantotta. – Ennek legalább van némi értelme. Az öcsédre gondolsz, ugyebár? Mivel még mindig amiatt aggódsz, hogy Dougie Hamilton legszívesebben kinyírná?

Frankie bólintott.

– És mit mondott?

– Kicsoda?

– Dougie, ki más? Miről beszélgettetek nála? Feltételezem, nem csak találkoztatok.

– Oöö... Igen. Tudni szeretne volna, miért mentem el a temetésre... O is ugyanúgy meglepődött, mint te. Én pedig... ugyanazt mondtam, mint neked. Hogy az apám miatt voltam ott. Illetve azért, mert hátha tudunk beszélni Jackről.

– És ő mit mondott erre?

Minél inkább el tudja magáról terelni a figyelmet, annál jobb. Ez nem is tűnt különösebben nehéznek, ismerve, hogyan viszonyul Dougie Jackhez. Elég volt csak elmondani Listermannak az igazat.

– Azt mondta, hogy az öcsém egy gyáva alak, aki hiába állítja, hogy nem emlékszik, hogyan került rá a menyasszonya vére, sosem fogja őt meggyőzni az ártatlanságáról. – Frankie érezte, hogy előnti a forróság, miközben felidézte Dougie szavait. – Azt mondta, hogy egy nap, amikor Jack már nem élvezi Tommy védelmét, igenis kérdőre fogja vonni, és kideríti az igazságot.

– Szó szerint? – kérdezte Listerman a kezében a ceruzával.

– Igen, így. Ezt mondta a szarházi.

Halvány mosoly jelent meg az ügyvéd szája szegletében. – Ügy tűnik, rendesen elintézt, nem igaz? – jegyezte meg.

Frankie érezte, hogy gyöngyözik a homloka. – Alig öt percet voltam nála. Aztán kicsit megveretett, majd kidobott az embereivel. Közölték velem, hogy gyorsan kopjak le, amíg nem késő.

Listerman rezenéstelen ábrázattal nézte Frankie-t. Előbb az arcába meredt, majd az ökölbe szorított kezére sandított.

– Tessék, meg is mutatom. – Azzal Frankie kigombolta az ingét, majd a zakójával együtt letolta a válláról.

Az ügyvéd néhány másodpercig nézte a kék- zöld foltokat, majd elégedetten bólintott. – Nem ártana rá egy kis kenőcs.

Miközben újra begombolta az ingét, Frankie észrevette, hogy a másik immár kevésbé merev testtartással ül. Fogott egy újabb szem mogyorót, és a szájába dobta.

– Ezek szerint még mindig nem sikerült teljesen megbarátkoznotok egymással? És ez így van rendjén, nem igaz? – tette hozzá, összeroppantva a mogyorót. – Tudom ám, hogy még mindig nem úgy tekintesz magadra, mint aki Tommynak dolgozna, a számos, hogy is mondjam, szívesség ellenére, amelyeket az elmúlt két évben igyekeztél viszonzni. – Az ügyvéd fogta az immár csaknem üres zacskót, a tenyerébe szórta, ami még az alján volt, és a szájába borította. – Viszont az, hogy hivatalosan nem neki

dolgozol, nem azt jelenti, hogy bárki másnak is engedelmességgel tartozol, értve vagyok?

– Igen – válaszolta Frankie.

– Helyes. Hidd el nekem ugyanis, az élet egyik nagy igazsága, hogy aki több úrnak próbál szolgálni, idővel kurvára pórul jár.

4. fejezet

Frankie-nek végül csak szerda délelőtt sikerült találkoznia az öccsével, még hozzá az Ambassadors^ nem sokkal nyitás előtt.

– Mi folyik itt? – szegezte a kérdést Jacknek, aki a bejárat előtti járdaszakaszon felállított csíkos nyugágyon feküdt, hasonlóan a mellette heverő Síimhez. Szpartak és Xandra valamivel odébb ücsörögtek a járdán, félig takarásban, hátukat a téglafalnak vetve. – Tisztára olyan, mintha a Titanicon sütkéreznének.

– Szó sincs itt Titanicról, bratyó – felelte Jack, és felnézett a napszemüvege mögül. – Sehol egy jéghegy, csak zavartalan napsütés. Pontosabban az lenne, ha nem takarnád el azzal ronda képeddel.

– Jó reggelt, főnök – köszönt Síim. – Engedd meg, hogy kifejezzem legmélyebb tiszteletemet ezen a csodás nyári napon.

– Megengedem – mondta Frankie.

– Szívből köszönöm – nyugtázta Síim, majd megemelte széles karimájú bőrkalapját. Hosszú lábával, kopott cowboycsizmájában és elnyűtt poncsójában egészen úgy nézett ki, mint valami vadnyugati bandita, ezért is hívta Xandra a háta mögött Billy a Lököttnek.

A lány Jacktől jobbra üldögélt keresztbe tett lábbal, Oasis- pólóban és farmersortban, festékpöttyökkel az arcán. Mire Frankie két nappal korábban visszaért az edzőteremből, Xandra már neki is látott az emeleti lakás kifestésének. A lány örült a kis mellékesnek, Frankie pedig nem bánta, hogy valaki végre kicsinosítja. Bármennyire is ő élt benne az elmúlt hét évben, amióta lecsukták az öregét, minden átkozott nap azzal a tudattal ébredt, hogy bármikor hazatérhet – pedig igazság szerint semmivel sem kerültek közelebb ahhoz, hogy kiengedjék az apját a brixtoni sittről.

– Úgy látom, nem unatkoztál – jegyezte meg Frankie.

– Basszus! Senki sem fogja helyettem megcsinálni – válaszolta a lány megcsillogtatva erős északír akcentusát.

– Földre szállt angyal vagy.

– Dehogyan, csak a földszinti lakó, aki olyan családban nőtt fel, amelyiknek lakásfelújítással foglalkozó cége volt. Kis mázlista.

Igaz. Frankie abban is sokkal szerencsésebb volt nála, hogy nem egy olyan családból származott, ahol zaklatták, bántalmazták, sőt mást is műveltek vele, mígnem egészen Londonig menekült, ahol aztán Frankie néhány évvel korábban ráakadt az utcán, alig néhány saroknyira a klubtól.

– Ráadásul – folytatta Xandra –, ha sikerül kipofozni a lelakott kis kecódat, akár újra elkezdhetnél csajozni. Mekkora mázlijuk lesz! Vagy jobb, ha inkább vigyáznak veled?

Még hogy mázli! Álmodik a nyomor. Frankie aligha számított főnyereménynek. Valójában bármilyen lány megtette volna. Igazság szerint se szerencséje, se nője nem akadt mostanában. Az elmúlt félévben akkor került legközelebb a „csajozáshoz”, amikor néhány hete hangpostaüzenetet kapott Isabellától, amelyben azt mondta, talán átugrik majd hozzá. Amikor azonban visszahívta a mallorcai éttermet, ahol tavaly találkoztak, közölték vele, hogy a lány a szüleihez utazott Olaszországba, azóta pedig egy szóval sem hallott felőle.

Bár talán nem is baj. A közelgő torna miatt különben sem volt semmi ideje még saját magára sem, nemhogy másra. Amihez hozzájött a Dougie Hamilton által csinált szarkavarás.

– Ehhez mit szólsz? – kérdezte a lány vigyorogva, majd félrehajolt, hogy Frankie jobban lássa Szpartakot. – Állítólag nyáron így öltözködnek a Krímben – tette hozzá kuncogva.

A közel kétméteres hústorony, aki korábban az orosz különleges alakulatnál szolgált, ezúttal a lány mellett elterülve üdögélt egy szál foltos trikóban és fehér alsógatyában. Az egyébként szigorúan felfelé meredező, kiszőkített haja ezúttal borotvált fejére simulva kókadozott.

– Mi a franc történt vele? – kérdezte Frankie.

Szpartak látszólag nem volt magánál, valahogy mégis meghallotta.

– Rohadt grúzok! – motyogta.

– Grúzok?

– Csaló banda – dűnnyögte valamivel hangosabban, miközben a szemét továbbra is csukva tartotta.

Ezek szerint már megint szerencsejátékozott. A közelben volt egy grúzok által bérelt lakás, ahol keddenként bűnbarlangot üzemeltettek. A magas tétek és az ingyen pia veszélyes kombináció volt.

– Inge- gatyája ráment – magyarázta Xandra. – Mármint nem szó szerint. Az alsónadrágja megmaradt.

– Rohadékok – morogta Szpartak.

Xandra átkarolta a kétajtós szekrényt, legalábbis ameddig átérte a férfi vállát, vagyis alig. – Szegénykém – vigasztalta. – Sosem olyan rossz a helyzet, mint amilyennek tűnik. Még mindig részeg – mondta Frankie felé fordulva. – Leginkább egy kiadós alvásra volna szüksége.

– Mindjárt elugrom a kocsióért, és hazadobom – felelte Frankie. Még egy elintéznivaló.

– Na, merre jártál ilyen csinosan? – érdeklődött Jack.

Frankie-n ismét öltöny volt, ami alá már jócskán beizzadt. Legszívesebben ledobta volna magáról, hogy sortban és pólóban ő is a többi naplopó mellé heverjen. A torna körüli szervezőmunka azonban leginkább egy bozóttűz megfékezéséhez hasonlított. Ha épp sikerült eloltania a lángokat egy helyen, valahol máshol csaptak fel. Előző nap egymást érték a különféle megbeszélések, aznap pedig már megjárta az önkormányzatot, ahol ismét a biztonsági óvintézkedésekről volt szó, majd a biztosítási ügynökéhez is benézett, hogy meggyőződjön róla, minden fedezve van-e.

– Csak a Beak Streeten Dickie Birdnél – felelte Frankie.

– Bassza meg, remélem nem miatta csípted így ki magad! – jegyezte meg Jack vigyorogva.

A bátyja is elmosolyodott, Dickie ugyanis aligha öltözhetett volna lengébben. A napjai javarészt a közeli szexbolt alagsorában töltötte jobbra szinte csak egy kamerával a nyaka körül. Mással is foglalkozott, de csak kiegészítésként, elvégre az egyébként is virágzó pornóipar bőven adott lehetőséget a kalózkodásra, mégis elvállalta, hogy készít Frankie számára szóróanyagot, hogy népszerűsítse a tornát a kocsmákban.

Bár a jegyek szépen fogytak annak köszönhetően, hogy a profi biliárd-és snookerszövetség is támogatta a rendezvényt, Frankie mindenáron szeretne volna, ha helyben is elterjed a torna híre. Feltett szándéka volt ízig- vérig londoni hangulatot varázsolni a helyszínen. Ezért is tartották vissza a jegyek tíz százalékát, amiket azonban most ideje volt értékesíteni.

– Dehogyan. Előtte még el kellett intéznom csomó dolgot – válaszolta. – Milyen volt Brightonban? Remélem, nem hoztál rákot.

– Nagyon vicces. Nem, csak egy adag cukorkát. A bárpultra tettem.

– Milyen volt az üzleti tanfolyam? Megérte elmenni?

– Meglepően jó volt. Most már tudom, mi az adózott nyereség meg az ÁFA. Mostantól fogva mindenhez érteni fogok.

– Úgy tűnik, tényleg figyeltél – mondta Frankie elmosolyodva. Pedig egyáltalán nem erre számított.

– Ja. Gondoltam, épp itt az ideje, hogy behozzam a lemaradásomat a sok iskolai lógás miatt.

– Helyesen döntöttél – felelte Frankie, és komolyan is gondolta.

– És te? Sikerült elfoglalni magad? – érdeklődött Jack.

– Na ja. Bőven van teendőm a torna körül.

Jack egy bólintással nyugtázta. – Xandrától hallottam, hogy a lakásunkat is kicsinosítod.

A kettejükét? Frankie szinte már nem is emlékezett rá, mikor említette így az öccse. Sőt, amikor szilveszterkor közösen benyakaltak egy fél üveg whiskyt, felmerült, hogy Jack ott aludjon, ő azonban az ajtó felé támolyogva, meglehetősen érthetetlen hangon közölte: „Kizárt! Fogalmam sincs, hogy a francba vagy képes itt megmaradni. Engem túl sok mindenre emlékeztet...” A szülei válására, az anyjuk eltűnésére, a faterjuk letartóztatására utalt. Arra a sok szépre, ami meghatározta az ifjúságukat.

– Aha – mondta Frankie. – Elhatároztam, hogy ideje végre a saját ízlésem szerint berendezni. – Alig várta már, hogy megszabaduljon végre az avokádószínű fürdőszobacsempétől meg a bársonyutánzatú tapétától.

– Remélem, azért nem túlságosan. Úgy értem, még mindig az öregé a hely, ha majd egyszer kiszabadul. És én is ott nőttem fel, nem igaz? Tök sok holmim van még a lakásban. A múltam egy része...

Miféle múlt?- Ha a bűdös edzőcipőidre meg az emeletes ágy alatti, pornóújságokkal teli zacskóra gondolsz, bármikor elviheted.

Xandra majd megpukkadt a nevetéstől, miközben Jack egyre jobban elpirult.

– JoJo említette, hogy behívtak – váltott inkább gyorsan témát.

Mármint Listerman.

– Ja, csak beszélni akart velem – felelte Frankie.

– Miről?

– Erről- arról.

– Ezek szerint csak dumáltatok?

– Alapvetően.

– Nem is érdeklődött felőlem? – kérdezte Jack némi feszültséggel a hangjában, amire meg is volt az oka. Riley és az ügyvédje pontosan tudta, milyen megbízhatatlan alak volt a múltban. Vagyis azt, hogy az edzőterem élére állították, valójában amolyan próbaidőnek szánták.

– Dehogy. Leginkább arra volt kíváncsi, hogyan állunk a torna előkészületeivel. Fel sem merült a neved.

– Helyes – mondta Jack, bár egyáltalán nem tűnt nyugodtnak.

– Csak akkor, amikor szóba került, hogy nálad kerül majd sor a selejtezőkre – tette hozzá Frankie. – Ez továbbra is áll, ugye?

Igen, persze. Taffyék nyolcadikán jönnek majd szétkapni a szorítókat, aztán A1 csapata hozza az asztalokat és a székeket Clerkenwellből. – Jack elővette a zsebnaptárát, és belelapozott. – Igen, tizedikén, szerdán kilenckor érkezik a platóskocsi, vagyis minden időben el fog készülni.

Frankie elismerően Rittyentett. – Úgy tűnik, ez a kis tanfolyam tényleg hasznodra vált.

– Ugyan, csalt a bátyjától tanulta – szólalt meg Xandra incselkedve. – Született tehetség, nem igaz?

– Úgy hallottam, sajnálhatjuk, hogy nem láttuk azt a két új fiút – jegyezte meg Jack. – Az ír srácokat.

– Valóban? – kérdezte Frankie. Ő is szívesen maradt volna, a találkozó után azonban úgy érezte, mintha agyon akarnák őt nyomni az épület falai. Mint a Csillagok háborúja megfelelő jelenetében.

Jack bólintott. – JoJo szerint a tizenhét éves kölyök igazi tehetség.

– Írország melyik részéről valók? – érdeklődött Xandra.

– Dublinból.

– Ugyan – mondta, azzal megfeszítette a bicepszét, mire a felkarjára tetovált párduc szinte életre kelt. – Akkor már sokkal inkább a magamfajta antrimi parasztvér az igazi.

– JoJo szerint az idősebb akkor is belevelő srác.

– Komolyan? – Amióta Frankie ismerte az edzőt, alig néhány illetőre mondta ezt, köztük őrá.

– Azt mondta, Turistának is látnia kellene.

– Ha te mondod. – Andynek ugyanis nemcsak a snookerben voltak érdekeltségei, hanem az általa „szentháromságként” emlegetett sportágak közül a másik kettővel is foglalkozott,

nevezetesen a boksztól és a dartszal is. – Szólok majd neki, hívja fel jóját, hogy megtudja, mi a dörgés. De lehet, hogy ezzel meg kell majd várni, amíg lemegy a torna.

Odabent megszólalt a telefon.

– Nem én veszem fel – szólalt meg Síim.

– Ugyan, hagyd már abba nyavalygást! – méltatlankodott Xandra.
– Te következel.

– Fej vagy írás? – kérdezte a másik, és már fel is dobott egy pénzérmét a levegőbe.

– Fej – mondta a lány.

Síim elkapta az érmét, majd a kézfejére csapta. – Írás.

– A picsába! Na, mindegy, valakinek úgyis gályáznia kell. Odanézzetek! Jönnek a fiúk. – Azzal felkelt, és a nyitásra érkező Ash Crowther és Tengeriszél Strinati felé biccentett. A két férfi sakktáblával és újsággal a hónuk alatt közeledett feléjük, hogy a nap hátralévő részét a szokásos helyükön gubbasztva töltsék. Hamarosan várható a többi törzsvendég is.

– Na ja. Úgy tűnik, ideje felvenni a munkát – jegyezte meg Síim, majd feltápáskodott, és nyújtózkodva nagyot ásított. – Reggelit, valaki? Vettem szép, érett ökörszív paradicsomot meg cheddar sajtot a piacon. Mindenki pirítóst kér?

A két testvér bólintott. Azután Frankie Jackhez fordult. – Csak egy gyors kérdést, most, hogy Terence Hamilton meghalt.

– Mire vagy kíváncsi?

– Ugye nem háborgattak mostanában? Mármint a Hamilton- fiúk?

– Dehogyan – felelte Jack, bár az arca alig észrevehetően megrándult.

– Nyugi, nem is fognak – mondta Frankie. – Elvégre még mindig Tommy védelme alatt állsz, de ha mégis, azonnal szólj nekem! Világos?

– Persze.

Frankie bólintott. – Helyes. Máskülönben úgy terveztem, elnézek Brixtonba, meglátogatni apát, ha van kedved velem tartani. – A Listermannal folytatott beszélgetés után azonnal odatelefonált a dutyiba, hogy kibulizzon magának aznapra egy látogatási időpontot az öreggel, hogy tisztázza vele, mit kell mondania, miért is kellett a fiának elmennie a temetésre, ha netán az ügyvédnek a börtönben is lenne beépített embere.

– Nem, menj csak! – felelte Jack szemmel láthatóan megkönnyebbülve, hogy immár nem a Hamilton- fiúk a téma. – Van már hozzá időpontom jövő hétre. Muszáj visszamennem az edzőterembe. A tanfolyam után támadt egy- két ötletem, hogyan lehetne növelni a taglétszámot, és ezt szeretném megbeszélni jojóval. Jut eszembe, mielőtt mennék... Tiff megkért, hogy ezt írassam alá veled.

– Mi ez?

– A jövő évi londoni maratonra szóló nevezési lap.

Frankie elmosolyodott. Még múlt héten kötöttek egy fogdást futás közben. Ki gondolta volna? Sok minden történhet egy év alatt. Frankie maga elé vette az ívet, és aláírta az örege töltőtollával, amit mostanában mindig magával vitt a megbeszéléseire.

– Ne feledd! – tette hozzá Jack. – A vesztes meghívja a másikat a Quo Vadisba.

A Dean Streeten található menő étteremben bizony borsos árakkal dolgoztak.

–Altkor nincs miért aggódni – felelte Frankie. – Legalábbis nekem.

– Na ja. Majd meglátjuk.

Jack szeme felcsillant, ami tetszett a bátyjának. Sokkal jobban, mint a drogozástól apró vérerekkel tarkított szeme fehérjének a látványa, ami az elmúlt néhány évben jellemezte, amíg össze nem szedte magát.

– Frankie! – szólalt meg Xandra, a fejét kidugva az ajtó mögül. – Téged keresnek. Valami nő. Külföldinek tűnik. Nem árulta el a nevét.

Jack Rittyentett egyet. – Nem mondom. Nem akarsz mesélni róla, bratyó?

Frankie megpróbálta egy mosollyal elintézni, és úgy tenni, mintha semmiség lenne az egész. A szíve azonban máris gyorsabban vert. Lehet, hogy Isabella az? Nagyszerű lenne hallani a hangját. Ahogy megindult Xandra után, odabiccentett Ash Crowther és Tengeriszél Strinati felé, akik már fel is állították a sakktáblájukat a pult végében. Időközben néhány másik helyi arc is megjelent, amíg ő az öccsével társalgóit. Stefano és Guisepe, a közeli olasz bisztró pincérei a kettes asztalnál folytatták soha véget nem érő küzdelmüket, a Névnélküli Férfi az ötösön egyedül gyakorolta a hosszú lökéseket, Smukk Sanj pedig a félkarú rablónál görnyedezett, felváltva püfölve a gombokat és szitkozódva, miközben a vodka- kóláját kortyolgatta.

– Igen? – szólt a kagylóba Frankie.

– Frankie?

Nem Isabella volt az. Azonnal felismerte a dél- afrikai akcentust.

– Viollet Coetzee – mondta a férfi. – Minek köszönhetem ezt a kellemetlen meglepetést?

– Kellemetlen? Ez igazán nem kedves tőled – jegyezte meg a nő.

– Bár lehet, hogy én vagyok a hibás. Lehet, hogy inkább fütyülnöm kellett volna.

– Micsoda?

– Hogy idehívjalak. Mint egy kutyát. Dougie szerint ugyanis immár ő fogja a pórázodat, és neki tartozol engedelmességgel.

– Nem térnél inkább a lényegre, cseszd meg!

Ennek hallatán Xandra rosszállóan cöcögött a háttérben, és a pénztárgép mellett álló lekvárosüvegre mutatott, amelyen a következő felirat szerepelt: „Frankié qrva szitokperselye: gyűjtés a személyzet karácsonyi ajándékára, b@szki”

– Az a lényeg, cseszd meg – válaszolta Viollet –, hogy told ide a segged a Királyi Akadémiára, hogy találkozz Mr. Hamiltonnal!

– Mármint hová? – Jól értette?

- Az akadémiára.
- Úgy érted, a művészetire?
- Úgy bizony. Méghozzá most.
- Mármint azonnal?
- Pontosan. Már vár téged. Ja, és még azt üzeni, vegyél fel valami rendes ruhát. Ha jól emlékszem, azt mondta: „mintha tisztességes munkád lenne”.

Ezt a senkiházit! Frankie anélkül tette le a telefont, hogy elkészült volna. Csak azért, mert a nő főnöke szarul bánik vele, még nem jogosítja fel arra, hogy őt is semmibe vegye.

Nagyot lélegezve próbálta megnyugtatni magát.

- Minden rendben? – kérdezte Xandra.
- Igen, persze. – Pedig egyáltalán nem volt rendben. Vajon miért hívatta Dougie? Mégis mit fog neki parancsolni?

5. fejezet

Frankie úgy izzadt, mint a köszörűs kutyája, miközben a Piccadillyn épp a Királyi Akadémia felé tartott tíz perccel később a verőfényes napsütésben. Ez persze a hangulatát is meghatározta. A kézfejen a bőr olyan volt, mint a töpörtyű, és egész testében izzott.

Még így is jobb állapotban volt, mint Szpartak, akire előbb Jack segítségével ráadta az öregjük köntösét, az egyetlen ruhadarabot, ami ráment, majd taxiba ültette, hogy menjen haza, és heverje ki a másnaposságát.

Frankie épp egy könyvesbolt előtt haladt el. A kirakatban egy Ég és jég című, hófödte csúcsot ábrázoló borítójú könyv példányai magasodtak, jókora kupacba rendezve, mellette pedig egy bizonyos Harry Potter és a bölcsek köve című gyerekkönyvet népszerűsítő plakát virított. Xandra szerint olyan klassz a regény, hogy még a felnőttek is azt olvassák. Frankie csak sóhajtott. Egyáltalán nem bánta volna, ha valami varázslat következtében hirtelen máshol találná magát. Még egy fagyos hegycsúcs is kívánatosabbnak tűnt, mint az, amire Dougie Hamiltontól számíthatott.

Nem sokkal arrébb betért a Fortnum & Mason üzletbe. Már így is késében volt ugyan, de a francba is, muszáj volt ennie valamit, márpedig Violet hívása miatt kénytelen volt lemondani Síim sajtos-paradicsomos pirítósáról. Gyorsan választott magának egy húsos pitét. Pontosabban egy áfonyás- őzragus pitét. Ezen a helyen semmit sem vettek félvállról. Néhány bundás tojást is becsomagoltatott, az volt ugyanis Síim kedvence. Egyszer elmesélte neki, hogy ezen a helyen alkották meg az eredeti receptet.

Miközben az utcán befalta az egyik tojást, a tekintete megakadt a szemközti ház falán lévő óriásplakáton, ami az Oasis Be Here Now című albumát reklámozta. A lemezborítón egy medencében

elsüllyedt Rolls Royce látszott. Egy másik plakát a Királyi Akadémia soron következő modern művészeti kiállítását hirdette, még hozzá nem mással, mint egy hatalmas, tartályban lebegő cápáról készült fotóval.

Ennek láttán hirtelen eszébe jutott, ahogy Dougie Hamilton ráförmed, hogy üljön le, majd közli vele, hogy a rendőrségnél lévő kapcsolatain keresztül bármikor elintézheti, hogy újraindítsák a Frankie ellen korábban folytatott nyomozást, elég csupán odaszólnia. Bassza meg! Valahogy muszáj megkaparintania azt az átkozott pisztolyt.

Az akadémia főépületének boltíves bejáratán turisták és művészhallgatók járkáltak ki- be. A járda mentén teherautók sorakoztak, amelyekből különféle méretű és alakú ládákat emeltek ki, majd cipeltek be a munkások. Két rendőrségi autóban jónéhány zsaru várakozott a közelben, jókora felhajtást keltve. Bármilyen is lapult azokban a ládáknak, biztos értékesek voltak.

Frankie inkább leszegte a fejét, ahogy elhaladt a kocsik mellett. A jó ég tudja csak, miért cibálta ide Dougie Hamilton, bár nem hitte volna, hogy holmi művészettörténeti fejtágítást szeretett volna tartani. Ráadásul a fakabátok közül többen is ismerték őt azok után, ami az öccsével és az apjukkal történt.

Frankie azonnal kiszúrta Violletet a belső udvarban. Ahogy az egyik pádon üldögélve élvezte a napsütést, fénylő fekete hajával és napszemüvegével egészen úgy nézett ki, mint amikor Uma Thurman elmegy szórakozni John Travoltával a Ponyvaregényben.

– Késtél – közölte a nő anélkül, hogy ránézett volna, miután Frankie leült mellé.

– Vettem egy kis kaját – felelte a férfi, azzal odanyújtotta a zacskót. Amolyan baráti gesztusként. A nő aligha számított erre. Még az is lehet, hogy a zord és kimért külső alól felszínre kerül néhány gyengesége. –Bundás tojást? – ajánlotta fel Frankie barátságosan elmosolyodva.

– Vegán vagyok.

– Pedig már kezdtem azt hinni, marslakó vagy...

Csak nem ugyanaz a cinkos nézés villant fel a nő szemében? A napszemüveg miatt képtelenség volt megállapítani. – Van még mit csiszolni a poénjaidon.

– Neked pedig a mosolyodon.

Még mindig semmi. Akár egy kirakatbábuval is beszélgethetett volna.

Frankie jóízűen beleharapott az egyik tojásba. – Azta! Ez véreshurkával készült. Tudtad, hogy tulajdonképpen alvadt disznóvér?

Nesze! Ehhez mit szól a kis vegán pocakod? De ennek sem volt semmiféle hatása. Frankie hunyorogva a nap felé fordult, majd meglazította az inggallérját.

– Csak nem azért izzadsz, mert izgulsz? – jegyezte meg Viollet, viszonzva a férfi heccelését.

– Csak melegem van.

– Pedig nincs is meleg.

– Valóban?

– Próbálnád ki egyszer Johannesburgot az évnek ebben a szakaszában...

– Ezt vegyem meghívásnak?

Frankie érkezettnek látta az időt, hogy még egy kicsit megpiszkálja a másikat, hátha kiderül róla valami. – Amikor beszálltál a kocsiba a Paradicsom előtt, nem tudtam nem észrevenni, hogy Dougie-vel, hogy is mondjam, meglehetősen bensőséges a viszonyod.

– Túl sokat fecsegsz – felelte a nő kissé ingerülten. Mégis miért? Netán Frankie-nek nem lett volna szabad látnia őket együtt? Vagy ennél bonyolultabb az egész?

– Ezt már mások is mondták nekem – mondta a férfi. – Kisgyerekként rizensáknak csúfoltak. De ne aggódj! Meg lehet szokni.

Erre nem kapott választ, de már a nő hallgatása is felért eggyel. Elvégre nem tiltakozott, ami pedig azt jelentette, hogy igaza volt, amikor azt feltételezte, sok időt fognak még egymás társaságában eltölteni, akár tetszik, akár nem, amíg le nem tudják, amit Dougie kitalált számára.

– Erre gyere! – közölte Viollet, és felállt. Túsarkújában magasabb volt, mint Frankie, fekete szoknyája és kosztümkabátja pedig tökéletesen illett az előkelő környezethez.

Ahogy megindult a bejárat felé, Frankie követte.

– Elárulod végre, miről szól ez az egész? – szegezte neki a kérdést.

– A türelem rózsát terem.

Ezzel vajon azt akarja mondani, hogy csupa jóra számíthat? Aligha. Ahogy beléptek a hűvös épületbe, a nő levette a napszemüvegét, Frankie pedig láthatta a tekintetében, hogy bármi is következik, nem lesz benne semmi élvezet. Egy szemernyi sem. Épp ellenkezőleg. Sokkal inkább valami kifejezetten borzalmas van kilátásban.

– Szerinted mégis hány óra van? – kérdezte egy csiszolt fővárosi akcentussal beszélő férfihang.

Dougie Hamilton az akadémia meglehetősen jellegtelen bejáratánál üldögélt egy szépen faragott kőpadon egy ősrégi, hajszálvékony falikárpit tövében, két fejnélküli római márvány mellszobor között. A fickón világosbarna, velúrbőr bebújós cipő, fehér öltöny és fekete szalagos panamakalap volt. Mégis hová készült? A Bahamákra?

– Tizenegy negyvenöt – felelte Frankie.

– Negyvenhét – helyesbített Dougie széles napszemüvege mögül a lépcső tövében álló órára sandítva. – Ha legközelebb valaki az én nevemben keres, vedd úgy, mintha személyesen én Rittyentettem volna. Világos?

Frankie nyelve hegyén volt, hogy beszél a másikkal. Elvégre a baseballütős barom nem volt jelen. Bár lehet, hogy nem véletlenül.

Mivel az a bizonyos Browning Dougie birtokában volt, immár nem volt szüksége verőlegényekre, hogy Frankie engedelmeskedjen neki.

– A süket hallgatásodat beleegyezésnek veszem – szólalt meg Dougie. Megigazította a kalapját, majd az üres kávéspoharát a pádon hagyva felállt. – Rendben, blöki, menjünk sétálni!

Vajon négykézláb? Egyelőre úgy tűnt, Dougie megelegszik azzal, ha Frankie szépen lépdel a nyomában. A fickó vissza sem nézett. Frankie nem is bánta, ugyanis pisztoly ide vagy oda, nem tudta, meddig bírja még elviselni ezt az egészet. Ha már kutyaként tekintett rá a másik, legszívesebben lehúgyozta volna ennek a felfuvalkodott hólyagnak a csupasz bokáját.

– Te nem – szólt oda Dougie Violletnek, aki szintén megindult a két férfi után. – Menj csak, és élvezd a napsütést! Majd megkereslek, miután végeztünk.

A nő sarkon fordult, és a kijárat felé vette az irányt. Érdekes. Ezek szerint nem Frankie volt az egyetlen, akit Dougie rövid pórázon tartott.

– Elnézést, uram! Azt hiszem, elfelejtett valamit – szólalt meg egy biztonsági őr, és a két férfi elé penderülve elállta az útjukat.

– Hogy én? – förmedt Dougie az őrré, aki szerinte nyilván összetévesztette valaki mással.

– Igen, uram – felelte a másik. – Ott a pádon.

Dougie úgy fordult az üres papírpohár és a szendvicse maradéka felé, mintha akkor látná először. Azután ismét a biztonsági őrré nézett.

– Nem – mondta – , bizonyára téved.

Azzal már indult is volna tovább, a férfi azonban nem engedte. A hatvanas évei vége felé járhatott, keménynek tűnt, a nyaltát pedig hosszú, félhold alakú heg csúfította el. A kialakult patthelyzetben Dougie elpirult, Frankie pedig elmosolyodott. Titkon abban bízott, hogy a másik tényleg kénytelen lesz felvenni a szemetét.

– Azt mondtam, bizonyára téved – ismételte meg Dougie, miközben levette a napszemüvegét.

Ezúttal ahelyett, hogy az őr továbbra is elállta volna az útját, elvörösödve félrehúzódott. Mi a franc?!

– Elnézését kérem, uram – motyogta lesütött szemmel.

– Az apám mindig arra tanított – magyarázta Dougie továbbindulva – , hogy sose engedjek másoknak, és érvényesítsem az akaratomat, még ha ez néha azzal is jár, hogy el kell ferdíteni az igazságot. Az emberek többsége ugyanis meghunyászkodik. Bármilyen keménynek is képzelik magukat -tette hozzá megfordulva, és egyenesen Frankie szemébe nézett –, valójában nem akarnak balhét.

Na ja, az emberek többsége, te pökhendi seggfej, de nem én! Csak várd ki, hogy megkaparintsam azt a nyavalyás fegyvert! Akkor majd kiderül, ki hunyászkodik meg...

Hamarosan egy ajtó nyíláshoz értek, ami egy keresztbe kifeszített kordonnal volt lezárva, mivel a teremben épp takarítás zajlott. Dougie leakasztotta a kötelet, majd elengedte. – Ne aggódj! – mondta. – Crispin Entwistle, a gyűjtemény bővítéséért felelős igazgató a barátom.

Micsoda? Lehet, hogy a biztonsági őr is ezért hagyta annyiban, mivel már nem először látta Dougie-t az említett főfejes társaságában. Frankie követte a másikat a kiállítótérbe. Fényes parketta, klasszicista szobrok, a falakon pedig irtó réginek tűnő festmények fogadták őket. Rajtűit kívül senki más nem volt odabent.

– Amikor utána néztem az előéletednek – szólalt meg Dougie – , megtudtam, hogy rajz faktra jártál, csak aztán letartóztatták az apádat.

Frankie bólintott. Korábban többször is járt már itt az iskolájával, aztán amikor lecsukták az öreget, abbahagyta az egészet.

– És?

– Gyanítom, művészettörténetet is tanultál.

– Aha.

– Például az olyan alkotásokról is, mint amelyeket itt látni, ugye?
– Elképzélhető.
– Valamint modernebb műalkotásokról is? – kérdezte, miközben továbbhaladtak.

– Akár.

– Mint például?

Frankie megpróbálta felidézni. Életének az a szakasza – az iskola, a művészet, az akkori éneke, az elképzelt élete – egészen úgy tűnt, mintha valaki másé lett volna.

– Dali, Picasso, Lichtenstein, Warhol...

– Ezek szerint a pop- arttal is foglalkoztál – jegyezte meg Dougie.

– Na és a műkincspiaccal? Nem tanultál esetleg valamit arról, hogyan is működik?

– Nem, sokkal inkább a művészek kerültek szóba, meg az általuk használt technikák.

– Ez így nagyon szép és jó – folytatta Dougie –, én azonban a kortárs műalkotások piacáról szeretnék ma mesélni. Merem remélni, tudod, mi az, hogy kortárs.

– Nem régi – felelte Frankie.

– Igen, de mégis mennyire új?

– Nem tudom. Tavalyi, múlt hónapi?

– Sőt...

– Tegnap...

Dougie bólogatva biztatta a másikat.

– Mai?

– Úgy bizony. Sőt lehet akár holnapi is. Valójában ezért vagyunk itt, Frankie. Nemcsak az érdekel, hogyan áll ma a kortárs műkincspiac, hanem azt akarjuk tudni, mi lesz vele holnap.

Mi? Frankie lassan megcsóválta a fejét. Szó sem lehet róla. Dougie Hamiltonhoz soha nem volt semmi köze, és ezután sem lesz.

Érezte, hogy viszketni kezd a bőre az izzadságtól. Mi a franc folyik itt? Mire megy ki ez az egész?

– Tudod, Frankie, megmondani, mennyit ér egy régi festmény, mint például az a Van Eyck, teszem azt, viszonylag egyszerű, tudjuk ugyanis, mennyit fizettek érte legutóbb, és hogy mennyi a biztosítása.

– Értem.

– Meghatározni azonban egy valóban kortárs műalkotás árát, ami alatt azt értem, hogy olyasmit, amit még sosem állítottak ki, nos, az egyáltalán nem könnyű. Szerinted mit csinál a kereskedő ilyen esetben? Mit gondolsz, mi alapján határozza meg az árát?

Frankie megvonta a vállát. – Fogalmam sincs. Rámondanak egy összeget, és kiderül, akad-e bárki olyan sügér, aki megfizeti?

Dougie elmosolyodott. – Nem egészen. Amikor ugyanis megállapítanak egy összeget, annak muszáj reálisnak lennie. Ügy értem, olyan kell hogy legyen, amit valaki tényleg hajlandó lenne megfizetni. Máskülönben a szóban forgó műalkotást semmibe veszik, az értékesítése pedig meghiúsul. Szóval szerinted mi alapján döntenek? Mit gondolsz, min múlhat az egész?

– Teszem azt, azon, mennyire jó az alkotás.

– Pontosan. És ki dönti el valamiről, hogy jó-e vagy sem? Vagy azt, hogy mennyire jó?

– Nem t'om. A szakértők?

– Igen, de nem csak ők. A megfelelő kereskedőn múlhat egy fiatal alkotó sikere vagy bukása. Ugyanez vonatkozik arra is, hogy ki gyűjti az illető alkotásait. Az egész a látszatról szól. Arról, hogy az úgymond hozzáértők kedvező véleményt mondjanak valamiről. Aztán persze még ott van, hogy kik állítják ki az ember alkotásait. Melyik múzeum, galéria vagy köztisztviselő álló műintézmény, mint az itteni.

Miután maguk mögött hagyták a termet, Dougie egy folyosóra vezette a másikat, végül egy újabb elkordonozott ajtónyíláshoz értek, két egyenruhás őrrrel egy-egy oldalán. Dougie felmutatott valami

igazolványt, az idősebb őr ellenőrizte, majd leakasztotta a kötelet, és beengedte őket. Ezek szerint Dougie valóban bennfentesnek számított. Elhaladtak egy jókora tábla mellett, amely arra figyelmeztette a látogatókat, hogy tilos fényképezni.

– Üdv a kortárs képzőművészet lüktető szívéénél! – mondta Dougie.

Frankie még a száját is eltátotta. Nehéz lett volna megállnia, hogy ne tegye. A francba is! Olyan volt, mintha valami örült, elborult álomban találta volna magát. Pontosabban rémálomban.

– A kiállítás címe 'Sensation' – magyarázta Dougie színpadias mozdulattal körbemutatva.

– Nem mondom! – felelte Frankie, ő is pontosan érzékelte ugyanis, miféle megfontolásból születtek az egyes műalkotások, bárkik is készítették azokat. Az egyik falon egy hatalmas fej lógott, aminek hiányzott a teteje. Máshol jónéhány meztelen, összeragasztott kirakatbábu állt edzőcipővel a lábán. Egy másik sarokban mintha egy veretlen ágyat látott volna. Egyik művésznek sem hallotta még a nevét: Rachel Whiteread, Damien Hirst, Richard Patterson, Jake és Dinos Chapman, Chris Ofili.

– Kész bolondok háza – jegyezte meg Frankie somolyogva. Mert amit látott maga körül, nemcsak szokatlan, hanem vicces is volt. Ráadásul a maga nemében még szép is, és tök menő.

– Tetszik? – kérdezte Dougie.

– Van, ami igen. Egy részét egyáltalán nem értem. Basszus, odanézz! -Azzal néhány fehér kezeslábasba öltözött fickó felé mutatott, akik épp levették a takarófóliát egy méretes áttetsző dobozról. – Ott az a cápa.

– Ezek szerint ismered Hirst munkáit? – Dougie arcán élvezettel vegyes ámulat tükröződött.

– Kicsoda? Dehogya, csak láttam már egyszer. – Azon az óriásplakáton.

– A halálfizikai lehetetlensége egy élő tudatában – mondta Dougie, miközben csatlakozott hozzá.

- Hogy mondod?
- Ez a címe.
- Mondd még egyszer!

A másik megismételte, Frankie pedig megértette. Elvégre volt értelme, nem igaz? A dög ugyanis egyáltalán nem tűnt halottnak. Persze, nem is élt, de nem is volt hallott. Valahogy ébernek tűnt, mintha bármelyik pillanatban képes lenne életre kelni, és kitörni a tartályból. Miközben megkerülte, Frankie érezte, hogy a szíve egyre jobban ver, ahogy a lény könyörtelen szemébe néz. Azonban nemcsak a cápa tekintetét érezte magán, hanem Dougie-ét is, akinek a plexifalon tükröződő képe ádázul meredt rá. Ugyanolyan gyilkos és számító volt, mint a kiállított ragadozó.

- Mindaz, amit itt láatsz, egy bizonyos Charles Saatchi tulajdona - magyarázta Dougie.
- Micsoda? Mármint azé a híres üzletemberé?
- Bizony.

Frankie hallott már a Saatchi & Saatchi nevű reklámügynökségről, amit egy iraki származású testvérpáros alapított. Akárcsak ő és Jack. Azt leszámítva, hogy amazok elképesztően gazdagok és sikeresek voltak.

- Ő egyike azoknak a befolyásos gyűjtőknek, akikről az imént beszéltem. Aid képes meghatározni egy feltörekvő művész egész pályafutását azzal, hogy megveszi-e a munkáit vagy sem. Az egész műkincspiac figyeli, mibe fektetnek be. Amit Saatchi megkedvel, arra az összes többi gyűjtő is ráveti magát.

- Ezek szerint mindezt kedveli?
- Az összes darabot. Elképesztő népszerűségnek örvendenek, ő hozta tető alá ezt a kiállítást, ami azt jelenti, hogy maga az akadémia is kiállításra érdemesnek tartja a tárgyakat.
- Vagyis mindez hamarosan egy vagyont fog érni.
- Pontosan.

– Nem véletlenül posztói odakint az a sok zsernyák, azokból a teherautókból meg ide hordják a dolgokat, ugye?

– Ahogy mondom.

Dougie még mindig meredten nézte a másikat, az iménti kedélyesség azonban, ami a szemében tükröződött, immár eltűnt.

– Van még egy másik állat, amit szeretnék megmutatni.

– Hogy?

Azzal a terem végébe vezette Frankie-t, majd megállt egy kis dobogónál. Frankie elhúzta a száját, majd kissé kényszeredetten elnevette magát. A műalkotás – már ha egyáltalán annak lehetett tekinteni, márpedig ha kiállították, nyilván annak minősült – egy cuki kis Jack Russell kutya volt, ami a két hátsó lábán állt, a mellső lábaival pedig egy transzparenst tartott rajta „RIP” felirattal.

– Basszus! Ez él? – hüledezett Frankie? – Kitömték?

– Nyilván nem felfújták.

A viccesnek szánt megjegyzésre Frankie odafordult a másikhöz, aki azonban egyáltalán nem mosolygott.

– Hadd találjam ki! – mondta Frankie. – Ennek most nyilván hozzám van köze, nem igaz? Azok után, amit vasárnap közöltél velem, hogy ki irányít kicsodát. – Frankie alig bírta rávenni magát, hogy kimondja: – Hogy a kutyád vagyok.

– Nem.

Frankie ezen igencsak meglepődött.

– A művészt bizonyos Savide Digley-nek hívják – magyarázta Dougie.

– Valójában elég vicces, ha belegondol az ember – jegyezte meg Frankie. Amolyan néma tiltakozás volt az ellen, hogy végeredményben cseszhetjük, mivel senki sem törődik a másikkal. Legalábbis ezt közvetítette számára.

– Sőt, ami még jobb, hordozható – mondta Dougie.

– Hordozható?

– Mármint szállítható.

– Tudom, mit jelent, de ez miért jó? – értetlenkedett Frankie. Mielőtt azonban a másik válaszolhatott volna, belényilallt a szörnyű felismerés.

– Azért, kedves kutyuskám, mert te el fogod nekem lopni.

többértelmű szó: 1. érzékelés 2. szenzáció

6. fejezet

Frankie a Királyi Akadémia udvarán álldogálva nézte a távolodó Dougie Hamiltont a ragyogó napsütésben. Azért, kedves kutyuskám, mert te elfogod nekem lopni. A személtáda teljesen meghibbant.

– És te? – kérdezte Viollethez fordulva. – Nem tartasz vele? – Ha már a nő úgyis Dougie ölebe. Nem mintha Frankie helyzete bármiben is jobb lett volna. Sőt, sokkal rosszabb volt.

– Van még egy kis elintéznivalóm – felelte Violet, és felmutatott egy kisméretű fényképezőgépet, ami könnyedén elfért a tenyerében. – Ugye milyen csinos? Digitális. Olyan kicsi, hogy szinte észre sem lehet venni.

Vagyis a biztonsági örök egyike sem fogja kiszúrni, sőt az sem fog kiderülni számukra, egyáltalán miért használja a nő.

– Ezek szerint már előre tudtad, miért hívatott ide? Hogy miért kellett idejönnöm, és mi a terve?

– Ki mondta, hogy az ő terve?

– Komolyan azt akarod mondani, hogy te találtad ki?

– Semmit nem mondok, amiről nem kell tudnod. Vagy erre még nem jöttél rá magadtól?

Frankie megvonta a vállát. Mégis mit számít, kinek az ötletéről van szó? Akárhogy is, cseszheti.

– Ideje menned – közölte Violet. – Azt hittem, a tornát kell szervezned. Frankie abban a pillanatban nagyon utálta a nőt. – Ezek szerint ennyi?

– Ezt hogy érted?

– Fogja magát, és Rittyent nekem, hogy mit vár tőlem, és előáll ezzel az agyament ötlettel... – Frankie majdnem hozzátette: Hogy lopjam el az odabent lévő cucc felét. Mert nemcsak azt a kis kutyát

nézte ám ki magának Dougie, hanem még egy féltucat másik kiállítási tárgyat is. Gyakorlatilag egy átkozott bevásárlólistával állt elő. – Arra számít, hogy csak ülök, és várom a további utasításait?

Ahogy Viollet – aznap először – feltolta a napszemüvegét, Frankie ismét észrevette a nő tekintetében azt a bizonyos nézést. Aztán egészen váratlanul kinyúlt, és megmarkolta a férfi állát.

– Ahhoz képest, milyen jóképű pasi vagy, néha olyan szomorú az ábrázatod – jegyezte meg.

– Jóképű? – hitetlenkedett Frankie.

– Mint azoknak a gagyi együtteseknek az énekesfiúcskái. – A nő végighúzta gondosan manikűrözött kezét Frankie öltönye hajtókarján, majd beletűrt a saját hajába. Aztán egy gyors mozdulattal visszavette a napszemüvegét, megindult az akadémia főbejárata felé, és hamarosan eltűnt.

– Ki volt ez? – súgta a fülébe egy másik női hang.

Frankie összerezzent. – Mi a...?

Akkor látta csak meg, ki szólt hozzá. Sharon Granger. Pontosabban Granger nyomozó. Már ha még egyáltalán rendőr volt. Frankie már két éve nem látta. A nő zöld szeme megcsillant a szűrt délelőtti napfényben. Frankie a közös iskolai töriorák óta gondosan ügyelt rá, nehogy a lány rajtakapja, ahogy őt bámulja.

– Nos? – kérdezte ismét elmosolyodva.

– Oöö... – Már majdnem azt mondta, senki, aztán inkább meggondolta magát. Ha ugyanis Sharon látta, hogy Viollettel beszél, nyilván azt is észrevette, amikor a másik megragadta az állát. – Csak valaki, akivel összefutottam... Egy régi ismerős...

– Mármint barátnő?

– Dehogy, csak simán ismerős – magyarázta Frankie. – Időnként beugrott a klubba.

– Női snookerjátékos? – kérdezte Sharon, és felvonta a szemöldökét. – Nem is tudtam, hogy akad közöttük ennyire csinos is.

– Nem, sokkal inkább a cigiautomata miatt. Ugyanabban az utcában dolgozott... az egyik közeli intézményben.

– Miféle intézményben?

Basszus! Ez kicsit úgy hangzott, mintha Viollet sztriptíz táncos lenne.

– De már abbahagyta – hebegett Frankie. – Azt hiszem, már mást csinál.

Nagyszerű! Ezt meg úgy lehetett érteni, mintha egy kivénhedt sztriptíz táncossal kavarna. Jobb, ha befogja a száját, és abbahagyja a süketelést. Minél több hülyeséget talál ki, annál jobban meg fogja jegyezni Sharon.

Csakhogy ezzel már elkésett. Ahogy a nő a hátul felnyírt fekete hajába túrt, a szemében gyanakvás tükröződött. Frankie körbenézett, miközben azon tűnődött, mégis honnan került elő Sharon. Vajon alaposan megnézte magának Violletet? Basszus! Mi van, ha látta őt Dougie-vel együtt? A fickót ugyanis tuti, hogy ismeri, elvégre Sharon részt vett a Susan Tilley-féle nyomozásban. Ráadásul, ha még mindig zsarú, azzal is nyilván tisztában kell lennie, hogy Dougie vette át az apja bandájának az irányítását.

– Ezek szerint hazajöttél – jegyezte meg Frankie gyorsan témát váltva.

A nő tetőtől talpig végigmérte a másikat. – Úgy tűnik.

– Mármint Hongkongból – tette hozzá Frankie.

Ahová a nő a Nathaniel nevű barátjához ment.

– Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy elképzeltem – mondta Sharon kissé elpirulva.

Mármint az állás, amelyet a hongkongi rendőrségnél kapott a terület Kínához való visszacsatolása előtt közvetlenül, vagy pedig a kapcsolata azzal a fickóval? Frankie végül nem kérdezett rá. Nem akarta, hogy úgy tűnjön, mintha túlságosan foglalkoztatná.

Akkor vette csak észre a nő kabátja zsebéből kikandikáló adóvevőt.

– És mi van Snaresbyvel? Ismét vele dolgozol?

A nő kényszeredetten elmosolyodott. – Így igaz.

– Hogy van a felügyelő? Még mindig ártatlanokra vadászik, mint az öcsém? – Nem épp a legalkalmasabb helyszínt és időpontot választotta, hogy ezt szóba hozza, mégsem bírta megállni.

– Muszáj még mindig ezen lovagolni? Csak a munkáját végezte, Frankie. Mint mindannyian.

– Ő nem.

Snaresby ugyanis személyes ügyet csinált belőle. Frankie ezt pontosan tudta. A felügyelő le akarta csukni Jacket, és ezt nem is rejtette véka alá. De vajon miért? Erre még azóta sem jött rá. Netán tényleg meg volt róla győződve, hogy Jack ölte meg a lányt? Vagy mert valójában Terence Hamiltonnak dolgozott, és ő utasította rá? Ebből az következett, hogy immár Dougie embere...

– Kérdezhetek valamit? – Miért is ne? Talán a sors akart rajta segíteni azzal, hogy összefutott Sharonnal.

– Mivel kapcsolatban?

– Jack ügyével.

– Mégis miért? Azt már lezártuk.

– Azért, mert akkoriban azt hitted, valahogy megpróbálom...

– Beleártani magad, hátha segíteni tudsz az öcséden, miközben kézöldre vereted magad? – A nő tekintete egészen megkeményedett. – Igen, nem értettem, miért csinálod.

– És mi volt a többi zsaruvál, akik szintén az ügyön dolgoztak? Folytattak esetleg más irányú...

– Nyomozást? Mármint veled kapcsolatban? Vagy bárki mással? – Aha.

– Nem. Különben én magam is részt vettem volna benne – válaszolt szemrebbenés nélkül. – Addig nyomoztam volna, amíg ki nem derítem az igazságot.

Frankie elhitte. Ezek szerint Dougie csak blöffölt. A rohadt jogvégzett köcsög! Bármilyen kapcsolatai is voltak, szart sem

tehetek, hogy újraindítsák a Frankie-vel kapcsolatos nyomozást, mert egyáltalán nem is létezett ilyen. Ez pedig azt jelentette, hogy Frankie-nek elég csak megszerezni azt a nyavalyás pisztolyt, és Dougie nem fogja tudni semmivel sem zsarolni.

Csak... Mintha ez olyan egyszerű lett volna.

– Miért? – kérdezte Sharon.

– Mit miért?

– Miért érdekel ez téged? Miért épp most?

Jó kérdés. Frankie hirtelen erős késztetést érzett, hogy meg is válaszolja. Hogy elmondja a másoknak, mire készül az örült Dougie, illetve hogyan kényszeríti őt, hogy segítsen neki. Legszívesebben azt a bizonyos pisztolyt is megemléltette volna, rajta az ujjlenyomataival, és azt is elmagyarázta volna, hogyan kerültek rá. Mint ahogy azt is elárulta volna, hogy bármennyire is sikerült a rendőrségnek elfogni Susan Tilley gyilkosát, rajta kívül van még valaki más is, aki büntetlenül megúszta.

De mi van, ha a nő nem hisz neki? Vagy ő igen, de senki más nem? Mi van, ha Dougie egyszerűen továbbítja a fegyvert a hatóságnak, Frankie-t pedig élete végéig lecsukják valami olyasm miatt, amit el sem követett? Túl nagy kockázat lett volna.

– Nem is tudom... Hosszú történet – felelte. – Majd máskor elmesélem.

Sharon csalódottan lebiggyesztette az ajkát, amiért a férfi visszatart valamit. – Szóval mi járatban...

– Vagyok itt? – fejezte be a mondatot Frankie. – Tudod... egyszerűen szeretek ide járni.

– Ezek szerint a sulis óta semmi sem változott? A lelked mélyén még mindig művésznek tartod magad?

– Pedig már sosem leszek az – válaszolta a férfi megkönnyebbülve, hogy másra terelődik a szó. Mint ahogy annak is örült, hogy a nő nem látta őt Dougie társaságában, különben már rég szóba hozta volna. – És te? -érdeklődött. – Szolgálatban? Láttam a többieket odakint.

– Ja, amolyan erődemonstrációt tartunk az új kiállítás kapcsán. A szervezők attól tartanak, balhé lehet.

– Miféle balhé? – kérdezett vissza Frankie.

– Képzeld, az egyik műalkotás egy hatalmas, Myra Hindley- t ábrázoló kép, ami számtalan gyerekméretű tenyérnyomból áll.

– A sorozatgyilkosra gondolsz?

– Ne is mondd! Egyáltalán nem meglepő, hogy sokan felháborítónak tartják. Szerintem nem az, a szervezők azonban hallani sem akarnak arról, hogy kihagyják a kiállítás anyagából. Olyan, mintha szándékosan akarnák felkorbácsolni az indulatokat. Állítólag nincs olyan, hogy rossz reklám.

Mielőtt Frankie bármit is mondhatott volna, megszólalt egy másik hang: – Nézzenek oda! Csak nem Frankie James személyesen?

A férfinak nem is kellett megfordulnia, hogy tudja, ki az. Egyértelmű volt, hogy Snaresby nyomozófelügyelő az, Sharon felettese, egyben a Frankie életében időnként felbukkanó sorscsapás. A mostani találkozás aligha lehetett volna baljóslatúbb, kizárt volt ugyanis, hogy ez a seggfej elfelejtené, és amint kiderül a lopás, azonnal kapcsolatba hozná vele Frankie-t.

– Snaresby nyomozófelügyelő – üdvözölte Frankie. – Különös, hogy mindig akkor tűnik fel, amikor nekem épp indulnom kell.

– Valóban. – A több mint százkilencven centi magas zsaru rezzenéstelen tekintetét Frankie-re szegezte. – Egészen olyan, mintha irtóznál tőlem. – A nyomozó kicserepesedett ajka mögül előtűntek megsárgult fogai. – Ami természetesen kizárt, a születésemtől fogva rám jellemző kedvességemen kívül ugyanis, amit közös ismerősünk, Granger nyomozó is bizonyára igazol...

– Oöö... Persze, főnök – felelte a nő lesütve a szemét. Látszott rajta, hogy legszívesebben valahol máshol lenne.

– Szóval bizonyára eszed ágában sincs bosszúságot okozni nekem, ugyebár?

– Nem is tudom. Azt hittem, már megszokta ezt tőlem.

Snaresby figyelmen kívül hagyta a megjegyzést. – Különösen, hogy hamarosan kezdődik a torna.

Frankie-nek eszébe jutott a nyomozónak az. Ambassador[^] tett egy évvel korábbi látogatása. Amikor szóba került a Soho Open, a fickó figyelmeztette, hogy a megfelelő emberekkel cimboráljon. Szó szerint ezt mondta. De vajon kire gondolt? Az önkormányzatra? Netán Tommy Riley- ra? Frankie utóbbit tartotta valószínűnek, különösen azok fényében, hogy miután Tommy és Listerman megfelelő részasedést követelt magának, egyetlen szót sem hallott Snaresby felől. Még ha azonban Snaresby valóban Tommy embere is volt bizonyos tekintetben, elképzelhető, hogy esetleg Dougie Hamilton is számított rá? Ha pedig igen, vajon arról is tudott, mi járásban van Frankie az akadémián?

Snaresby kihúzta hosszú karját gyűrött nadrágja zsebéből, és megnézte az időt. A csuklóján ugyanolyan Breitling fityegett, mint amelyet Frankie Tommy Riley több emberén is megfigyelt. Az a fajta mutató óra volt, amit általában az illető hűségese szolgálataért szokás ajándékba adni.

– Sharon, megkérhetem egy szívességre? – fordult a társához a felügyelő. – Úgy rémlik, elfelejtettem kitenni a kocsim szélvédője mögé az engedélyemet, amikor ma reggel elindultam otthonról. – Azzal odanyújtotta kulcsosomóját és egy fontot. – Megnézné, kérem, és ha valóban így lenne, bedobná a pénzt a parkolójegy-automatába? Igazán kedves.

Mekkora lekezelő pöcs! Sharonon is látszott, hogy egyáltalán nincs ínyére a feladat. Aligha ilyesmi megbízatásokat képzelt el magának, amikor rendőrnek állt. Végül a szemét forgatva elindult.

– Majd még találkozunk, Frankie – szólt oda távozóban.

A férfi bólintott. Legszívesebben követte volna a tekintetével a távolodó alakot, és külön meg kellett erőltetnie magát, hogy mégse tegye. Snaresby egy pöcs volt, viszont nem sok minden kerülte el a figyelmét. Frankie nem szerette volna, hogy bármit is megsejtsen. A felügyelő végigmérte, majd a kinyúlt nadrágja zsebéből elővett egy mocskos zsebkendőt, és letörölte kopaszodó fejről az izzadságot.

– Otthon felejtette a parókáját? – élcelődött Frankie.

– Milyen vicces. – Snaresby gyors mozdulattal megnyalta az ajkát. – Inkább azt mondd meg, hogyan alakulnak a kis snookertorna körüli előkészületek!

– Ragyogóan.

– Ezt örömmel hallom.

Frankie-nek egyáltalán nem tetszett a másik arcán elterülő mosoly. – Valóban?

– Hát persze. Azon túl, hogy szívesen támogatom a helyi kezdeményezéseket, és őszinte híve vagyok a közösségi összefogás valamennyi formájának, már jegyet is szereztem magamnak. Sőt kettőt is. Magamnak és a kedves nejemnek is. – Snaresby elővette az öltönyzsebéből a fényes Zippóját, és rágyújtott. – Tudod, nagy rajongója ám a sportágnak. Valósággal meg van érte bolondulva. Imádja azt a Jimmy White nevű fickót. Mindketten nagyon várjuk már.

Ahogy a felügyelő kifújta egy adag füstöt, Frankie hátrébb lépett.

– Ezek szerint mentolosra váltott? – jegyezte meg.

– Mikre nem emlékszel – felelte Snaresby somolyogva.

– Inkább annak a vacak rágóguminak a szagára emlékszem, amin egyfolytában kérődzni szokott – mondta Frankie. – Ez inkább kellemes meglepetés.

– Pedig továbbra is az a kedvencem. – Azzal a kisujját a szájába dugva, előhúzott egy agyoncsócsált, szürke rágógumit. – Ezzel csak az a baj, hogy már olyan régi, hogy szinte meg is feledkeztem róla. Hálás vagyok, hogy eszembe juttattad. Egy orvos barátom szőtt ugyan, hogy a párhuzamos dohányzás és rágógumizás bizony egészségügyi kockázatot hordoz magában.

Frankie viszolyogva nézte, ahogy a férfi ugyanabba a zsebkeendőbe dugja a rágógumit, amelyikkel az imént megtörölte a homlokát, majd visszateszi a zsebébe.

– Mi az? – szólalt meg Snaresby, akinek feltűnt, hogy a másik őt figyel. – Nyáron gyújts, hogy télen fűts! Azt hittem, a te korosztályod

tisztában van az újrahasznosítás fontosságával.

Frankie rosszallóan meredt a másokra. Nem a rágógumi volt az egyetlen, amit megőrzött az emlékezetében a nyomozóval kapcsolatban. Amikor egy évvel korábban átlapozta az örege aktáját, szemet szúrt neki, hogy Snaresby volt a nyomozást vezető, és egyben a faterja lecsukásáért felelős rendőrök egyike. Bár Frankie olvasatában sokkal inkább arról volt szó, hogy a saját elképzelésük szerint megbuherálták a bizonyítékokat, kezdve azzal, hogy az örege ujjlenyomatai rákerültek azokra a dobozokra, amelyekbe az elrabolt értékmegőrzők tartalmát ürítették, egészen annak a bandavezérnek a vallomásáig, aki aztán felakasztotta magát a börtönben, még mielőtt sor került volna a tárgyalásra.

– Mondja, felügyelő! Mit gondol arról, ha valaki képes kétszer meghalni? – kérdezte Frankie. Már a legutóbbi találkozásuk óta a másoknak akarta szegezni a kérdést, csak hogy lássa a fickó reakcióját.

Snaresby nagyot szívott a cigijéből. – Á, igen. Jól sejtem, hogy néhai kollégámra, James Nichollsra utalsz?

– Akiről azt állította, hogy halott.

James Nicholls és Craig Fenwick volt a másik két rendőr, aki Frankie apjának az ügyén dolgozott. Utóbbi Ausztráliába költözött, előbbiről azonban azt mondta egy évvel korábban Snaresby, hogy meghalt. Csakhogy ez nem volt igaz, Frankie ugyanis kiderítette, hogy valójában Kew-ban él. Azon a napon, amikor épp kérdőre akarta volna vonni a faterja elítélésének körülményeivel kapcsolatban, Nicholls kinyiffantotta magát. Véletlen egybeesés? Aligha.

– Nos, bizonyos értelemben számomra megszűnt létezni – válaszolta a felügyelő. – Képletesen szólva. Azok után, hogy az egyenruháját reverendára cserélte.

Bármilyen meglepő, Nicholls valóban lelkes lett. – Talán mert büntudatot érzett – mondta Frankie. – Azok után, amit Craig Fenwickkel együtt maguk hárman műveltek, és a korrup

viselkedésükért. – Az utolsó megjegyzés elég hangosan hagyta el a száját ahhoz, hogy a közelükben néhányan felkapják a fejüket.

– Vigyázz a szádra, fiatalember! – förmedt rá Snaresby, és közelebb lépett. – Ez már- már becsületsértés, amiért bármikor rács mögé juttathatlak.

Ahelyett azonban, hogy meghunyászkodott volna, Frankie olyan szélesen elvigyorodott, hogy szinte megfájdult a szája. A másik tekintetében ugyanis megpillantotta a kétkedést és a félelmet. Először látta Snaresbyt elbizonytalanodni. De vajon mitől? Csakis egyvalami lehetett a magyarázata. Nyilván az, hogy Frankie-nek igaza volt, és mert valóban volt mit takargatnia.

Ahogy ellépett mellette, Frankie szándékosan meglökte a vállával.

– Nehogy meglássam itt még egyszer a képedet! – förmedt rá Snaresby.

Frankie azonban meg sem torpant. Elvégre nem ő volt az, aki rosszat tett. Ellentétben ezzel a szemétládával. Egyszerűen érezte, hogy igaza van.

7. fejezet

Korrup. Ez volt az a szó, ami felbőszítette a zsarut. Valamint az, hogy Frankie összekapcsolta a három zsarut; mintha Snaresby, Fenwick és Nicholls régen egy bandát alkotott volna.

Csakhogy szó sem volt arról, hogy ez már a múlt része lenne. Legalábbis Frankie számára. Ez volt az, amin kiakadt a másik. Az, hogy Frankie-t még mindig nem hagyta nyugodni az egész, illetve Nicholls halála ellenére is úgy tekintett rájuk, mint akik valahogy összetartoznak. Az egy dolog, hogy valaki már így is kutyaként tekintett rá, mostantól már Snaresby szemében is az volt. Csakhogy nem akármilyen kutya, és végképp nem öleb. Sokkal inkább egy terrier, amelyik mindent feltúr, és sosem marad nyugton.

Még mindig Snaresby reakcióján somolygott magában – ahogy a fickó kidülledő szemében felismerte, hogy igenis van mit kiderítenie a múltjával kapcsolatban –, amikor éjfekete Ford Caprijában ülve kigördült az Ambassador közelében lévő parkolóházból.

Ahogy áthajtott a Vauxhall- hídon, és megindult Lambethen keresztül déli irányba, élvezettel hallgatta a V8- as motor duruzsolását. Felidézte az első alkalmat, amikor az örege megengedte neki, hogy vezesse a kocsit, nem sokkal azután, hogy elmúlt tizenhét, és megszerezte a jogsiját. Aznap délután elmentek kettesben Essexbe autókázni egy kicsit az alsóbbrendű utakon. Amikor aztán ráhajtottak az M25- ösre, a faterja biztatására odalépett neki, hogy kiderüljön, mire képes a járgány.

Felvillanyozó. Akkor is, és most is hasonló érzés kerítette hatalmába, miután végre maga mögött hagyta a lámpákkal szabdalta Stockwellt és Brixton Hillt. Snaresby nyomozófelügyelő egyre liluló ábrázata is egészen felvillanyozó volt. Úgy nézett ki, mint egy kisrác, akit rajtakaptak valami huncutságon.

Valahogy sikerült leparkolnia a brixtoni börtön környéki zezugos mellékutcák egyikében. Kész rémálom volt helyet találni, valahányszor meglátogatta az öregét. Ahogy az üres anyósülésre tévedt a tekintete, az addigi diadalittas érzése hirtelen szertefoszlott. Immár hét éve volt sitten a faterja, és még további nyolc év várt rá – hacsak Frankie-nek nem sikerül valahogy bebizonyítania, hogy eleve nem kellene bent ülnie.

Miután letudta a szokásos biztonsági ellenőrzést, a zsúfolt teremben sorakozó asztalok egyikéhez ült. A felmosószer szaga zacskóslevesek illatával keveredett. Halk beszélgetést hallott maga körül. Mielőtt ideindult, átöltözött valami lezserebb ruhába. A régi Levi's farmerja, egy pár Nike edzőcipő és egy egyszerű fehér póló volt rajta. Valahányszor látogatóba jött, mindig ilyesmibe bújt, amikor ugyanis egyszer a szokásos öltönyében maradt, amit a snookerklub vezetőjeként hordott, rosszul esett neki, ahogy az örege tetőtől talpig végigmérte. Látszott rajta, hogy hiányzik neki, hogy ő is hasonlóan patentül öltözhessen, mint amikor még szabad volt.

– Minden rendben, fiam? – köszönt neki az apja, amikor feltűnt szürke, kinyúlt melegítőjében. – Nem szoktál szerdánként jönni.

Fennhangon, harsányan beszélt, mint aki kötekedik valakivel, ami egyáltalán nem neki szólt, hanem a többi rabnak, akik körülöttük csevegtek. Bármilyen régóta is volt már sitten az öreg, Frankie még mindig nem szokta meg, hogy nem lehetnek magukban, valamint azt, hogy a börtönben minden a látszatról szólt. Hogy sosem engedheti el magát igazán az ember.

– Bocs, apa, hogy az utolsó percben szóltam.

– Csak nem beteg Síim?

Szerdánként általában ő szokott látogatóba jönni. A két férfi ősidők óta ismerte egymást. Síim már akkor a klubban dolgozott, amikor Frankie faterja bérbe vette '84- ben, és azóta elszakíthatatlan barátság fűzte őket össze.

– Dehogy – felelte Frankie.

Az apja előbb odahúzott magának egy széket, majd rágyújtott egy cigire, mindezt szinte egyetlen, gördülékeny mozdulattal. Miután

hátradőlt a székén, alaposan végigmérte a fiát.

– Akkor meg miért cseréltél vele, és jöttél ma? – szegezte neki a kérdést.

Semmi sem kerülte el a figyelmét. Legalábbis ami Frankie-t illeti. Mindig mindent észrevett. Semmi értelme nem volt a mellébeszélésnek. Túlságosan ismerte a fiát, sőt, furcsamód mintha még jobban kiismerte volna, amióta lecsukták. Manapság, ha épp találkoztak, jobban tudott rá figyelni. Nem vonta el a figyelmét a klub működtetése, meg az, hogy előteremtse, ami a megélhetésükhöz kellett.

– Csak szólni akartam – kezdte Frankie kimért hangon, szép halkán. A jó ég tudta csak, a teremben lévő mintegy negyven rab közül melyik áll kapcsolatban Riley- ékkal vagy a Hamilton- fiúkkal.

– Miről is?

– Kénytelen voltam elmenni Terence Hamilton temetésére, amiről Listerman valahogy tudomást szerzett. Nem jutott eszembe más, csak az, hogy azért tettem így, mert ti ketten Terence- szel egy suliba jártatok. Tulajdonképpen én róttam le a nevedben a kegyeletet.

– Mi a faszt? Annak a pöcsnek? Arra sem tartottam volna méltónak, hogy lehúgyozzam, még ha lángolt is volna a haja.

Bernie James kusza fogaival elvigyorodott, mintha elképzelte volna magának a jelenetet. A melegítőfelső alatt domborodó néhány kiló felesleget leszámítva még jó erőben volt, széles vállán pedig látszott, hogy gyakran kondizik a börtön edzőtermében. Valószínűleg még mindig elintézte volna Terence Hamiltont, ha a betegség nem előzi meg.

– Tudom, sajnálom. Nem jutott eszembe más – mentegetőzött Frankie.

– Es mit szólt hozzá Listerman?

– Nos, kicsit meglepődött. Úgy viselkedett, mint most te. Ugye nem fogsz emiatt bajba kerülni, apa? Mert ha igen...

– Dehogyan, hagyd csak! Ha bárki megkérdezné, közlöm majd veled, hogy így volt. Azt mondom, be voltam tépve, vagy valami, amikor megkértelek, és tudom, hogy hülyeséget csináltam.

– Kösz.

Frankie apja a fiára szegezte a tekintetét. Volt valami a fekete pupilla csillogásában. Korábban egészen kedvesen is tudott nézni, idővel azonban mintha elveszítette volna ezt a képességét. – Netán te is valami hasonlót csináltál? – szegezte neki a kérdést. – Mármint hülyeséget.

Na tessék, már megint. Semmi sem kerülte el a figyelmét. Frankie némán bólintott. Rosszullét környékezte, amiért kénytelen beismerni az igazságot. Úgy érezte magát, mint amikor megbukott a nyavalyás francia érettségén, sőt mintha az egész átkozott életét elszúrta volna.

– Nem látom ugyanis más okát annak, hogy miért kellett volna elmenned arra a temetésre, hacsak nem kerültél Hamiltonék befolyása alá.

Frankie nagyot sóhajtott, és csüggedten leeresztette a vállát. Még ha nem is kellett aggódnia a közelben lévők miatt, mégis mivel kezdje? A pisztoly, ami immár Dougie Hamiltonnál volt, ugyanaz volt, mint amit az öregétől kapott két évvel korábban, amolyan elővigyázatosságból, amikor Jack épp nagy szarban volt. Ráadásul immár nem csak a saját ujjlenyomatai voltak rajta, a börtön felé jövet ugyanis eszébe jutott, vajon a faterjáé nincsenek-e rajta. Ez pedig azt jelentette volna, hogy ha Dougie Hamilton egy nap valóban beváltaná a fenyegetését, és átadná a stukkert a rendőrségnek, az egyikük helyett kapásból mindkettejükkel kapcsolatba tudnák hozni a gyilkos fegyvert. Nem beszélve mindarról, amire korábban használták. A jóég tudja, honnan kerítette az öreg, és milyen másikkal volt köze.

– Tudom, hogy nem beszélhetsz itt róla – szólalt meg Frankie apja – , de hadd adjak egy jótanácsot.

– Mi az?

– Ne engedd, hogy az életed, vagy akár a szabadságod bármelyikükön múljon! Legyen szó akár Dougie Hamiltonról,

Listermanról vagy épp Tommy Riley- ról.

Nos, ezzel bizony már elkésett, és ezt bizonyára ki is tudta olvasni a tekintetéből.

– De ha már muszáj választani kettejük közül – folytatta –, az alapján dönts, melyikükben bízol meg jobban, és melyikükkel jutsz messzebbre! Bárhogy is döntesz, fiam, csak saját magadra és a jövődre gondolj, ne az övékére! Kizárólag magaddal foglalkozz!

Az, ahogy ezt előadta, nem beszélve a tekintetéről, arról árulkodott, hogy nem csupán a Tommyhoz való hűségéről van szó. Valami sokkal komolyabbról beszélt. Arról, hogy Frankie-nek meg kell próbálnia kihasználni őket, nem pedig fordítva. Hogy ne találjanak rajta fogást, és végül ő kerekedjen felül.

– Nyilván te is tudod, apa, hogy semmi kedvem ehhez az egészhez -felelte. Mármint ahhoz, amibe keveredett. Hogy a saját élete összefonódott amazokéval. Továbbra is szándékában állt ugyanis végérvényesen szakítani az utca világával, az olyan szemét alakokkal, mint amilyen Hamilton és Riley volt, és mindazzal, amit képviseltek.

– Éhes ember nem válogat, fiam – válaszolta az öreg. – Néha ilyen az élet.

Ezt akár magáról is elmondhatta volna. Hogy milyen körülmények között keveredett ide.

– Mi van a magánnyomozóval? – kérdezte aztán.

Matt Dyerre gondolt, akit Frankie azért fogadott fel a tavalyi év végén, hogy alaposan vizsgálja meg az apja ügyét, különös tekintettel azokra, akik döntően hozzájárultak a lesitteléséhez. Dyer nyugalmazott rendőr volt, aki a nyolcvanas években épp a korruprt zsaruk felkutatásával foglalkozott. Ráadásul mivel semmiféle londoni kötődése nem volt, mindenféle fenntartás nélkül körbe tudott szaglászni a fővárosi rendőrségnél.

– Egyelőre semmi – felelte Frankie.

Ez a kérdés minden héten elhangzott, a válasz pedig mindig ugyanaz volt. Ez azonban része volt a megállapodásnak. Dyer

kizárólag olyan megbízatásokat vállalt el, ahol érzése szerint igenis van remény, csak az elért eredmény alapján jár neki fizetség, és csak akkor jelentkeznek, ha jutott valamire.

Az öreg egy bólintással nyugtázta, majd rágyújtott egy újabb cigire.

– Összefutottam viszont Snaresbyvel – jegyezte meg Frankie.

– Micsoda? Hol? Megmondtam, hogy tartsd magad távol tőle. Ha valaha is megsejtené... – Annak ellenére, hogy surrogóra vette a hangját, Frankie a kezével jelezte, hogy elég. Előre tudta, mit akar mondani az apja. Azt, hogy a felügyelő őt is rács mögé juttathatja, ha megneszelné, hogy ráállították Matt Dyert.

– Egy szóval sem említettem neki Dyert – mondta Frankie – , Nichollst azonban igen.

Az apja kissé ingerülten oldalra sandított.

– Nem bírtam megállni. Megkérdeztem tőle, mégis miért hazudott nekem arról, hogy Nicholls már meghalt.

– És mit válaszolt?

– Nem az számít, mit mondott, hanem az, ahogy rám nézett. Tuti sáros, apa. Érzem. Miatta kerültél rács mögé.

– És mi van a harmadik kismalaccal? – érdeklődött az öreg.

Fenwickre gondolt, akinek szintén köze volt a börtönbüntetéséhez, és aki azóta Ausztráliába költözött.

– Róla még sincs semmi hír. De Dyer megnyugtató, hogy rajta van. Muszáj türelmesnek lennünk.

– És Kerr?

Ő is egy újabb eleme volt annak a kirakósnek, amin a magánnyomozó dolgozott. Korábban Frankie már megmutatta a képet, amit még Nicholls lakásáról lopott el, miután az felakasztotta magát. A felvételen Fenwick, Nicholls és Snaresby volt látható egy negyedik személy társaságában. Az öreg jól ismerte az illetőt a Sohóból. Danny Kerr volt a neve, könyvelőként tevékenykedett, nem

éppenséggel tisztességes módon, és néhány évvel korábban halt meg autóbalesetben. Dyer megígérte, hogy utóbbinak is utánanéző.

– Újfent semmit.

– Rendben – nyugtázta az öreg egy fejbólintással, azután elmosolyodott. – Beszéljünk inkább a fociról! – váltott témát. – Szerinted meglesz Ian

Wrightnak a kétszázadik gólja a szezon végére?

Annak ellenére, hogy ezt követően szinte csak az Arsenalról beszélgettek, Frankie-nek egyre csak azon járt az esze, amit az apja mondott neki. Arról, hogy talán mégis van választási lehetősége Hamilton és Riley között. Vagy talán már késő, mivel Dougie már a saját oldalára állította. Hogy mit fog vele művelni Tommy, ha valaha is kiderül, Frankie az ellenségének dolgozik. Biztosan csúnyán elintéznék. Ráadásul nem csak Frankie-t, Riley keze ugyanis nagyon messzire elért. Jackig biztosan, sőt talán a brixtoni börtönig is.

Bizony: ha netán kitudódna, hogy Frankie keresztbe tett Tommy Riley-nak, nemcsak őt intéznék el alaposan, hanem az egész családját is.

8. fejezet

A már egyébként is meglehetősen magas fordulatszámon pörgő Frankie-t szólító következő kellemetlen füttyentés két nappal később, szeptember 5-én délután csendült a fülébe, nem sokkal azután, hogy befejezte az örege unokatestvérével, Szíves Üdvözlettel a torna körüli papírmunka átnézését.

– Ki volt az? – érdeklődött Xandra, látva Frankie lebiggyesztett ajkát és kétségbeesett ábrázatát.

– Senki. Téves hívás.

Valójában a hívó fél a következőt közölte vele az immár szörnyen ismerős dél- afrikai akcentusával: – Vár rád egy fekete taxi a Raymond bár előtt. A sofőr tudja, hová kell vinnie. Csipkedd magad! Ketyeg a taxióra, Dougie pedig nem szereti, ha megvárakoztatják.

Szíves Üdvözlettel felnézett rá a félköríves szemüvege mögül, miután végzett a bárpulton heverő szerződés apróbetűs részeinek ellenőrzésével.

– Jónak tűnik – közölte –, már csak itt, itt és itt kellene aláírnod. Frankie elővette az örege töltőtollát, és ellátta az okiratot a kézjegyével a megfelelő helyeken.

Szíves Üdvözlettel becsukta az aktatáskáját, majd megpaskolta a fedelét. – Eljuttatom nekik a példányukat. Egyébként minden sínen van. Szép munka!

– Kösz még egyszer – felelte Frankie őszinte hálával. Az ügyvéd az első perctől kezdve vállalta, hogy lecsekkolja a tornához kapcsolódó valamennyi hivatalos papírt, ráadásul ingyen.

Miután Frankie elbúcsúzott tőle, közölte Xandrával, hogy körbejárja a környékbeli kocsmákat, hogy ellenőrizze, Dickie Bird

valóban elkészítette-e a szórólapokat, és az utasításának megfelelően el is helyezte-e azokat.

Kevesebb mint öt perc alatt odaért a Viollet által megjelölt helyre. A taxi már várta a sztriptízbár előtt, bár a tulaj, Paul Raymond előszeretettel emlegette úri mulatóként.

Mint kiderült, a nő csupán képletesen értette a ketyegő taxiórát. Mint ahogy szó sem volt hivatásos sofőrrel sem, a vezetőülésben ugyanis maga az Angyal ült. Az egyébként kopaszra nyírt fején serkenő vörös haját simogatva meredt Frankie-re a visszapillantótükörben.

– Csak nehogy Dougie megtudja, hogy másodállásod is van – jegyezte meg Frankié, miután becsukta maga után a kocsiajtót.

– Jó látni, hogy nem vesztetted el a humorérzékedet – felelte az Angyal. – Anyukám szerint ugyanígy viselkedtek a háborúban, még akkor is, ha tudták, nekik annyi.

Azzal elindultak.

– De minek a taxi? – érdeklődött Frankie.

– Dougie találta ki. Szerinte kevésbé fog megállítani a közeg, ha egy ilyen kocsiban autókázunk, amikor épp dolgunk akad.

– És nem akarnak az emberek egyfolytában leinteni és fuvart kérni?

– Elég, ha csak rám néznek, szaros. Nem is gondolnád, milyen ritkán fordul ez elő – tette hozzá, majd nagyot tüszszentett. – Kurva allergia! -méltatlankodott, majd betolt egy kazettát a magnóba. – Barbra Streisand. Még négy évvel ezelőtt láttam élőben Vegas- ban. Csak miatta utaztam oda. Kész csoda volt! Szem nem maradt szárazon aznap este.

Miközben az Angyal szép lassan maga mögött hagyta a Sohót, a Dont Rain on My Parade szóló a magnóból.

– Ne búsulj, szaros! Nem lesz semmi baj – mondta a fickó barna fogait az utasára villantva. – Vagy mégis?

Az Angyal körülbelül húsz perccel később lassított, ahogy a Limehouse- negyedbe ért. Egészen pontosan a Narrow Streeten járt,

ami egykor a fővárosi kikötő lüktető szíve volt, újabban azonban irodákká és lakóingatlanokká alakított régi raktárak sorakoztak benne.

Bal kéz felől elhaladtak a The Grapes nevű kocsmá előtt, ami London egyik legrégebbi, egyben legkirályabb, még működő poharazója volt közvetlenül a Temzére néző terasszal. Az évek során olyan neves írók itták itt le magukat, mint Sámuel Pepys, Dickens vagy épp Arthur Conan Doyle, és az ő nyomdokaikba lépett Frankie is a tizenkilencedik születésnapján. Azóta sem felejtette el, ahogy a folyóba ürítette a gyomra tartalmát.

Az Angyal mintegy száz méter múlva félrehúzódott egy régimódi, háromszintes téglapépület előtt. Frankie felnézett a napfényben szikrázó ablakokra. Nem tudta eldönteni, van-e otthon valaki.

– Kiszállás! – förmedt rá a másik. – Nyomd meg a csengőt az ajtónál!

– Hol vagyunk?

– Süket vagy, szaros? Azt mondtam, kiszállás.

Azzal az Angyal feljebb vette a hangerőt, és maga elé meredve belefeledkezett a Memory című dalba. Mintha megcsillant volna valami a szeme sarkában. Ugyan! Kizárt, hogy könnycsepp lett volna. Biztos csak a fényviszonyok különös játékáról lehetett szó.

Frankie az ajtóhoz lépett, ahol egyetlen csengőt talált. Ez vajon mit jelent? Az egész rohadt kóceráj egyvalakié? Mégis kié?

Megnyomta a csengőt. Titkon arra számított, hogy lépteket fog hallani, majd egy komornyik nyit neki ajtót. Ehelyett azonban halk kattánás hallatszott, majd magától kitérült a bejárat. Frankie sehol sem látott senkit. Netán valami kísértetjárta helyre keveredett? Esetleg Drakula kecójába? Ki tudja...

Frankie összerezett, ahogy belépett. Egy szemernyit sem bízott meg Dougie-ban. Odabent félhomály fogadta, és benzingöz csapta meg az orrát. Miközben az ajtó nyikorogva becsukódott mögötte, Frankie a magasan lévő ablakokra nézett, amiket olyan vastagon borítottak a pókhálók és a borostyánindák, hogy alig szűrődött be

rajtuk némi fény. Épp csak annyi, hogy kiderüljön, valójában egy garázsban áll. A helyiség közepén a Frankie által valaha látott három legszebb autó sorakozott.

Egy Corvette Stingray, egy Ferrari Dino és végül, de nem utolsósorban egy Aston Martin DB5. Utóbbi ugyanaz volt, mint amelyik a Goldfinger című James Bond- filmben szerepelt, már amennyire meg tudta állapítani. Azt a mindenit! A legközelebb akkor állt ahhoz, hogy ilyen járgánya legyen, amikor kiskorában kapott egy hasonló játékautót.

Képtelen volt megállni, hogy ne húzza végig a kezét a fényes, áramvonalas kasznin. Azután nagyot ugrott ijedtében.

– Bú! – csattant fel egy mély hang, amit szörnyű, fülsértő vijjogás és sercegés követett.

– Mi a...? – Frankie a fülére tapasztotta a kezét. Körbenézett, de egy tetves alakot sem látott.

– Csak nem hangos? – szólalt meg ismét a hang, majd újabb sípolás és sistergés hallatszott. – Így jobb?

– Ööö... Igen – felelte Frankie. – Kicsit.

– Coolio.

Mármint az amerikai rapper, aki azt a slágert, a Gangstas Paradise- t írta néhány évvel korábban? A hely valóban a szám klipjére emlékeztette Frankie-t.

– Balra lesz a lift – közölte a hang.

Frankie megfordult.

– A másik bal.

Ezek szerint, aki beszélt hozzá, látta is? Frankie akkor vette észre az egyik mennyezeti gerendára szerelt kamerát. Amikor a terem végében lévő liftajtót is megpillantotta, megindult abba az irányba.

– Ta- dam! – szólalt meg ismét a hang. – Vagy bingó, vagy heuréka, vagy bármi, amit ti hülye britek szoktatok mondani.

Ez szöveget ütött Frankie fejében. Ráadásul a férfi idegen akcentussal beszélt. Mintha Amerika valamelyik déli államából

származott volna. Esetleg Alabamából vagy valami hasonló helyről.

– Tessék, csak lefelé!

Mi a franc?

– Haláli figura az a Bruce Forsyth, nem igaz? – folytatta a hang. - Imádom, amit csinál, legyen az a Tippeld meg az árát! vagy a Családok csatája. Zseni a fickó. Teljesen agyament.

– Ööö... Persze – nyögte Frankie, aki kezdte egyre inkább feszélyezve érezni magát.

– Komolyan beszélek. Imádom ezeket a műsorokat. Amszterdamban is tudjuk fogni az adást. Hogy is szokta mondani? Örömmel látom, hogy látnak...

– Örülni – fejezte be a mondatot Frankie.

– Pontosan, a francba is! Ugye milyen ügyes?

– Ööö... Egyébként kihez is van szerencsém?

– A nevem Levi. Mint a farmer. De szólíts csak Rávetnek! Mindenki így hív. – Ahogy Frankie odanézett, látta, hogy a kamera még mindig rászégeződik.

– Ööö... Rendben. Csak szólok, hogy azért vagyok itt, mert az Angyal idehozott – hebegte Frankie, amint azonban elhagyta a mondat a száját, érezte, mennyire nevetségesen hangzik.

– Tudom, és már alig várom, hogy együtt dolgozzunk, Frankie fiú. Nyomd csak meg azt a gombot, hogy végre személyesen is megismerkedhessünk!

Az ódivatú lift úgy nézett ki, mintha valami film forgatásáról származna. Miután Frankie megnyomta a halványan világító gombot, a gépezet életre kelt. Ahogy kinézett a rácsos harmonikaajtón, azon tűnődött, vajon milyen magas az akna, ami azonban alig néhány méterrel a feje fölött véget ért, pedig a földszinten állt. Különös. Ezek szerint bárkivel is beszélt az imént, az illető odalentről szólt hozzá. Bármilyen mélyen is legyen az.

Miután leért a lifttel, egy nappalinak tűnő helyiségbe lépett. Méghozzá nem is akármilyenbe. A fekete csempével borított padlón

jókora fehér étkezőasztal állt, ami körül akár harminc vendég is elfért. A helyiség közepén hatalmas körtealakú csillár lógott a magas mennyezetről. Nem minden volt azonban ilyen csinos. Bőven akadt néhány ipari elem is, mint például a vakolatlan téglafal és az öntöttvas keresztgerendák. Bárkié is volt a hely, nem akarta megtagadni az épület múltját.

A levegőben frissen főzött kávé illata terjengett. Frankie érezte, hogy bizony jó minőségű kávéról van szó, márpedig abból neki sosem volt elég. Az illatfelhőt követve elsétált az asztal mellett a konyha irányába.

Ahol végre emberekkel is találkozott. Egy férfi és egy nő ült a négyszögletű fémasztalnál. Utóbbi karcsú, sportos alkatú volt, koromfekete hajjal, és annyi bizsu lógott rajta, hogy akár ékszerüzletet is nyithatott volna. Előbbi sovány és ráncos volt, hosszú, ezüstös hajjal, és legalább száztíz éves lehetett. Egyikük sem nézett fel. Mindketten az asztalon heverő, tervrajzoknak tűnő lapokat és fényképeket nézegették. A rengeteg felvétel közül az egyik mintha valami mozaikot ábrázolt volna, és Frankie több minden mást is felismert. Mint például azt a vicces, kiskutyás kiállítási tárgyat. Nyilván Dougie Hamilton kortárs művészeti alkotásokat tartalmazó kívánságlistájáról volt szó.

A helyiség másik végében feltűnt egy harmadik alak is. Az inas kis fickó fehér pólót és farmert viselt, az orra hegyén pedig a legújabb divatnak megfelelő olvasószemüveget. Aligha volt több százötven centinél, a száját szélesre húzva vigyorgott, hirtelenszőke hajkoronája pedig bizony még Billy Idolt is szégyenben hagyta volna.

– Srácok, ő itt Frankie James – mutatta be a másik kettőnek.

Ezek szerint az ő hangját hallotta Frankie az imént.

– Örvendek a szerencsének. – Vékony keze szorítása olyan volt, mint egy satué. – Frankie, hadd mutassam be a többieket!

– Ööö... Üdv! – habogta Frankie.

– A baloldali Luuk.

– Mármint Luke? – kérdezett vissza.

- Nem, Luuk.
- Én is ezt mondtam.
- Nem egészen.

Az ezüstös hajú férfi, aki egy amolyan órás nagyítót szorított egyik ráncos szemével, ezúttal sem nézett fel. Az emós külsejű lány a fejét rázta Rivet felé fordulva, mintha csak azt akarná közölni a másikkal, hogy ne bonyolítsa feleslegesen a már amúgy is macerás helyzetet.

- Aki pedig mellette ül - folytatta Rivet -, és úgy forgatja a szemét, mintha mérsékelten retardált lennék, Lola. Mint akiről az a Kinks- szám is szól, csak éppenséggel ő tényleg nő. Nincs semmi a lába között.

A lány bemutatott a fickónak, miközben élénkbarna szemét rászégezte. - Hali! - köszönt oda Frankie-nek.

Frankie alig bírta viszonzni az üdvözlést, Rivet ugyanis máris egy ajtónyílás felé terelte. - Később még bőven lesz alkalmatok tereferélni, most azonban kérlek, fáradj erre, a többiek már várnak!

Miféle többiek? Csak nem Dougie? És még kicsoda? Frankie hátán ismét végigfutott a hideg. Hirtelen úgy érezte magát, mint aki a közmondásból ismert oroszlán barlangjába készül belépni. Ráadásul egyetlen ismerőse sem tudta, hová is jött valójában.

Gyorsan összekapta magát. Elvégre Dougie számított rá. Miután belépett az ajtónyíláson, egy folyosóra fordult, majd hunyorogva felszisszent, ahogy a hirtelen támadt fényesség elvakította. Ugyanis ahelyett, hogy egy másik szobában vagy alagsori helyiségben találta volna magát, közvetlenül előtte egy óriási üvegháznak vagy télikertnek tűnő épület magasodott. Hirtelen nem is tudta, ez-e a megfelelő szó valami ennyire örülten nagyra.

Ahogy felnézett, látta, hogy az építmény elképesztően magasra nyúlik. Odabent kifejlett pálmafákat, kúszónövényeket, meg mindenféle trópusinak tűnő szart látott, körülöttük meg méhek zümmögtek és pillangók repdestek. A levegőben lőne, eukaliptusz, levendula és rózsa illata keveredett.

Ahogy megindult, sorra kikerülte az útjába kerülő szobrokat. Még egy átkozott szökőkút is akadt. Időközben rájött, hogy az épület egyike a Temzét szegélyező raktáraknak, csak épp a folyóra néző felét lebontották, hogy elérjen ez a buja oázis.

A kertbe érve, a mintegy tizenöt méterre húzódó falon túl megpillantotta az olajos vízfolyamot, valamint a partján sorakozó Oxo-tornyot, a Tate-múzeumot és a Southwark-székesegyház csúcsos tornyát, mintha egy kartonból kiollózott makett látványa tárulna elé.

Megfordult, hogy megnézze az épületet, amiből épp kilépett. Összesen hat emeletet számolt össze, köztük azt a hármat, amelyet eltüntettek, hogy az utca szintje alatt helyet biztosítsanak a kertnek. Valóban gyönyörű volt, mégis rossz érzése támadt. Mintha valami Bond- filmbeli rosszfiú rejtekhelyén járna.

Már csak magát Blofeldet kellett megtalálnia.

Ekkor hangokat hallott.

9. fejezet

A kert végében húzódó, vörös téglából rakott fal tövében egy kis pergola állt, alatta pedig három alak üdögélt. Dougie volt az egyik, Viollet a másik, a harmadik azonban, egyszerű, rövidre nyírt frizurájával, a kétajtós szekrény szélességű hátát Frankie felé fordítva ült. Mintegy tíz lépésnyire tőlük két öltönyös férfi álldogált és nézelődött.

– Végre megérkezett a vendégünk – szólalt meg Dougie.

Azzal kényszeredetten Frankie-re mosolygott. A napsütés ellenére ismét tweedzakó, fehér ing és bordó selyem nyaksál volt rajta. Eszébe sem jutott felkelni és kezet rázni Frankie-vel, vagy bármi olyasmit csinálni, ami barátságos vagy épp hivatalos lett volna. Mindkét kezét az ölében pihentette, miközben arany pecsétgyűrűje úgy csillogott a fényben, mintha titkon arra számítana, hogy Frankie letérdel, és megcsókolja. Frankie csak akkor vette észre, hogy valójában nem is pecsétgyűrű, hanem egy egyszerű karikagyűrű, méghozzá a gyűrűsujján. Vajon miért hordta? Netán a halott menyasszonya emlékére? Ez milyen beteges! Elvégre még össze sem házasodtak.

– Violletet már ismered – folytatta Dougie.

A nő aznapi öltözete aligha lehetett volna marconább: fekete cipő, fekete szoknya, fekete blúz és napszemüveg. Ez alól egyedül élénkpirosra rúzsozott ajka volt kivétel, ami lassan mosolyra húzódott.

– Üdv! – köszönt Frankie-nek.

– Végül, de nem utolsósorban – mondta Dougie, a mellette ülő alak felé fordulva a fonott székén –, hadd mutassam be neked Bramet!

Bram? Mégis miféle hülye név ez? Még a Luuknál is idiótábban hangzott. Az egyetlen Bram, akit ismert, abban a Gary Oldman- film-ben szerepelt, ami néhány évvel korábban ment a mozikban. Volt egy kedvenc részük Jackkel, amit akkor emlegettek, amikor még együtt rúgtak be. Hogyan is volt? Megvan! Hallgasd csak az éjszaka gyermekeit! Milyen szépen dalolnak! Lehet, hogy most is elsüthetné. Ez a böszme nagy barom úgy nézett ki, mint akire ráférne egy kis nevetés.

Ahogy Bram felállt, a mozgása egészen olyan volt, mint egy tűzoltókocsi létrája; egyre csak emelkedett, mígnem végre megállapodott, és lenézett a másokra. Basszus! Frankie hátrébb lépett. Jobbnak látta megfelelő távolságot tartani a fickótól, aki mellett még az Angyal is eltörpült. Mégis ki a franc volt ő? Ha Dougie számított Blofeldnek, nyilván ő volt a verőlegénye.

Frankie arra várt, hogy a másik megszólaljon, de nem tette. Rezzenéstelen arcát egy égésnyomnak vagy csúnya anyajegynek tűnő folt csúfította, amitől úgy nézett ki, mint Gorbacsov agyonszteroidozva. Frankie mindig is a szerethetőbb szovjet vezetők között tartotta számon a pártfőtitkárt, ez a fickó azonban, aki tíz évvel lehetett idősebb nála, nyilván mit sem tudott erről. Aligha nézhetett volna ugyanis morcosabban.

– Frankie – mutatkozott be a férfi. – Frankie James. – Ha már úgyis James Bond- filmekből származó párhuzamok jutottak eszébe...

Semmi.

– Bram kuka – közölte Dougie.

– Hogy mondd? – hüledezett Frankie. Ez aztán a pimaszság, vagy még inkább vakmerőség, figyelembe véve, mekkora lóbaszó a fickó.

– Úgy értem, nem tud beszélni.

– Ja, értem. – Azzal Bramhez fordult, és kényszeredetten elmosolyodott, majd még inkább feszengve felmutatta a hüvelykujját, mint valami balfasz. – Bocs, haver. Nem tudtam.

A mélák nem úgy nézett ki, mint akit érdekelne.

– Mostantól fogva Brammel fogsz együtt dolgozni – közölte Dougie.

Mégis micsodán? – Valóban? – Pompás. Nyilván seperc alatt jóbarátok lesznek.

– Egész pontosan neki fogsz dolgozni – helyesbített a másik. – Most pedig ül!

A férfi újfent úgy beszélt vele, mintha épp idomítaná, amiből Frankie-nek már igencsak kezdett elege lenni. De mégis milyen más választása lett volna? Inkább megkerülte a kovácsoltvas asztalt, ami körül a többiek elhelyezkedtek, és az utolsó szabad székre telepedett. Az asztalon ezüst kávéskancsó állt, körülötte antik porceláncsészékkel és egy cukortartóval. Úgy érezte magát, mintha a Lovejoy valamelyik részébe csöppent volna. Leszámítva, hogy senki sem mosolygott.

– Kávét? – kérdezte Dougie.

– Persze, köszönöm. – Mégiscsak jobb volt, mintha Pedigree jutalomfalatkával kínálta volna. Frankie töltött magának, majd belekortyolt. Bizony finom volt. Érezte, hogy frissen őrölt kávéból főzték. A nap fénypontjának számított. – Szép kis hely – jegyezte meg végül.

– Azelőtt David Lean tulajdona volt – magyarázta Dougie. – Mármint az Arábiái Lawrence, a Zsivago doktor és az Út Indiába rendezőjére gondolok.

– Nem beszélve a Híd a Kwai-folyónál – tette hozzá Frankie. Nem véletlenül szerette a műveltségi vetélkedőket, ráadásul az irodalom és a művészetek voltak a kedvenc témái. Azokkal nehezen lehetett zavarba hozni.

– Az egészet ő tervezte – folytatta Dougie. – A kertet, a hálószobákat, a házimozit, mindent. Élete utolsó néhány évében alig járt el otthonról, inkább helyben fogadta a látogatóit, köztük olyan neves alkotókat, mint Steven Spielberg, nem beszélve a létező

legnagyobb színészekről. A falon túl még egy kis magánstrandot is kialakított.

Frankie nemigen tudta eldönteni, ezt vajon felajánlásnak vagy inkább fenyegetésnek kell-e vennie a vízszint állásától függően, mindenesetre nem mozdult.

– A szomszédban lakik Lord Owen – magyarázott tovább Dougie. – Egyébként tudad, hogy innen nem messze van az a hely, ahonnan Sir Walter Raleigh vitorlát bontott, hogy elhajózzon az Újvilágba?

– Nem.

– Ilyenkor elgondolkozik az ember, nem igaz?

– De. – Min is? Hogy milyen jó lenne együtt hajózni a neves államférfival? Valószínűleg nem erre gondolt a másik.

– Egészen közelállónak érzem magam az ilyen emberekhez – folytatta Dougie. – A felfedezőkhöz és kalandorokhoz. Az olyanokhoz, akik valóban maradandót alkotnak.

Holmi nagyzási hóbort? Ugyan, nincs abban semmi pszichotikus.

– Az én drága apám mindig a szerény életvitelben hitt – magyarázta Dougie – , nehogy felhívja magára a figyelmet, különösen a rendőrségét. Ezért is vett az anyámnak egy szép, de közel sem fényűző házat Dagenhamben. Én azonban újfajta szemléletet tettem magamévá, és sokkal inkább befektetésként tekintek egy-egy ingatlanra. Határozott meggyőződésemmel – mondta körbemutatva –, hogy hatalmas fejlődés várható a közeljövőben Londonnak ezen a szép kis környékén. David Lean hatmillió fontot költött ennek a helynek a kipofozására, nekem azonban sikerült mindössze háromért megvenni. És tudod mit?

– Igen?

– Fogadni mernék, hogy öt éven belül kilencért fogom tudni továbbadni.

Vagy remélhetőleg inkább pórul jár, mint Frankie faterja még a nyolcvanas években, miután minden megtakarítását lakásvásárlásba fektette, nem sokkal azelőtt, hogy az ingatlanpiac bedőlt volna.

– Emlékszel még a minap folytatott beszélgetésünkre? – szegezte neki a kérdést Dougie. – Mármint amikor szóba került a kortárs művészeti alkotások piaca.

Úgy tűnt, végre rátér a lényegre. Frankie észrevette, hogy Bram figyelmesen hallgatja őket. A nyakában zsinór lógott, amin egy toll fityegett. Bizonyára annak a segítségével kommunikált az olyanokkal, mint ő, akik nem tudtak jelelni.

– Persze – felelte Frankie.

– Arról, hogy az árakat az határozza meg, egy adott alkotó melyik műkincsgyűjtőnek, kereskedőnek, galériának és múzeumnak az érdeklődését kelti fel, hogy aztán akár egy rakás elefánttőrülék is, mármint szó szerint szar, csillagászati összegeket érjen.

– Chris Ofili képére gondolsz? – A művész a Szent szűz Mária című festményéhez részben valóban ganét használt, amiről Frankie abból a leírásból értesült, amelyet előző nap szerzett magának, amikor felkereste az akadémiát.

– Pontosan. – Azzal Dougie fogott egy vaníliás ízesítésű töltött kekszet, ketté vette, kinyalta belőle a krémet, majd a maradékot áthajította a falon. – Emellett azonban van egy még jobb módja annak, hogyan lehet öregbíteni egy művész hírnevét.

– Mi lenne az?

– A hírhedség. Nincs ennél jobb formája az ismertségnek, vagy gyorsabb módja annak, hogy valaki népszerűvé váljon. Legalábbis a szakmában dolgozó kapcsolataim szerint... – tette hozzá sokat sejtetően. A megjegyzés egészen fondorlatosnak tűnt Frankie számára. – Aligha lehetne elképzelni jobb lehetőséget a Sensation című kiállításon szereplő alkotók számára, nem gondolod? A botrányos alkotások körüli felhajtással csak nyerhetnek.

– Ott van például az a Myra Hindley- portré. – Vajon arra gondolt? Sharon szerint is előre borítékolható volt a botrány.

– Olyasmi, de van még ennél is jobb.

Frankie nemigen értette, mi köze van neki ehhez az egészhez. – Azt hittem, aki ezért a kiállításért felelős, már így is elég felhajtást

keltett azzal, hogy létrehozta.

– Saatchira gondolsz? Nos, valóban, én azonban valami sokkal nagyobb és felháborítóbb dobásra gondoltam, mint amit ő el tudna képzelni. Olyan elképesztő húzásról van szó, ami aztán tényleg ismertté teszi a kiállítást. Világviszonylatban. Még hozzá huzamosan. Aminek következtében az érintett művészek alkotásai egyre többet és többet fognak érni, és bárki más is, aki érintett, hatalmas összegeket kaszálhat.

Hirtelen Frankie megértette, mi a másik elképzelése. Mit is mondott Sharon? Nincs olyan, hogy rossz reklám.

– Ezek után aztán nemcsak az számít – tette hozzá Dougie –, hogy sor kerül a rablásra, hanem az is, hogyan.

– Micsoda?

– Olyan szenzációs és figyelemreméltó kell hogy legyen, amilyen csak lehet. Azt akarjuk, hogy a sajtó évekig csámcsogjon a rejtélyen, ami már önmagában műalkotásszámba fog menni, miközben mindenki azon fogja törni a fejét, mégis hogyan sikerült lenyúlni azt a temérdek műalkotást anélkül, hogy bárkinek is feltűnt volna. Már ki is találtam a megfelelő szalagcímet egy újságírócimborám számára, aki szépen megírja majd a hozzá tartozó cikket: „A Houdini- rablás”. Mit szólsz hozzá?

Frankie teljesen hibbantnak tartotta a fickót. Elvégre egy műtárgyrablás már önmagában elég bonyolult, minek kell még külön feltűnősködni és úgy végrehajtani, hogy arra mindenki felkapja a fejét? Violletre sandított. Vajon ő is hallotta mindezt? Netán egyetértett vele? Basszus! Hiszen nem is figyelt. Csak a folyót bámulta.

– Itt jön a képbe Bram – magyarázta Dougie. – Azért hívatlak ma ide, hogy találkozz a csapatával. Mert nemcsak kiemelkedő szaktekintély, már ami a rablásokat illeti, hanem ahhoz is ért, hogyan lehet biztosítani a megfelelő feltételeket ahhoz, hogy megvalósítsd, ami a te feladatod lesz. De ezt úgylis hamarosan mind megtudod.

Bram továbbra is rezzenéstelen arccal meredt maga elé. Mégis mi a francot akart ezzel közölni Dougie? Hogy Frankie immár valami

belső körhöz tartozik, amelynek a tagjai esküt tettek, hogy semmit sem árulnak el? Frankie egyáltalán nem volt biztos abban, hogy valóban neki kell lennie az említett szabadulóművész megfelelőjének. Hiszen még egy istenverte köpönyege sincs.

– Tudod, hogy mi az egészben a legjobb? – kérdezte Dougie alig észrevehető mosollyal a szája szegletében.

– Micsoda?

– Nemcsak azoknak a csodás műalkotásoknak fog ám az egekbe szökni az értéke, amiket a minap láttunk az akadémián, miután végrehajtottuk a lopást, hanem mindennek^ ami ugyanazoktól az alkotóktól származik.

Frankie végre átlátta, miért áll Dougie érdekében ez az egész. Az egy dolog, hogy valamennyi kiállítási tárgy Charles Saatchi tulajdonában állt, de nem minden, amit az adott művészek alkottak.

– Csak nem befektettél azoknak a művészeknek az alkotásaiba?

– Talán én, talán a barátaim egyike. – Na ja, mármint a kapcsolatai. -Lényegtelen. Minket csak az érdekel, hogy a mi kis rablásunk után az egész művészvilág a fejét vakargassa, illetve mélyen a zsebébe nyúljon, hogy az érintett művészekbe fektessen.

– És mi lesz a rablás után? – érdeklődött Frankie. Neid ugyanis csak az számított. Hogy mi lesz akkor, és mi lesz vele. Hogy mennyire fogja tudni magát függetleníteni az átkozott balhétől, és milyen gyorsan.

– Ezt hogy érted?

– Mihez fogsz kezdeni az ellopott holmival? Megszabadulsz tőlük? Megsemmisíted?

– Mégis miért csinálnánk bármi ilyesmit?

– Úgy érted, szándékodban áll megtartani azokat? – Vajon most csak ugratja?

– Ez csak nem meglepő?

– Az előbb mintha azt mondtad volna, a rablásnak a hírverés a célja. Hogy felhajtsa azoknak az alkotásoknak az árát, amelyekbe

befektettél.

– A lényeg...

– Akkor meg minek megtartani mindazt, ami bizonyítaná a bűncselekményben való érintettségedet? – Mármint a közös érintettségünket.

– Valóban, ez lesz a másik ügyes húzásunk. Tudniillik szépen eladunk mindent.

– Eladni? – Ezzel a másik csak igazolta, hogy tényleg elmebajos. – Mégis ki a franc akarja majd megvenni? Képtelenség lesz rajtuk túladni.

– Nem azonnal a lopás után terveztem. Esetleg öt, tíz, tizenöt év múlva. Miért is ne? Elvégre az értékük végig csak emelkedni fog. Egyébként ne aggódj, Frankie! Az ilyesmire mindig lesz vevő, bár nem az a fajta, aki aztán kölcsönadja különféle múzeumoknak, vagy valaha is megmutatná a nagyközönségnek. Ezeknek a fajta vevőknek annyi pénzük van, hogy számukra mindegy, mennyit költenek, őket csak az érdekli, hogy olyasmijük legyen, ami senki másnak sincs. – Ezúttal széles mosolyra húzódott a szája. – Különben is, ki mondta, hogy nálam lesznek?

Frankie-nek ez egyáltalán nem tetszett. Rohadtul nem. Basszus! Vajon volt még rá bármi esélye, hogy valahogy kiszálljon az egészből? Sőt, az még jobb lenne, hogy ha a többiek szabadulnának meg tőle. Bram felé fordult, és a fickóra szegezte a tekintetét.

– Ugye tudod, hogy semmiféle ilyen irányú tapasztalatom sincs? – kérdezte tőle. Ezt talán érdemes az elején leszögezni. Miért is ne? Talán a Gorbacsov- hasonmásnak mégiscsak van némi beleszólása. – Mármint halvány lövésem sincs az ilyesmiről – tette hozzá Frankie. – Sőt legutóbb kilencéves koromban csórtam el egy marék sorsjegyet a sarki trafikból. -Ezzel azt akarta mondani, hogy ha netán Dougie eddig mást mondott róla a fickónak, itt az alkalom, hogy megszabaduljon tőle.

Csakhogy Frankie nem járt szerencsével. Bram szótlán maradt. Még csak meg sem vonta a vállát.

Frankie beletörődően sóhajtott. Legszívesebben a tenyerébe temette volna az arcát. Tisztában volt vele ugyanis, hogy cseszheti. Neki annyi. -Hát jó – mondta csüggedten. – Kíváncsian hallgatom a nyavalyás terveket. Mit kell tudnom?

– Ugyan, Frankie – mondta Dougie. – Csak szépen apránként. A mostani találkozó csak a megismerkedést szolgálta. Ami a terveket illeti, Bram barátunk majd külön értesít.

Az lesz aztán az érdekes megbeszélés, elvégre Frankie nem tudott jelezni, a másik meg néma volt. Egyszerűen érezte, hogy a rablásuk sikerre van ítélve.

– Viollet említette – szólalt meg Dougie néhány perccel később, miután Bram bement a házba –, hogy egy zsaruval beszélgettél. Pontosabban kettővel. Egy fickóval meg egy nővel.

Frankie a nőre sandított. Kurvára köszönöm., lehetett kiolvasni a tekintetéből. Nem mintha bármi értelme lett volna, Dougie jobbkeze ugyanis továbbra sem vette le a napszemüvegét, így aztán nem sok mindent tükrözött az ábrázata. Basszus! Valószínűleg még fényképeket is készített, amelyeken Frankie látszik Snaresby és Sharon társaságában. Nem sok értelme lett volna tagadni.

– Még Jack ügyén dolgoztak – felelte.

– Mármint Susanén – sziszegte a másik hirtelen elvörösödő arccal.

– Ööö... Igen. Bocsi.

– Snaresby és Granger – tette hozzá Dougie. – Viollet azt mesélte, meglehetősen barátságosnak tűntél a nővel.

– A „bizalmas” szót használtam, Dougie – szólta közbe a nő.

Ugyanezt mondta Frankie is, amikor látta Violletet beszállni Dougie kocsjába. Frankie nem bírta megállni, hogy ne forgassa a szemét. Ezek szerint erről lett volna szó? Amolyan kis bosszúról?

– Nem szeretnél valamit mondani? – szegezte neki a kérdést Dougie.

– Nincs semmi. Csak valami a szemembe ment.

- És mi van a két zsaruvál?
 - Együtt jártunk suliba.
 - Micsoda? Mármint a felügyelővel? – kérdezte Dougie fapofával.
- Mindig is azt hittem, idősebb nálad.

Valójában vacak tréfa volt, a köcsög azonban akaratlanul is elárulta magát. Mindig. Ezek szerint Snaresby nem először került a másik látóterébe, és bizony közös múltjuk is volt. A kérdés csak az, mióta. Vajon csak a Susan Tilley- ügy óta, vagy netán akadt valami más is?

- Sharonra gondoltam – válaszolta Frankie, de amint elhagyta a mondat a száját, rájött, hogy hibázott.

- Ezek szerint tegezőviszonyban vagytok? – kérdezte Dougie. – Ez valóban bizalmas.

- Semmiség az egész – felelte Frankie. – Egyszerűen észrevett, odajött köszönni, és ennyi.

A másik ugyanúgy nézett rá, mint amikor a Cobden Clubban faggatta arról, mit tud Jack érintettségéről Susan Tilley halálában.

- Nos, jobban tennéd, Frankie, ha a jövőben körültekintőbben választanád meg a barátaidat. Gondolom, nem akarsz, hogy azt higgyük, túlságosan összeemelegedtél a másik oldallal.

Basszus! A fickó úgy beszélt, mintha Frankie immár végleg az ő embere lenne. Ahogy eszébe jutott Listerman, keserű epét érzett a torkában. Amiatt, amit mondott neki. Az élet egyik nagy igazsága, hogy aki több úrnak próbál szolgálni, idővel bizony pórul jár.

- Persze – mondta Frankie. – Észben tartom.

Dougie gondosan manikűrözött kezének egyeden intésével magához rendelte Violletet, aki odahajolt a férfihoz, hogy az súgjon valamit a fülébe.

- Most Viollet szépen hazavisz – közölte a fickó.

- Ugyan, fogok magamnak egy taxit – felelte Frankie. Az adott pillanatban a nő- közelségének a gondolatától is felállt a hátán a szőr.

– Ragaszkodom hozzá. Szeretném, ha tudnád, hogy még a kutyák is megérdemlik az élet apró örömeit, feltéve, hogy rendesen viselkednek.

Frankie már épp szólásra nyitotta volna az ajkát, hogy válaszoljon, Dougie azonban egyszerűen leintette.

– Előbb azonban – közölte a fickó –, mielőtt elmennél, szeretnék neked mutatni valamit. Pontosabban valakit.

Viollet sokat sejtetően elvigyorodott.

– Erre gyere! – szólt oda a nő, majd a gyepszőnyegen átvágva a ház felé vette az irányt.

Ahogy Frankie megindult utána, azon tűnődött, vajon hová vezet. Netán Bram néhány másik emberével fog megismerkedni? Nem. Viollet a jókora melegházat jobbról megkerülve az épület hátsó falát célozta meg, ahol egy igencsak kopott lépcsősor vezetett lefelé. Egyikük sem szólt a másikhoz. Frankie még mindig azon bosszankodott, hogy a másik beköpte őt Dougie-nál, amiért szóba állt Sharonnal. És különben is, ha a nő szigorúan szakmai alapon kívánt hozzá viszonyulni, Frankie bármikor szívesen lemondott a bájcsvevegről.

A lépcső alján egy súlyos, feketére festett faajtó fogadta őket. Viollet háromszor hangosan bekopogott.

– Ki az? – kérdezte néhány másodperc múlva egy elfojtott hang.

– Viollet vagyok.

A zárban elfordult a kulcs, majd kinyílt az ajtó. Egy alacsony, zömök testalkatú, ötvenes évei közepén járó fickó nézett ki rájuk a sötétből. A homlokán izzadság csillogott.

– Ez meg ki? – kérdezte, miközben bizalmatlanul végigmérte Frankie-t.

– A főnök megkért, hogy hozzam le ide.

– Itt is marad? – kérdezte vigyorogva a fickó.

Miután Viollet nem válaszolt neki, kitárta az ajtót. A fickó deréktől felfelé meztelen volt, a mellszőrét és a karját pedig látszólag alvadt

vér borította. Frankie szíve nagyot ugrott. Mi a franc folyik itt? Egyáltalán nem tetszett neki, amit látott. Hátrasandított a válla fölött, hirtelen ugyanis elfogta a vágy, hogy elhúzza a csíkot a fenébe. A lépcső tetején azonban feltűnt két másik alak. Ugyanazok az öltönyös fickók, akik az imént még a kert végében álldogáltak. Az egyiket felismerte, miután már látta egyszer a Paradicsomban. Ezek szerint amolyan verőlegény volt. Nyilván utasították őket, hogy kövessék a nőt meg Frankie-t. Esélye sem lett volna csak úgy elslizolni mellettük.

– Csak bátran – szólalt meg a köpcös fickó, majd színpadiasán meghajolt, miközben beljebb tessékelte Violletet és Frankie-t.

Ahogy ellépett mellette, a férfi érezte, hogy feláll a tarkóján a szőr. Mégis miféle helyre került? Mit akart neki megmutatni Dougie? Egy dohos folyosón megindultak előre az épület gyomrába. A téglafalakat pókháló borította vastagon, néhány méterenként pedig sárgás fényel világító lámpák pislákolnak. A párás levegőben kellemetlen bűz terjengett. Nem pusztán pinceszag volt, hanem valami annál sokkal rosszabb. Valami állati eredetű. Leginkább verejték- és húgy- szag keverékére emlékeztette Frankie-t. Mivel lépteket hallott maga mögött, hátrasandított. A félmeztelen fickó jött a nyomukban. Ahogy rávigyorgott, a félhomályban szinte felfénylött a kusza fogsora. Becsukta maguk mögött a bejárati ajtót. Ekkor Frankie hangokat hallott maga előtt. Mintha beszélgettek vagy vitatkoztak volna. Majd gépbúgást hallott. Ezek szerint valami rádióműsorra számíthatott.

Ahogy egy tágas, boltíves raktérbe értek, Frankie-nek földbe gyökerezett a lába. A szíve előbb kihagyott egy ütemet, majd vadul kalapálni kezdett. Hirtelen nyál öntötte el a száját. Kénytelen volt a nyelvére harapni, nehogy elhányja magát.

A vele szemben lévő falon, amelyet két erős fényszóró világított meg, egy megláncolt férfi lógott, mintha keresztre feszítették volna. Legalábbis ami megmaradt belőle. Már ha egyáltalán férfi volt. Bárki is volt az illető, olyannyira összeverték és megkínózták, hogy nehéz volt megállapítani. Valósággal vérben úszott az egész teste.

– Ugye milyen csinos? – szólalt meg a félpucér alak, miközben megérintette Frankie vállát.

– Engedj el, baszd meg! – förmedt rá Frankie.

– Ugyan- ugyan – mondta a másik nevetgélve. – Igazán felesleges hangoskodni.

Ekkor nyögés hallatszott. Basszus! Csak nem a falon függő szerencsétlentől származott? Netán a rádióból? Frankie nem tudta eldönteni. A fedetlen felsőtestű fickó egy asztalhoz lépett, amin ütők, feszítővasak és kések sorakoztak. Sőt egy átkozott, véráztatta vasalót is látott. A fickó fogott egy almát, és hangosan beleharapott.

– Kurva visszhang! – méltatlankodott. – Teljesen kikészít. Már alig várom, hogy megszabaduljak ettől a nyavalyástól. Mikor szabadulunk meg ettől?

– Amint végeztünk – felelte Violet, és egészen közel húzódott Frankie-hez.

Frankie már remegett. A félelemtől. Ezt nyilván a nő is érezte.

– Dougie szerette volna, hogy lásd, mi történik azokkal, akik csalódást okoznak neki – súgta a fölébe. – Rád is ez vár, ha bármilyen oknál fogva netán úgy döntenél, nem elég az a pisztoly, hogy azt csináld, amit kér tőled, és inkább a zsarú haverjaidhoz futnál.

Frankie lassan odafordult a nőhöz. Mégis mit mondhatott volna? Hogy nem is a haverjai? Hogy ez már korábban felmerült benne, végül azonban berezelt? Mi értelme lett volna bármit is mondani? Elvégre a nő nem is volt önálló személyiség. Csupán Dougie egyik alakmása. Egy másik pár láb, ami oda megy, ahová a fickó küldi. Ugyanúgy, mint Frankie. A nő rideg tekintete azonban egy pillanatra mintha meglágyult volna.

– Kérlek, Frankie – mondta az ujját a férfi ajkára szorítva – , mindannyiunk érdekében, ne akarj ennek a fickónak a sorsára jutni!

10. fejezet

Ahogy az Aston Marton DB5 kigördült a raktárépület garázsából a Narrow Streetre, a motor jellegzetes hangjára számos járókelő felkapta a fejét, és megbámulta a kocsit. A benne ülők azonban, a sofőr, Viollet és az utasa, Frankie, egy szót sem szóltak egymáshoz. A férfi csak meredten nézett maga elé, és próbálta nyitva tartani a szemét. Valahányszor ugyanis lecsukódott, megjelent előtte a megbilincselte férfi – bárki is volt az illető -véres és pépesre vert ábrázata.

Vajon tényleg ő nyögött? Elképzelhető, hogy még életben volt? Netán segíteni is tudott volna rajta? Mégis hogyan? Nem sokkal később már vitték is kifelé a testét. Azzal már elkésett.

Frankie minél hamarabb le akarta tudni a közös utat, hogy megszabaduljon végre a nőtől. A régi életére vágyott. A baj csali az volt, hogy Viollet a látványosabb útvonalat választotta, és szép lassan haladt, végig a folyóparton, majd el a Parlament épülete előtt, és végül csak a Haymarkethez érve lépett oda az Aston Martinnak, útban a Piccadilly Circus felé.

– Azt hiszem, mindketten jobban járunk – szólalt meg Frankie, először azóta, hogy elhagyták az alagsort –, ha olyan helyen teszel ki, ahol nem ismer a fél világ.

Merthogy épp azon a környéken jártak, ahol általában ő szokott mozogni. Ami bizony egybeesett Tommy Riley felségterületével. Márpedig, ha volt valaki, akivel Frankie nem szívesen mutatkozott volna, az Dougie Hamilton jobbkeze volt. Tisztában volt vele ugyanis, hogy Tommy ugyanúgy képes lenne arra, amit az alagsorban látott. A fickó bármikor kész lett volna legalább ugyanannyi fájdalmat okozni neki.

Az ablakon kibámulva igyekezett magába fojtani az egyre inkább felgyülemlő feszültséget. Bassza meg! Mégis mi a franc hoz kezdjen? Hogyan fogja tudni megakadályozni, hogy Dougie vagy épp Tommy ne csinálja ki?

– Azt mondtam, ne itt! – csattant fel. – Nem hallottad, mit mondtam?

A nő nem válaszolt, bár a Poland Streetre sem fordult rá. Helyette továbbhajtott a parkolóház felé, ahol Frankie Caprija is parkolt. Egyenesen a felső szintre ment – ezt vajon honnan tudta? és közvetlenül a férfi autója mellett állt meg. Azt a rohadt élet! Van egyáltalán bármi, amiről ez a nyavalyás nőszemély és a vérszomjas főnöke nem tud?

– Meg sem köszönöd? – szegezte neki a kérdést Viollet továbbra is napszemüvegben.

– Mit is? Hogy megmutattad abban a pincében, mire vagy képes?

– Ki mondta, hogy én csináltam?

– Ki mondta, hogy nem?

Erre nem válaszolt. Ez vajon mit jelentett? Netán mégiscsak része volt benne? Bármit is műveltek azzal a szerencsétlen alakkal. Vagy épp ellenkezőleg?

– Ki volt az?

A nő megvonta a vállát. – Valaki, akit Dougie nem kedvelt.

– És te? Te is... hozzájárultál?

– Elhinnéd nekem, ha azt mondanám, hogy nem?

A férfi elbizonytalanodott.

– Szerintem inkább ne hozzuk többet szóba, rendben? Van még benned bármi más?

– Nos, ami azt illeti, van.

– Ki vele!

– Kösz, hogy beköptél – közölte Frankie – , és elárultad a főnöködnek, hogy beszéltem azzal a két rendőrrel. – Basszus! Elég volt csak belegondolni, és máris remegni kezdett. Simán kiköthetett

volna akár ő is az alagsorban, ha Dougie csak egy pillanatra is azt hitte volna, Frankie amolyan spicli.

– Mármint a főnök. – helyesbített Viollet, majd kiszállt. – Ne vedd személyes sértésnek, Frankie! Dougie-nak dolgozom, és a feladatom része, hogy tájékoztassam.

– Mégis hová méysz? – kérdezte a férfi, és ő is kipattant.

A nő beriasztotta a kocsit, majd megindult a lift felé. – Elfelejtettem volna mondani? Most szépen elviszel magadhoz.

– Rohadtul nem mondtad, és rohadtul nem foglak.

– Ez nem kérdés volt, Frankie. – Azzal megnyomta a hívógombot. – Nem az én ötletem.

– Dougie azt akarja, hogy elgyere hozzám? – értetlenkedett Frankié. Szeretném, ha tudnád, hogy még a kutyák is megérdemlik az élet apró örömeit, feltéve, hogy rendesen viselkednek. Mi a franc! Ezek szerint nem csak a fuvarra gondolt Dougie, hanem a nőt is felkínálta neki? Kizárt. Nem hitte, hogy így lenne. Képtelen volt elhinni a nőről, hogy engedelmeskedne egy ilyen utasításnak. Még akkor sem, ha Dougie- tól kapta.

Viollet elővette a fényképezőgépet, ugyanazt, amelyiket az akadémián is használt. Nyilván ezzel készítette azokat a felvételeket is, amelyeket Bram emberei vizslattak David Lean régi karójában.

– Azt akarja, hogy megnézzem, mennyi tárolóhely van nálad – közölte. – Meg még egy- két apróságot.

Tárolóhely? Basszus! Mit is mondott Dougie? Különben is, ki mondta, hogy nálam lesznek? A megjegyzés már akkor szöveget ütött Frankie fejében, és most megértette, mit jelent.

– Az a seggfej nálam tervezi tárolni a lopott szajréját?

Viollet bólintott.

– De hiszen az otthonomról van szó! – Közben megérkezett a lift, és kinyílt az ajtaja. – Ugye most csak viccelsz?

– Nem. Tudod, Dougie kifejezetten egészséges viszonyt ápol a kockázatokkal – felelte a nő, és beszállt a liftbe.

– Valóban? – Frankie követte a másikat. – Ez mégis mit jelent?

– Azt, hogy kimondottan kerüli azokat. Inkább mások vállalnak helyette kockázatot.

– Úgy értsem, nem tart majd velünk a kis kutyarabló bevetésen? - Ennek hallatán megváltozott a nő arc kifejezése. – Hadd találjam ki: te sem, igaz?

– Csak azt csinálom, ami a dolgom.

– Az a sok szar, amit velem meg Bram embereivel akar lenyúlni...

– Mármint műalkotások – szólt közbe Violet, miközben megindult a lift lefelé. – Ne feledd, művészetről beszélünk!

– Kurvára mindegy. Még ha sikerül is kijutnunk azokkal a vackokkal, amit el akar lopni, miért nem tudja valahol máshol tárolni? – Bárhol, amihez Frankie-nek semmi köze.

A nő végre lejjebb tolt a napszemüvegét, és a férfi szemébe nézett. -Ugyan már, Frankie! Ne csináljunk úgy, mintha bármelyikünknek is lenne választási lehetősége!

Azután elhallgatott. Ezzel vajon mit akart mondani? Netán Dougie őt is sakkban tartotta valamivel?

– Mit lehet tudni erről a Bramról? – kérdezte Frankie, ahogy kiléptek a liftből, és megindultak a klub irányába. – Mégis mitől számít szaktekintélynek a maga területén?

– Ha jól tudom, ti rőt nyakúak azt mondanátok rá, vágja a témát.

– Rőt nyakúak?

– Odahaza így hívjuk a briteket, akik mindig leégnék a napon.

Frankie-nek eszébe jutott Hamilton egy- két embere, akiket a Paradicsomban látott, és bizony igazat kellett adnia a nőnek.

– És mégis honnan tudná egy magadfajta furkó, hogy Bram vágja-e a témát vagy sem?

– Furkó? – A nő kérdően felvonta a szemöldökét. – Az egy dolog, hogy dél- afrikai vagyok, de csak, hogy tudd: a szó általában véve olyanokra vonatkozik, akik a földművelésből élnek, és biztosíthatlak, hogy egy napot sem dolgoztam még farmon.

– Tudom is, mi voltál korábban. Zsaru, nem igaz?

– Ezt kitől hallottad?

– Megvannak a kapcsolataim... – felelte Frankie sejtelmesen, hátha sikerül kizökkentenie a másikat. Viollet azonban csak elmosolyodott.

– Az Angyaltól? Na ja. Nemcsak a teste, hanem a szája is elég nagy.

– Ezek szerint onnan ismered Bramet? Amikor még zsaru voltál?

– Nem, később jöttem át Európába. Egész pontosan Hollandiába. A versenyszférában helyezkedtem el biztonsági szakemberként.

– Ez elég tág fogalom. Vagyis Bram a munkatársad volt?

– Inkább a kerítés túloldaláról ismertem...

Vagyis a fickó egyértelműen bűnöző. Netán a nő egyszer már elcsípte? Vagy netán dolgoztak már együtt? Nyilván Violletnek is át kellett másznia azon a bizonyos kerítésen, különben most nem Dougie- nak dolgozna.

– Mégis megbíazol benne.

– Ezt nehezen tudom értelmezni.

– Nyilván a pénztárcádat nem bízna rád, de egy balhé erejéig kész vagy vele társulni.

– Nem szerveztem volna be, ha nem így lenne.

– Akkor úgy tűnik, én is kénytelen leszek megbízni benne – mondta Frankie a fejét ingatva, hiszen eddig is elég egyértelmű volt, hogy úgyszincs más választása. – Csak utánad! – fordult oda a nőhöz az Ambassadorhoz. érve, és kinyitotta neki az ajtót.

– Üdv, főnök! – köszönt Síim, miközben Frankie a pulthoz vezette Violletet.

– Neked is. Minden rendben? – érdeklődött Frankie, miközben körbesandított. Körülbelül tízen lehettek a klubban, csupa helyi arc, akik általában ott ittak. Vajon mi járhat most a nő fejében? Nehéz volt megítélni, mivel még mindig nem vette le a napszemüvegét. Különben is mit törődik vele? A nő csak a dolgát végzi. Mint ahogy a

férfit is csak megtűri maga mellett. Kit érdekel, hogy szép kék szeme van? Minél hamarabb megszabadul tőle, annál jobb.

– Szolgálhatok esetleg egy ínycsiklandó itallal ezen a felettébb kellemes napon?

– Néha kicsit sokat beszél – magyarázta Frankie a nőhöz fordulva. – Nem, kösz, Síim. Megvagyunk. Vio... akarom mondani Miss Coetzee a... – Basszus! Kinek is az embere? Hamiltoné? A Halál Kft. munkatársa? – ...az önkormányzattól érkezett – hebegte. – Azért jött, hogy ellenőrizzük a tűzbiztonsági előírásokat, hogy aztán végleg jóvá lehessen hagyni a tornát.

Síim tetőtől talpig végigmérte a nőt, a Gucci-napszemüvegétől egészen a Jimmy Choo-cipőjéig.

– Az önkormányzattól?

– Aha. – Frankie érezte, hogy gyöngyözni kezd a homloka. Sosem tudott jól hazudni, különösen nem a barátainak.

– Még mappája sincs? – szegezte a kérdést Síim Violletnek.

– Mindent, amire szükségem van, idefent tárolok – felelte a nő.

– Azt meghiszem.

– Inkább add ide a kulcsokat, Síim! – szólt közbe Frankie.

– Máris, főnök. – Azzal a nő arcába fújta a szájában lévő cigarettafüstöt, majd a kasszához fordult.

– Nos, ööö... Hol kezdjük? – kérdezte Frankie.

– Az alagsorban.

Síim odadobta a kulcscsomót, amit Frankie röptében elkapott, majd megindult Viollet előtt, hogy kinyissa az alagsorba nyíló ajtót.

– Elég kellemetlen egy hely, teli pókokkal – jegyezte meg Frankie. Alig bírta megállni, nehogy hozzátegye: Pont neked való.

Felkapcsolta a lámpát, majd megindult lefelé az ablaktalan helyiségbe, ami meglehetősen üres volt, miután két évvel korábban Xandra segítségével kirámolta a sok felesleges holmi nagyját.

Miközben Viollet lassan körbejárt, néhány lépésenként finoman megkocogtatta a téglafalat az ujjával. Mivel mindössze egyetlen

csupasz villanykörte égett, elég sötét volt ahhoz, hogy a nő kénytelen legyen végre levenni a napszemüvegét, ami alól előtűnt az a bizonyos átható szempár. Láthatóan elégedett volt az alagsor állapotával.

– A falak jó vastagok, és bőven elfér itt, amit szándékunkban áll idehozni – mondta. – Ráadásul száraz is. Persze muszáj lesz betenned egy párátlanítót a biztonság kedvéért. Ügyelj rá, hogy naponta ki legyen ürítve a tartály! Mármint személyesen. Nehogy azt a hóbortos alakot, vagy bárkit ideküldj! És a zárat is lei kell majd cseréltetned! Rajtad kívül senki sem teheti be ide a lábát. – A nő az ajtó felé fordult. – Ahelyett is kell majd egy másik.

– Bármilyen? – kérdezte Frankie gúnyosan.

A nő figyelmen kívül hagyta a megjegyzést. – Ezek itt hidegek - folytatta, miután fel nyújtózkodva megérintette a mennyezet alatt futó csöveket. – Be vannak egyáltalán kötve?

– Mi vagyok én, vízvezetékszerelő?

A nő megvetően végigmérte a másikat. – Mintha már egyszer mondtam volna, hogy olyan vagy, mint azok az énekesfiúcskák.

– Valamelyik gagyi együttesből – toldotta meg Frankie.

– Nem mintha lenne másmilyen.

– Jogos. De igazad van, valóban nem vagyok túl gyakorlatias.

Viollet ismét megérintette a csöveket. – Mindenesetre derítsd ki, mihez tartoznak, azután pedig vagy tüntesd el, vagy vezesd el máshol! A mennyezetet is át kell majd vizsgálni. Jónak tűnik, de biztosra kell menni. - Azzal már meg is indult felfelé a lépcsőn. – A pénz nem számít. Csak a legjobb megoldás érdekel. Úgyis Dougie és az ügyfelei állják a számlát.

Ez is valami. Frankie kényszeredetten elmosolyodott. Barom! Elvégre immár úgy táncolt, ahogy Dougie füttyölt neki. Azonnal megcsinálta, amit mondott neki, újabban pedig már minden egyes nevetséges könyöradományért kezdett hálás lenni.

– Ja és Frankie!

– Mi az? – Viollet egyenesen rászegezte a tekintetét.

– Nem győzöm eléggé hangsúlyozni, hogy senkinek sem szólhatsz arról, mit fogsz itt tárolni.

Felesleges volt bármi mást mondania. Frankie lelki szeme előtt megelevenedett az a másik férfi, legalábbis ami maradt belőle. Vajon voltak gyerekei? Esetleg felesége? Tudott egyáltalán bárki az eltűnéséről?

Inkább követte a nőt vissza a földszintre.

– Arra mi van? – kérdezte Viollet a folyosó másik végén lévő ajtóra mutatva.

– Xandra lakása.

– Ő kicsoda?

– Én vagyok – szólalt meg a hátuk mögül a lány a kezében egy üres sörösrekeszsel. – Frankie albérlője és mindenese, állok szolgálatára. – Azzal letette a sörösrekeszt, majd keresztbe fonta a karját, amitől a párdüctetoválás valósággal életre kelt. – Kihez van szerencsém?

– Miss Coetzee az önkormányzattól. Tűzbiztonsági vizsgálatra jött – felelte Frankie.

Ahogy Xandra egyenesen Viollet szemébe nézett, látszott rajta, hogy egyáltalán nem tartja a másikat holmi aktakukacnak. – Kérem bocsásson meg, hogy nem ereszkedem féltérdre – jegyezte meg.

– Eltekintek a pukedlitől – felelte Viollet fahangon. – Értékelem a humorérzékét.

Xandra kényszeredetten elmosolyodott. – Mi köze a tűzbiztonságnak az alagsorhoz? – kérdezte.

– Ööö... – Jogos felvetés. Frankie-nek semmi sem jutott eszébe. Violletre nézett.

– A bor – válaszolta. – A főnöke bortárolási engedélyt nyújtott be, amihez megfelelő hőmérséklet és páratartalom szükséges.

Hát persze. A bort a pincében tárolják. Tökéletes blöff.

– De hiszen nem is szereted a bort – vetette közbe Xandra.

– Valóban.

– Még csak nem is iszol.

Ennek hallatán Viollet felvonta a szemöldökét.

– Nem az enyém lenne – felelte Frankie.

– Hát leié? A klubé? Mi baj a bár mögötti raktárral?

– Ez a bor... más – habogta Frankie. – Drága. Amolyan befektetés. Ööö... A megfelelő körülmények között kell tárolni, különben...

– Veszít az értékéből – fejezte be a mondatot Viollet.

– Ehhez komolyan önkormányzati engedély kell? – kérdezte Xandra, aki szemmel láthatóan még mindig nem volt meggyőződve. Frankie-nek már csak az hiányzott, hogy a lány vagy bárki más elkezdjen kíváncsiskodni. Azzal csak saját magukat sodorták volna veszélybe.

– Bizony – felelte. – A hőmérsékletszabályozó-berendezés miatt. Igaz?

– Pontosan – mondta Viollet, azzal hátat fordított Xandrának. – Úgy tudom, van itt egy sikátor, ahová a vészkijárat is nyílik – ezt sokkal inkább közölte, mintsem kérdezte.

– Kutyaszar sikátorként szoktuk emlegetni – jegyezte meg Xandra. – Slim találta ki, de egyre többen használják.

Viollet nem vett róla tudomást. – Hadd lássam! – fordult oda Frankie-hez.

A férfi kinyitotta a megfelelő ajtót, majd közösen kiléptek a napsütésbe. Hirtelen eszébe jutott az a bizonyos nap, amikor a csurom-véres öccsét kénytelen volt erre menekíteni, miközben Snaresby emberei már a bejáratnál dörömböltek.

Viollet mindkét irányba elnézett a sikátorban, ami az épület mögött húzódott. A tekintete végül megállapodott valamin, nem messze a kukáktól, és meg is indult arrafelé. Mégis mi a francot csinál?

– Mi az? – érdeklődött Frankie. – És mellel nem bánnám, ha nem utasítgatnál a munkatársaim előtt, úgy talán lenne rá némi

esély, hogy elhitessük velük, nem kényszerből csinálom ezt az egész szarságot.

Viollet figyelmen kívül hagyta a férfi megjegyzését, és csalt ment tovább. Végül megállt a sikátor végében lévő földszintes téglapépület mellett. Pontosabban aligha volt épületnek nevezhető, mivel bármi is volt az, nem vitték túlzásba a kivitelezését. Ablak sehol, csak egy árva, zöldre festett fémajtó nyílt rajta. A közepén lévő, megnyitott csapot ábrázoló, fényvisszaverő matrica szerint a vízművek tulajdonát képezte. Frankie-nek még sosem tűnt fel, pedig kamaszkorában bizonyára többszáz cigit elszívott itt stikában.

– Ügye most nem azt akarod mondani – kérdezte a nőtől –, hogy rendes munkát keresel magadnak? Hogy te is munkából és bérből kívánsz megélni, és a változatosság kedvéért adni is szeretnél valamit a közösségnek?

– Ezt viccnek szántad?

– Nos, ez attól függ, valóban így van-e.

– Dehogyan.

Viollet visszament a klub hátsó ajtajához, majd felnézett a tetőre vezető tűzlétrán.

– Mi van odafent?

– Az égbolt.

– Ügy értem, alatta.

– A lakásom.

– Ott folytatjuk.

A férfi már épp tiltakozni készült. De miért is fárassza magát? A nő már úgyis önhatalmúlag eldöntötte, hogy a klub alagsorában lesz a lopott szajré. Mégis mivel lehetne megakadályozni, hogy az otthonán is végigmenjen?

Frankie inkább visszavezette a nőt a klubon keresztül a lakás utcai bejáratához ahelyett, hogy közvetlenül a klubból ment volna fel. Hál* istennek Xandra és Síim elég elfoglalt volt már a bárpultnál, és különben sem szeretne volna, ha bármelyikük is látja, hogy felkíséri

magához a vendéget. Különösen azután, hogy már így is meglehetősen bizalmatlanul fogadták. Mindenáron el kellett kerülnie, hogy bármelyikük is megneszelje, miről van szó valójában. Az egy dolog, hogy saját magát veszélybe sodorja ezzel az átkozott hülyeséggel, de nem engedhette meg magának, hogy másokat is magával rántson. Minél kevesebbet tudnak, annál jobb. Csak így tudta szavatolni a biztonságukat.

Frankie édesanyja rosszállóan nézett le Violletre az előszoba faláról. -Ő kicsoda?

- Az anyukám.

- Biztos vagy benne?

- Ezt hogy érted?

- Csak mert túl szép ahhoz, hogy bármi közöd legyen hozzád.

- Rohadt vicces.

- Ő is itt lakik?

- Nem, ööö... - Frankie-nek semmi kedve nem volt ebbe belebonyolódni. Legalábbis Viollettel. - Ő már nincs itt.

- Kellemes kis hely - jegyezte meg a nő, miközben a folyosón haladva végighúzta az ujját a bársonyutánzatú tapétán.

- Tervezem felújítani.

- Valóban?

- Igen. - Mégis mi a fenének említette ezt meg neki? Ki a francot érdekel a véleménye?

A nő belépett a nappaliba. Xandra már végzett a fürdőszoba és a konyha csinosításával, és már a következő helyiséget is előkészítette. A padlót és a bútorokat letakarta, a falakat pedig már átmosta és leglettelte.

- Mintha azt mondtad volna, nem vagy valami gyakorlatias? - jegyezte meg Viollet, miután csatlakozott hozzá Frankie.

- Nem is vagyok az. Ezt mind Xandra csinálta. A lány, akivel odalent találkoztál.

- Ő véletlenül...?

– Nem a barátnőm. Nem vagyok az esete. – Viollet arra számított, mond még valamit a másik, de nem így történt. A nőnek rohadtul semmi köze nem volt Xandra magánéletéhez. – Nézd, igazán nem értem, miért kellett egyáltalán idejönnöd. – Mégis mire készül? Frankie bele sem mert gondolni.

A nő benézett a fürdőbe és a kishálóba, végül átment a konyhába. – Ezek szerint egyedül laksz itt – közölte új fent, nem kérdezte.

– Mi mondatja ezt veled? – És ami még ennél is lényegesebb: különben is mi közöd hozzá?

– A mosogatóban egyetlen tányért és egy pár evőeszközt láttam, a falakat pedig hülye focis dolgok borítják...

– Egyáltalán nem hülyeségről van szó! Mind gyűjtői darab.

– ...PlayStation- konzol a nappaliban, Mission: Impossible DVD a dohányzóasztalon, használt futócucc és egy vizes törülköző a fürdőszobapadlón. – A nő megnyomta a mikrohullámú sütő tetején lévő kis hifi lejátszógombját, mire megszólalt az AC/DC Thunderstruck című száma. Viollet úgy nézett felvont szemöldökkel a másikra, mintha ez végleg eldöntené a kérdést.

– Ez semmit sem bizonyít – vetette közbe Frankie. – Számos olyan lányt ismerek, akik szeretik az ilyen zenét. – Viollet azonban faképnél hagyta.

– Erre mi van? – kérdezte a folyosóról.

– A hálószobám.

A nő tétovázás nélkül benyitott.

– Nem mondanám valami lakályosnak – jegyezte meg.

Ebben volt némi igazság. Amikor az örege még itt lakott, egyáltalán nem foglalkozott a lakberendezéssel, és Frankie minden igyekezete ellenére, hogy valamelyest a saját ízlése szerint alakítsa át a lakást, mindössze annyit csinált, hogy fogta az eredetileg a kishálóban lévő emeletes ágyon lógó Arsenal- sálját – ami szintén gyűjtői darab volt – , és a hálószoba ablaka fölé tűzte. Mégis hogy

jön ahhoz a nő, hogy szóvá tegye, hogyan néz ki az otthona? Talán még Dougie sem képzeleli azt, hogy a befolyása ilyesmire is kiterjed.

– Hadd találjam ki! – felelte Frankie. – Nyilván a te hálósobád, bárhol is legyen az, tele van cucci kis vackokkal, kezdve az ablakpárkányon sorakozó parfümösuvegekkel egészen a horgolt huzattal borított párnákon csücsülő plüssnyuszukig. – Sokkal inkább el tudott volna képzelni egy borotvaéles szamurájkardot a falon és egy lefűrészelt csövű puskát az ágy alatt.

Viollet türelmesen mosolygott, ahogy egyébként Frankié is szokott, valahányszor egy-egy vendége ittas állapotban nekiállt politizálni a klubban.

– Már ha egyáltalán van otthonod – tette hozzá. – Ügy értem, sajátod. Nem az a hely, ahová Dougie-vel összeköltöztél.

Ennek hallatán a nő arcáról lefagyott a mosoly. A megjegyzés nyilván betalált. Ezek szerint Frankie-nek mégiscsak igaza volt, és valóban van valami komoly kettejük között?

– Csak hogy tisztázzuk – folytatta a férfi –, ezt nem azért mondom, mert fehérnép vagy.

– Fehérnép? – Viollet felvonta az egyik szemöldökét.

– Csaj.

Aztán a másikat is.

– Rendben, nő. Mindegy. Azért mondom, mert láttalak vele a limuzinban a Paradicsom előtt az apja temetése napján, és...

– Igen, ezt már egyszer megemlítetted.

– Valóban, de nemcsak láttalak beszállni mellé, hanem azt is, hogy megcsókolod. – A férfi tüzetesen figyelte a másikat.

– És mindezt azért hoztad szóba, mert...?

Ez aztán a kérdés! De vajon tényleg miért hozta szóba? Mert elege volt már belőle? Amiért végigterelte a saját klubján, majd pedig a lakásába is betolakodott? Vagy mert a nő önelégült viselkedése miatt még rosszabbul érezte magát a saját bőrében, mint addig?

Esetleg azért, hogy letörje kicsit a szarvát, és emlékeztesse, hogy hozzá hasonlóan ő is csak egy jelentéktelen bábu Dougie kezében?

A nő végül egy másik kérdéssel válaszolta meg a saját maga által feltett kérdést: – Esetleg azért, mert szívesen ültél volna ott az ő helyében?

Frankie érezte, hogy elpirul. – Ha úgy érted, szívesebben irányítanám-e a dolgokat... – Ahelyett, hogy semmibe vesznek. – ...nos, igen. Azért.

A nő mélyen a férfi szemébe nézett. – Te is tudod, hogy nem így értettem.

Frankie arca immár valósággal izzott. – Nézd, fogalmam sincs, mire megy ki ez az egész...

– Szabad leülnöm? – kérdezte Violet, mit sem törődve a másikkal.

– Vagy hogy mi az oka annak, hogy most itt vagyunk.

A nő még mindig nem vett róla tudomást. Leült az ágy szélére, és a bal nagylábujjával letolta a jobb lábáról a túsarkúját.

– Mármint az igazi oka – folytatta Frankie –, már ami a feladatot illeti, ezt az egész faszságot, amit Dougie- val kitaláltatok... – A férfi próbálta nem a nő lábát nézni, és majdnem sikerült is neki. – Márpedig, ha van, szerintem jobb volna, ha rátérnél végre a kurva lényegre! Rendben?

– Akkor vetkőzz!

– Hogy?

– Ugyan már! Ezen igazán nincs mit nem érteni. Azzal levette a napszemüvegét, ami alól ismét előkerült az átható kék szempár. – Szerintem pontosan érted, mit jelent.

– Mi? – Tényleg jól hallotta volna?

– Vedd már le a ruhádat!

Ezek szerint igen.

– Látni szeretném, hogyan nézel ki anélkül.

– Erre gondolsz? – kérdezte Frankie a pólójára mutatva.

– Igen, de nem csak arra, hanem arra is.

A nő a sortját bámulta.

– Pontosan mi köze ennek Dougie tervéhez? – Most tényleg komolyan beszél a nő? Nem csak azt akarja ellenőrizni, nincs-e bepoloskázva? Basszus! Nyilván nem egy bűnügyi műsort látott már, de most komolyan azt feltételezte, hogy...

– Ugyan már! Ennek semmi köze hozzá.

– Nincs?

– Ezt most nem ő kéri, hanem én.

Mit is mondott az imént? Mindezt azért hoztad szóba, mert... ?

Viollet ismét felvonta a szemöldökét, majd a bal cipőjét is lerúgta. Két párnát a fejtámlának támasztott, majd nekidőlt.

– Szólj, ha készen állsz! – jegyezte meg.

Nem kellene egyszerűen elküldeni a francba? Hogy húzzon innen? Hogy... inkább ne gombolja ki a blúzát, mint azt éppen tette? Nyilván azt kellett volna. Már csak az hiányzott, hogy még a jelenleginél is jobban összekuszálódjanak a dolgok. Először is, a nő képes ölni. Legalábbis az Angyal szerint. Márpedig ha az a hústorony tart tőle, bizonyára Frankie-nek sem ártana. Nem beszélve arról, hogy a jóég tudja, mi köze volt annak a szerencsédén fickónak a sorsához, akit az alagsorban látott. Ráadásul, Dougie- nek dolgozik. És együtt van a fickóval. Legalábbis nem tagadta, ami azt jelentette, hogy valaminek nyilván kell lennie kettőjük között.

Vagyis semmiképp sem lett volna szabad hagyni. Csakhogy... mégsem sikerült kipréselnie magából a megfelelő szavakat. Különösen azok után, hogy a nő már a szoknyáját is letolta, továbbra is felvont szemöldöke alól pedig egyenesen rászégezte azt a csillogó tekintetét.

– Nos? – szólalt meg.

Csszze meg! Frankie áthúzta a feje fölött a pólóját.

– Nem rossz – jegyezte meg a nő.

Azután ismét Frankie sortjára sandított.

– Figyelmeztetek, hogy nincs alatta semmi

– Helyes – felelte Viollet somolyogva. – Ezzel jelentősen felgyorsítod a folyamatot. Most pedig elég a mellébeszélésből. Vedd már le!

Besötétedett, mire végeztek. Időközben Frankie telefonja legalább ötször-hatszor csörgött, és az ajtónál is kétszer csengettek. Bizonyára Xandra vagy Síim kereste, hogy hová a fenébe tűnt. Ezúttal nem érdekelte. Bármilyen is merült fel, meg tudják oldani. Teljesen kikészült. Jó értelemben. Jó ideje nem érzett már hasonlót.

Viollet Frankie mellkasára hajtotta a fejét, és cigizett. Furcsamód Frankie-ben fel sem merült, hogy kunyeráljon egy szálat. Úgy érezte, nincs semmi, amire szüksége lenne.

– Szerinted akkor is idejöttél volna, ha nem kér meg róla? – szegezte a kérdést a másiknak, miközben a nő hajába túrt. Meg mindig képtelen volt elhinni, hogy ott fekszik mellette. Hogy az történt közöttük, ami.

– Mármint az épületbe vagy az ágyadba?

– Hozzám.

– Szerintem igen. Még ha nem is kellett volna megnéznem az alagsort, akkor is megtaláltam volna a módját. Csak nem azt akarod mondani, hogy magadtól is meghívtál volna?

– Nos, az bizony... bátor lépés lett volna a részemről, nem gondolod?

– Ennyire félelmetes lennék?

A férfi felnyögött. A nő még mindig a kezében tartotta.

– Nem úgy értettem – felelte.

– Hát akkor?

– Úgy értem, miatta.

– Mármint Dougie?

– A főnök nőjéhez általában tilos hozzányúlni. Káros az egészségre. – Senkinek nem vagyok a nője.

– Ezt el is tudom hinni. De hiszen még együtt vagy vele, nem igaz?

– Bonyolult.

– Annyira, hogy nem akarod velem megosztani?

A nő az éjjeliszerkényhez hajolt, és elnyomta a cigijét az odahelyezett hamutálcában. A bőre aranylón fénylett a rolón keresztül beszűrődő utcalámpák fényében.

– Nos? – biztatta Frankie, miután Viollet visszafeküdt, és ismét átölelte.

– Tényleg erre vagy kíváncsi? Most? Hogy miért vagyok együtt vele?

Frankie végignézett a nő meztelen testén. – Szerintem itt az alkalmas idő.

– Rendben, ööö... Azért, mert hatalmas a farka.

– Komolyan kérdeztem.

– Rendben – mondta a nő a szemét forgatva. Frankie-nek még meg kellett szoknia a kék szempár látványát. – Azért, mert jó a humorérzéke – mondta mosolyogva, amit a férfi még alig látott tőle. – Amellett, hogy hatalmas a farka.

– Sokkal inkább azért, mert egy hatalmas fark – jegyezte meg Frankie.

– Egyébként nem olyan rossz, ha megismeri az ember.

– Majd meglátjuk... – Frankie mindig igyekezett meglátni a dolgok jó oldalát. Az anyja ezt tanította neki. Mindegy, mit hoz az élet. Valahányszor azonban Dougie- ra gondolt... Basszus! Mindent sötéten látott. A fickó csinos ruhái és csiszolt modora ellenére ugyanis ugyanakkora személtáda volt, mint az apja volt. Sőt, talán még rosszabb is.

– Na és mi lesz velünk? – kérdezte Frankie, pedig nem állt szándékában. Csakhogy már elhangzott. Kapásból belátta, hogy nem lett volna szabad feltennie a kérdést.

– Nincs közöttünk semmi – közölte a nő.

– Valóban?

– Igen.

– És akkor ez mi? – kérdezte a férfi, megérintve a nő karját, amivel a nyakát ölelte.

– A karom.

– És ez? – Azzal gyengéden megcsókolt a vállát.

– A vállam.

– És ez? – Azzal megindult volna lefelé, de a nő eltolta magától.

– Mindez egyszeri alkalom volt – közölte Violet. – Múlt idő. – Azzal elhúzódott, és az ágy szélére ült. – Tekintsük kíváncsiságnak.

– Kíváncsiság?

– Amit kielégítettél. – Azzal lehajolt, és felvette a bugyiját.

– És most?

– Visszamegyek a főnökömhez. A mi főnökünkhöz – felelte, miközben tovább öltözött.

– Neked ez ilyen egyszerűen megy? Az egyik fiókba kerül az élvezet, a másikba a munka?

– Így a legjobb. Mindenkinek – válaszolta.

Talán igaza volt. Hiszen ez úgysem működne, nem igaz? Csak mindketten bajba keverednének. Mégis... volt valami abban, ahogy a nő háttal állt neki, miközben belebújt a cipőjébe, és készült őt magára hagyni. Vajon mi történne, ha megkérné, hogy maradjon? Ha közölné vele, hogy szeretne vele még találkozni? Amikor azonban a nő megfordult, látta, hogy elmúlt az alkalmas pillanat. Mindaz, ami történt, immár véget ért, és a múlt része. Violet ismét acélos tekintettel meredt rá. Szó sem volt már élvezetről, csupán a feladatról.

– Lehet, hogy igazad van – mondta Frankie feltápászkodva.

A nő tekintete a férfi arcáról lefelé tévedt. – Lehet, hogy neked is...

Ahogy Violet halványan elmosolyodott, Frankie is viszonzta. _
Úgy tűnik, ilyen hatással vagy rám. Pontosabban voltál – tette

hozzá, és felhúzta a sortját. – Merthogy erről van szó, nem igaz?
Múlt idő.

– Igen. És jobb, ha senkinek sem beszélünk erről. Mármint soha.
Mindkettőnk érdekében.

Anélkül, hogy megemlítette volna, Frankie pontosan tudta, hogy a nő is a raktárépület alagsorára gondol. Ha kiderülne, hogy bármelyikük is szórakozik Dougie-vel, mindketten oda kerülnének.

– Valóban – mondta Frankie. – Úgy legyen!

11. fejezet

Mivel a torna kezdetéig már egy hét sem volt hátra, Frankie az elkövetkező napokban úgy rohanguált a városban, mint a mérgezett egér. Hirtelen úgy érezte, az elmúlt hónapok gondos tervező és előkészítő munkálatai szörnyen elfuseráltak.

A beszédet, amit a nyitómérkőzés előtt kívánt elmondani, hogy megköszönje valamennyi szponzor és felsőbb hatalom támogatását, legalább már megírta. Mivel minden szabadidejében ezt gyakorolgatta, olyan érzése volt, mintha már álmában is ezt mondogatná. Annyi listát írt és helyezett el a környezetében – a bárpulton, az asztalokon, a lépcsőkön, sőt még az átkozott budin is –, hogy az egyikre Xandra azt firkálta: „írj még egy listát!”

Hál' istennek legalább számíthatott az olyanok segítségére, mint a lány. Ahogy egyre csak fogyott az idő, ezt ismételte magában: nincs egyedül. Andy Topper és Szíves Üdvözlettel foglalkozott a dolgok üzleti részével, hogy Frankie a logisztikát intézhesse. Legalább azzal megkönnyítette a saját dolgát, hogy ami feladatot csak lehetett, másokra bízott.

Jack szépen előkészítette az edzőtermet, és átmeneti jelleggel a két szorítót is lebontotta, hogy szerda délután fennakadás nélkül leszállíthassák a négy versenyzőt. Időközben Xandra, amellet, hogy segített Síimnek és Frankie-nek olyanná varázsolni az Ambassador, mintha tisztességes rendezvényközpont lenne, a saját lakását is átalakította, hogy a játékosoknak legyen hová elvonulni a mérkőzések közben, így aztán ideiglenesen felköltözött a kishálóba, ahol a barátnőjével, Maxine- nel osztozott az emeleteságyon. Utóbbi láthatóan el sem tudott volna képzelni ennél viccesebbet.

Mindeközben azonban a rablás terve úgy lógott Frankie feje fölött, mint Damoklész átkozott kardja, amelyik bármelyik percben a fejére eshet, hogy felnyársalja, mint valami nyavalyás rablólóhúst.

Még azt sem tudta, mikor kerül sor a betörésre. Mivel a kiállítás megnyitásáig valamivel több mint egy hét volt hátra, úgy sejtette, nyilván előtte fogják megejteni.

Minden tőle telhetőt megtett, hogy előkészítse az alagsort. Nem sajátkezűleg végezte a munkát, a melósok hétfőn érkeztek, hogy nekiessenek, Xandra legnagyobb bosszúságára. Még mindig meg volt ugyanis győződve róla, hogy csupán némi pia fog a pincébe kerülni. Mivel azonban Dougie állta a cechet, a pénz nem számított, az idő viszont annál inkább. Frankie mindenáron le akarta tudni még a torna kezdete előtt, így aztán bármennyit hajlandó volt fizetni. Csütörtök délutánra el is készült Viollet utasításainak megfelelően. Szép munkát végeztek. Ki tudja, ha egy nap Dougie valóban úgy dönt, hogy túlad a műalkotásokon, Frankie talán komolyan beleveti magát a borkereskedésbe.

Csütörtök este nyolc óra volt, amikor még egyszer utoljára ellenőrizte a páratlanító- és hőmérsékletszabályozó-berendezéseket, majd bezárta az alagsorba nyíló vadonatúj, gyakorlatilag bombabiztos ajtót. Pokoli nap állt mögötte. Amellett, hogy megállás nélkül sürgette a munkásokat, a snookerklub meglehetősen ütött- kopott asztalainak az eltávolítását, és a közönség elhelyezésére szolgáló emelvények felállítását is ő felügyelte. Mindeközben még egy interjúra is sikerült valahogy időt szakítania, amit Turista zsírozott le az Evening Standardéi.

Teljesen kikészült. Úgy tervezte, hamar lefekszik, miután befalt egy extra ananászos hawaii pizzát, de ekkor megszólalt a telefon. Viollet volt az, aki közölte vele, hol várja az Angyal. Még csak nem is köszönt neki, mintha mi sem történt volna előző pénteken.

Az Angyal taxijában ülve Frankie szinte fel sem fogta, merre mennek. A hústorony megpróbált volna szóba elegyedni vele, de neki nem sok kedve volt hozzá. A fickó idővel feladta, és inkább betett egy kis Barbra Streisandot. Épp a You Don't Bring Me

Flowers szolt, amikor Frankie elbóbiskolt, és amikor felriadt, már nem is Londonban jártak, hanem valahol vidéken. Ahogy az elsuhanó fák sötét körvonalait nézte, beleborzongott. Egyáltalán nem érezte magát jól távol az állandó szirénázástól, a riasztók vijjogásától és a szmogtól. Túlságosan csendes volt. Minden horrorfilm ugyanilyen kocsiúttal kezdődik.

Még húsz percig tekeregtek keskeny mellékutakon a semmi közepén, mígnem végül az Angyal megállt egy Ütő és labda elnevezésű kocsmánál. Még szerencse, hogy nem Áldozati bárány.

– Üdv Berkshire-ban! Elég vacakul nézel ki – jegyezte meg az Angyal, majd kiszállt. – Rendesen sápadt vagy. El kéne menned nyaralni. Ne halogasd! Komolyan mondom – tette hozzá Frankie-t méregetve. – Valami szép helyre, hallod?

– Ööö... Persze.

Frankie követte a fickót. Az épületből se zene, se nevetés nem hallatszott ki. Igyekezett azonban meglátni a dolgok jó oldalát: legalább nem valószínű, hogy összefut Tommy Riley-val vagy valamelyik emberével ilyen messze Londontól.

– Te nem, kispajtás – fordult oda az Angyal az ajtóhoz érve. – Itt most én fogok legurítani néhány korsó sört, miközben ráijesztek a helyiekére, mielőtt visszamennék a városba.

Frankie eltűnődött, vajon mennyi az esély arra, hogy sikerül egy rendes taxit találnia a környéken. A nulla és a semmnyi között lehetett.

Az Angyal az épület mögött húzódó, sötétségbe burkolózó legelő felé mutatott. – Te amarra méysz.

– De...

– Mondom amarra, szaros! – közölte az Angyal reszelős hangon kuncogva, majd előrehajolva bepréselte magát a szűk bejáraton, végül becsukta maga mögött az ajtót.

Amarra. Mégis merre? Frankie óvatos léptekkel megindult a jelzett irányba. Csakhogy semmit sem talált, még egy átkozott ösvényt sem. Csupán a sötétlő sövényeket és a csillagos égboltot látta.

Valami rikoltott egy bokorban. Egy kurva madár. Legalábbis remélte. Akkor észrevett egy rést a sövényben. Egy kapu volt.

A legelő távolabbi végében megpillantott valami halvány fény' forrást. Megindult, de ugrásra készen, hogy bármelyik pillanatban futásnak eredjen. Elvégre bármivel szembe találhatja magát egy ilyen helyen az ember, nem igaz? Egy disznóval, egy lóval, sőt akár egy bikával.

Ahogy közelebb ért, látta, hogy a fény egy lakókocsiból szűrődik ki. A mutatós jármű ezüstösen csillogott az éjszakában. A hívogató lámpafénnyel megvilágított négy kis ablak kifejezetten kellemes látványt nyújtott. Nyilván volt valaki odabent. Frankie nagy levegőt vett, mielőtt bekopogott. Az Angyal azt mondta, idővel vissza fog menni Londonba, de egy szóval sem említette, mi lesz ővele. Ez vajon mit jelent? Netán azt, hogy ő végleg itt marad? Még közelebb érve zenét hallott. Ugyanaz a vacak Foo Fighters szólt, amire Xandra is rá volt kattanva. Egyáltalán nem tűnt odaillőnek.

Frankie végül megkocogtatta az ajtót. Bármilyen is ráncigálták oda, mielőbb le akarta tudni, hogy aztán hazamehessen végre.

Senki sem válaszolt.

– Kopp- kopp – mondta.

– Ki az?

– Frankie.

– Milyen Frankie?

Azonnal felismerte a hangot. Rivet volt az. Hál' istennek. Ezerszer jobb, mint az a félpucér anyaszomorító a raktárépület alagsorából, az egyszer biztos.

– Amelyiknek kezd elege lenni. Szerinted mégis melyik? – mondta méltatlankodva, és benyitott.

– Mi újság, haver? – üdvözölte széles mosollyal Rivet.

– Kösz, megvagyok – felelte Frankie. Ahogy körbenézett, sok fafelületet, tarka függönyöket és párnákat látott. A lakókocsi egészen tágasnak tűnt belülről. – Szép kis járgány – jegyezte meg. – Egy pillanatra azt hittem, valami utcai büfékocsi.

– Ez tetszik – mondta a Billy Idol hasonmás, miközben már lendítette is a kezét egy pacsira, a másik azonban nem viszonzta.

– Bocs, haver – magyarázta Frankie, miközben kézfogásra nyújtotta a tenyerét –, sosem ment ez nekem.

– Nem vagy éhes? – kérdezte Rivet.

– Most, hogy mondod. – Ahogy Frankie a levegőbe szippantott, chilis hús illatát érezte. Ekkor feltűnt Lola, feltételezhetően a konyhafülke irányából, tálalókanállal a kezében, kissé kényszeredett mosollyal az arcán. – Jó az illata – jegyezte meg Frankie. – Szívesen megkóstolom.

– Rivet főzte – magyarázta a lány –, én csak belenyaltam.

Miközben Rivet töltött a vendégnek egy kólát, megjelent Bram is az egyik hátsó helyiség felől. Néma fejbiccentéssel nyugtázta Frankie jelenlétét, majd a helyiség végében lévő asztalhoz telepedett. Miután Lola tálalt, mind a négyen elkezdtek falatozni. Evés közben Frankienek feltűntek az ablakpárkányon magasodó kupacok, amelyek ránézésre ugyanazok a fényképek és tervrajzok voltak, amiket a többiek David Lean régi kecsőjában is tanulmányoztak már.

– Szabad megkérdezni, mi a fenének kellett idejönnöm a retekbe? – érdeklődött Frankie.

– Hogy hová? – értetlenkedett Lola.

– Erre az isten háta mögötti helyre – válaszolta Frankie.

– Mert ez a szállásunk.

– Komolyan?

– Naná. Mi a baj vele?

– Csak az, hogy... Nem is tudom. Elismerem, felettébb fain ez a hely, de nem tűnik túlságosan alkalmasnak arra, amire valójában készülünk, nem igaz?

– Fain – ismételte meg Rivet –, ez tetszik. Figyu, Bram! Hogy kell ezt jelelni?

A férfi mutatott valamit, amit a másik lemásolt. – Menő.

Azután Bram valami hosszabbat is jelelt.

– Azt mondja, hogy épp ez a lényeg. Hogy minél távolabb legyünk a fővárostól, meg mindentől, ami elvonná a figyelmünket, amíg tervezünk. Hogy tisztán tudjunk gondolkozni.

Nagyon hangzatos. – Hát jó – hagyta annyiba Frankie, aki nem akart okvetetlenkedni. Leszámítva, hogy a rablás sikeréhez elengedhetetlenek voltak, Frankie kedvelte a társaságot. Mármint egyébként, mint egyéneket. Az egyáltalán nem tetszett neki, hogy Dougie- nak dolgoznak, de ezt nem számítva jó arcok voltak. Még Bram is szerethetőnek tűnt.

– Hol van Luke? – érdeklődött.

– Kicsoda?

– Luuk – helyesbített. Arra a fickóra gondolt, aki azzal az órással nagyítóval tanulmányozta a tervrajzokat a Narrow Streeten lévő raktárban.

– Nos, ööö... Részben ezért is kényszerültünk elhagyni a várost – felelte Rivet. – Tudniillik, némi gubancba keveredtünk.

– Mármint ő – szólt közbe Lola.

– A hatósággal – tette hozzá Rivet.

– Úgy érted, kompromittálódtunk? – szegezte neki a kérdést Frankie, miközben érezte, hogy elfagy az ereiben a vér.

– Nem tudom, te hogy vagy vele, Frankié, de én már kamaszkoromban kompromittálódtam – felelte Rivet két kezével idézőjelet rajzolva a levegőbe az utolsó szónál.

– Nem úgy értem, hanem ezekre gondolok – mondta Frankie a fényképekre mutatva.

– Luuk sokat iszik – magyarázta Lola.

Bram mutatott valamit.

– Nagyon sokat – fordított a lány.

– És hogy ebből mi következik? – vette át a szót Rivet. – Az, hogy valami kocsmai verekedésbe keveredett, amiért letartóztatták. Akkor derült csak ki, hogy a barátunknak nincs érvényes útlevele.

- Illetve megszegte a házi őrizetet – tette hozzá Lola.
- Mármint a hollandiait.

Miközben Frankie elképedve hallgatta a beszámolót, felmerült benne egy gondolat. – De hiszen akkor a balhét sem tudjuk megcsinálni, nem igaz? – mondta hirtelen fellelkesülve. – Le kell fűjni az egészet. Azok után, hogy letartóztatták, a mi kis bulinknak is lőttek ugyebár. Mi van, ha elárulja a zsaruknak?

- Nem fogja.
- Ezt nem tudhatod.

Bram az ajkához emelte húsos mutatóját.

- Igaza van – mondta Lola. – Jobban tennéd, ha nem kiabálnál, hátha jár valaki a közelben.

- Mégis kicsoda? Egy legelő kellős közepén vagyunk.
- Mit tudom én – mondta Rivet. – Esetleg gombászok.
- Gombászok?
- Rendben, akkor madarászok meg orvvadászok.

- Orvvadászok? Ez itt Berkshire, és 1997-et írunk, nem pedig holmi 1897-ben játszódó kalandregényben vagyunk.

- Miről beszélsz? – értetlenkedett Lola.

- Az a lényeg, Frankie, hogy vegyél vissza a hangerőből! – utasította rendre Rivet, méghozzá egyáltalán nem udvariasan. A fickó korábbi kedélyes viselkedése egy szempillantás alatt megváltozott. Elvégre Frankie itt egy senki volt. Csupán azért volt ott, hogy elvégezze, amit mondanak neki.

- Rendben, de akkor is komolyan gondolom. Simán lehet, hogy eljár a szája. Ha nagy szarba keveredne, amiért megszegte a házi őrizetet...

- Bram testvére.
- Micsoda?
- Az öccse.

– De hiszen legalább százöt évesnek néz ki – hitetlenkedett Frankie, ahogy felidézte a ráncos figurát, akit az átalakított raktárépületben látott.

– Ez történik, ha az ember tizenöt évig heroin függő – magyarázta Rivet a szája elé emelve a kezét. – Bram nem szívesen beszél erről. Értve vagyok? – Azzal megköszönte a torkát. – Mit szólnátok, ha inkább munkához látnánk?

Miközben Frankie magában bosszankodott, Rivet és Lola leszedte az asztalt, Bram pedig kiterítette a fényképeket és a tervrajzokat.

– Nos, akkor kezdjük veled, Frankie! – szólalt meg Rivet, miután Lolával együtt helyet foglaltak. – Szerinted miért vagy itt?

– Hogy segítsek kirabolni a múzeumot.

– Igen, de miért épp te?

– Fogalmam sincs. – Mi a franc ez? Kérdezz- felelek. – Azért, mert Dougie kényszerített, mert nem jövök zavarba, illetve tudja, hogy még hasznomat veheti bizonyos helyzetekben. – Azt már nem tette hozzá, hogy erőszakos helyzetekben, nem akart ugyanis magyarázkodásra kényszerülni. – Valamint azért is – folytatta, felidézve a Dougie- val folytatott beszélgetését a Királyi Akadémián –, mert értek némiképp a művészethez.

– Na ja – mondta kuncogva Rivet, majd körbenézett a többiekben, akik szintén somolyogtak. – Azért esett rád Dougie Hamilton választása, mert majdnem képzőművészeti főiskolára mentél.

– Egyetemre.

– Mindegy. Meg azért is, mert sokat tudsz Chris Ofiliről és a modern képzőművészetről, nem igaz? – tette hozzá, majd ismét elvigyorodott.

– Ezek szerint mégsem ezért vagyok itt?

– Dehogyan! Csupán egyike vagy azoknak a nyikhaj oknak, akiket Dougie bármikor bevethetett volna. Annyi történt, hogy amikor az Agyas -ezzel Bramre célzott – elkezdte törni a fejét azon, hogyan lehetne kivitelezni az akciót, kiderült, hogy földrajzilag te lennél a

legalkalmasabb személy, aki segíteni tudna nekünk ezzel az egésszel.

– Földrajzilag?

– Aha.

Bram ismét jelek valamit, mire Rivet és Lola is nevetgélni kezdett.

– Ahogy mondja... a szar egyenesen hozzád vezetett.

– Miféle szar?

– A csatorna, ami a házad alatt folyik.

Frankie bambán meredt a másokra, mivel egy szavát sem értette.

Bram az egyik asztalon heverő lapra bökött.,

– Ez itt a londoni csatornahálózat térképe – magyarázta Rivet. – Biztos van rá valami szakid fejezés, de lényegtelen. Jól látszik, hogy könnyedén el lehet jutni innen, az akadémia udvaráról...

Bram közben az ujjával mutatta a megfelelő útvonalat a térképen.

– ...egészen idáig, vagyis a klubod hátsó bejáratáig. Szinte egy kőhajításnyira van a kettő egymástól.

Frankie közelebb hajolt. A tervrajzon látott egy karikát, mellette pedig egy megjelölést: 17C.

– Ez micsoda?

– Ezen a ponton tudják a karbantartók megközelíteni a csatornahálózatot. Egy felszíni nyíláson keresztül. Jó eséllyel ezerszer elsétáltál már mellette anélkül, hogy tudatosult volna benned, mire való. -Frankie most már értette. Az Ambassador mögött húzódó sikátor végében lévő kis téглаépület volt az, amit Viollet megvizsgált, amikor az alagsort is megnézte. Nyilván már előre tudott róla.

– Azt tervezitek, hogy a csatornarendszeren keresztül tüntetjük el a műalkotásokat? – hüledezett Frankie, bár a többiek tekintetéből pontosan ki tudta olvasni, hogy márpedig ez az elképzelés.

Bram gyorsan mutatott valamit Lolának, akiből kitört a nevetés.

– Mi az? – kérdezte Frankie.

– Azt mondja, hogy Londonban valószínűleg így is gyorsabb lesz, mintha taxival próbálkoznánk. Dougie épp ezért választott téged – tette hozzá a lány mosolyogva.

– Mert a 17C közelében lakom – mondta Frankie a térképre meredve.

– Pontosan.

– És mert tartozol neki – tette hozzá Rivet. – Nincs más választásod. Hogy tartozna neki? Sokkal inkább kényszerítette őt a személtáda.

– Azáltal, hogy ezen az útvonalon keresztül visszük a szájrét a klubba, gyakorlatilag a nullával egyenlő annak az esélye, hogy bárki is észrevegyen. * Bram gyors egymásutánban mutogatott valamit.

– Valóban varázslat – mondta Rivet. – Olyan lesz, mintha a föld nyelte volna el a műtárgyakat. Az összes zsarú, meg bárki más, aki megpróbál majd rájönni, mi a franc történt, csak a fejét fogja vakargatni, és senkinek sem lesz fogalma az egésztől. Ez lesz a tökéletes mutatvány – tette hozzá mosolyogva, majd Bram felé fordult, aki szintén elvigyorodott. – Mr. Hamilton is ezt szeretné.

Miféle Mr. Hamilton? Ez valahogy rosszul hangzott. A Sith Nagyúr vagy a Führer sokkal alkalmasabb megszólítás lett volna.

– De...

– Mit de?

– Amint kiderül a betörés, mégis mi fogja megakadályozni azt, hogy, teszem azt, kutyákat vessenek be, és utánunk jöjjenek a csatornában? Mi van, ha sikerül egészen a klubig, még hozzá az én klubomig követni a nyomokat? – Basszus! Mi van, ha aztán előkerül a biztonsági kamerák felvétele, amin az látszik, hogy Frankie nem egészen két héttel korábban a múzeumban járt Dougie Hamilton társaságában? Akkor mi lesz?

Ahelyett azonban, hogy Rivet kétségbe esett volna, inkább elmosolyodott. – Ne aggódj! Gondunk lesz a figyelemelterelésre.

– Hogyan?

– Úgy teszünk majd, mintha egy másik útvonalon keresztül csempésztük volna ki azt a sok szépséget – felelte Lola.

– Még hozzá egy egészen elképesztő útvonalon – tette hozzá Rivet. – Csak hogy még inkább fenntartsuk a varázslat látszatát, amin aztán a sajtó kedvére csámcsoghat.

Valami – hogy is mondta Dougie? –, ami aztán tényleg ismertté teszi a kiállítást. Világviszonylatban. Még hozzá huzamosan.

– És mi lenne az? – érdeklődött Frankie. Ugyanis az egy dolog, hogy amikor legutóbb ott járt, nem nézte végig az egész kócerájt, nehéz lett volna azonban tagadni, hogy az akadémia London kellős közepén fekszik, körülötte számos egyéb épülettel és utakkal, teli lehetséges szemtanúkkal, akik nyomban jelentenének bármiféle gyanúsnak tűnő ügyletet.

– Nyugi, ehhez ért igazán Bram – válaszolta Lola.

A fickó mutatott valamit Rávetnek, aki nyomban tolmácsolta is: – Márpedig a legjobb bűvészek nem fedik fel a...

– Titkaikat – fejezte be Frankie. – Ezzel gyakorlatilag azt mondom, hogy nem bízol meg bennem.

Bram ismét jelelt valamit.

Rivet bólintott. – Nem erről van szó, csupán mindenki arról tud, amiről feltétlenül tudnia kell. Márpedig a dolognak ez a része nem érint téged.

– Ez az én feladatomban lesz – tette hozzá Lola.

– Akkor mégis a tervnek melyik részéről kell tudnom? – kérdezte Frankie. – És különben is mikor lesz az a bizonyos nap? Vagy netán ezt sem tudhatom meg előre?

A másik három összenézett, majd Bram bólintott rövidre nyírt hajjal borított súlyos fejével.

– Hétfő este.

– Melyik? Jövő hétfő? – Frankie hirtelen felélénkült.

– Igen, a tizenötödike.

Azt a rohadt! A snookertorna döntője utáni napon. Ez igazán pompás! Elvégre aligha lesz kipihentebb és teli energiával a rabláshoz. Ja, mégsem.

Lola a lapok közé túrva előkeresett néhány tervrajzot, amelyeken nyilakkal jelölt útvonal látszott. Ahogy matatott, az ingujja felcsúszott, és láthatóvá vált néhány tűszúrás nyoma. Netán drogos lett volna? Ahhoz túlságosan egészségesnek tűnt. Akkor valószínűleg az volt. Jó régen. Vagyis Luukkal együtt... Frankie ekkor észrevette, hogy a lány őt figyeli. Sőt mindannyian. Akkor nyilallt belé a felismerés: bármennyire is kedélyesen viselkedtek a többiek, mégis egy csapatot alkottak, ő azonban kívülálló volt. Egyszerűen melléjük csapódott. Rájött, hogy ha a szükség úgy kívánná, bármikor megszabadulnának tőle.

– Amint bejutottunk – folytatta Lola –, aminek a részleteit szintén bízd csak ide, te Rivettel és Brammel együtt szépen errefelé mész majd...

Frankie követte az útvonalat, amit a lány a tervrajzon mutatott. Az akadémia területén található csatornanyílástól indult, és az épületegyüttes belsejébe vezetett, méghozzá úgy tűnt, ugyanabba a kiállítótérbe, ahol Dougie- val is járt, miközben épp a műtárgyakat rámolták.

– Ezt meg kell jegyezned – magyarázta Lola –, mint ahogy azokat a tárgyakat is, amiket te fogsz lenyúlni.

Azzal Frankie elé tolt egy kupac fényképet, amelyek mind kézben hordozható műalkotásokat ábrázoltak, bizonyára azoktól a művészekről, akikre Dougie és a cimborái befektetésként tekintettek.

Frankie előbb a lányra, majd Rivetre, végül Bramre nézett. – Na és a riasztók? – kérdezte. – Úgy értem, feltételezem, vannak riasztók. Méghozzá a legjobbak, ha jól sejtem.

A másik három ismét összenézett, majd Bram ismét bólintott.

– Itt jön a képbe a mi kis téglánk.

– Ezek szerint van beépített emberetek?

– Egy másik nyikhaj, akit Dougie rövid pórázon tart – magyarázta Rivet. – A szerencsétlen ürge fia tartozik neki, és azzal tud törleszteni, hogy segít.

– Micsoda? És mégis mit fog csinálni? Egyszerűen kikapcsolja a riasztót, amíg mi bent vagyunk? – Vajon tényleg ennyire egyszerű lenne? Aligha, máskülönben mindenki múzeumi alkalmazottakat zsarolna. – És mi van a többi dolgozóval? Nem fognak majd gyanút?

Bram bólintott.

– Dehogynem – mondta Rivet. – Abban az esetben a zsaruk pont a mi emberünket vonnák először kérdőre. Ezért aztán muszáj, hogy okosabbak legyünk náluk. Nem ő fogja kikapcsolni a riasztót, hanem rá fogja venni a főnökét, hogy tegye meg helyette.

– De hogyan? – A másik három ismét egymásra sandított, de ezúttal elmaradt Bram bólintása. – Még egy valami, amiről nem kell tudnom?

– Felesleges a részleteken rágódnod, Frankie – mondta Rivet. – Bram szerint nem lesz gond, neked pedig elég, ha csak ennyit tudsz.

Frankie jó néhány másodpercig meredt a nagydarab fickóra, aki szemrebbenés nélkül állta a tekintetét. Szemmel láthatóan nem volt aggódós fajta. Hát jó, rendben. Elég volt csupán megbíznia a többiekben, és esetleg nem ártott volna imádkoznia. Nem is keveset.

– Elég nagy a csatorna? – érdeklődött. – Mármint ahhoz, hogy elcipeljük hozzám a sok cuccot?

– Nem állítom, hogy könnyű lesz – felelte Rivet.

Bram vastag mutató- és hüvelykujjával összecsippentette az orrát, majd halványan elmosolyodott.

– Mint ahogy kellemes sem – tette hozzá Rivet. – A megfelelő felszerelés segítségével és némi szerencsével meg fogjuk oldani.

Szerencse. Ez igazán pompás. Frankie-nek amúgy is annyi szerencséje volt az elmúlt időszakban.

– Rendben – mondta Frankie. – Hallani szeretném újra az egészet. Az elejétől a végéig. Ha már egyszer belekeveredtem ebbe a szarba, legalább jól akarom végigcsinálni.

Bram fogta a nyakában lógó zsinorra fűzött füzetkét, elővett egy tollat, egy tiszta oldalhoz lapozott, majd írni kezdett. Azután Frankie felé fordította, hogy a másik lássa.

„Helyesen döntöttél.”

Na ja. Mintha lett volna más választása.

12. fejezet

Elérkezett péntek 12-e, de lehetett volna akár péntek 13-a is, annyi örömmel szolgált ugyanis Frankie számára. Új nap, új ugrasztás. Annyi különbséggel, hogy ezúttal legalább nem a mindig jó kedélyű Angyal várta Frankie-t. Mindez persze csekély vigaszt jelentett, a hívás ugyanis Tam Jacksontól érkezett, Tommy Riley legmegbízhatóbb csontkovácsától.

A hívás reggel nyolckor futott be, nem sokkal azután, hogy Frankie kilépett a zuhany alól. Mire felöltözött, úgy izzadt, mintha épp akkor ért volna vissza a futásból. Odakint már forróság volt, mégsem emiatt verte ki a víz, hanem attól a gondolattól, hogy talán Tommy Riley valahogy megneszelte, hogy kapcsolatban áll Hamiltonékkal. Nyomban büntudatot érzett. Na és persze félelmet.

Nem beszélve arról, hogy egy ilyen természetű találka egyáltalán nem hiányzott aznapra. Meglehetősen későre járt már, amikor végre hazaért a Bram csapatával folytatott megbeszélésről, miután sikerült magának fuvart találnia, és bizony rohadtul kikészült. Mindezek mellett témérdek teendője akadt még, mielőtt az első nevezők megérkeznek a legelső Soho Open snookertornára, ami hivatalosan aznap délután egy órakor kezdődik.

Mire Frankie elkészült, Xandra és Maxine már a konyhában majszolta a mogyorós gabonapelyhet. A férfi sebtében felsorolta a lányra váró kismillió feladatot, miközben legurított egy bögre tűzforró kávé és befalt egy szelet vajjas pirítóst. Azt nem árulta el, neki valójában hová is kell mennie. Azt hazudta, Szíves Üdvözlettel irodájába kell elugrania aláírni néhány szerződést.

Xandra megnyugtatta, hogy állni fogja a sarat, amíg visszaér. Általában ritkán lehetett kibillenteni a lelki egyensúlyából, de most még ő is kicsit nyugtalannak tűnt. Elvégre érkezett a nagy nap,

amire már több mint egy éve készültek. Ez volt életük hátralévő részének a kezdete.

A lány legalább némi jó hírrel is tudott szolgálni, az Evening Standard legújabb számában ugyanis megjelent a Frankie-vel készített interjú egy fénykép kíséretében, amelyen szívélyesen mosolyog. A felvétel közel sem volt olyan rossz, mint amilyenre számított.

A beszélgetés címe is kifejezetten tetszett neki: „Terített asztal várja a snooker szerelmeseit.” Csak remélni tudta, hogy a torna gond nélkül lezajlik. Nagyon bízott benne, hogy a szerencse végre kicsit mellé pártol.

A jó hírért cserébe közölte a két lánnyal, hogy egy estére szobát foglal nekik a Charlotte Streeten található, felújított hotelben, sőt vacsorát és egy üveg pezsgőt is kapnak. Amolyan hálaajándékként. Hogy megköszönje Xandrának a rengeteg segítségét. Akárhogy is alakul, mondta, nélküle sosem jutott volna el idáig.

Mégis, ahogy a lány megölelte, némi bűntudatot érzett. Bármennyire is szándékában állt ugyanis valamivel meglepni, nem véletlenül esett a választása arra a bizonyos hétfőre, így legalábbis nem lesz senki láb alatt, amikor megérkeznek az ellopott szajréval.

– Nicsak, kit látok! Személyesen az én kedvenc útitársamat. Ez aztán a kellemes meglepetés!

Ennek hallatán Frankie a fényesre suvikszolt vörös Jaguar felé fordult, ami épp akkor állt meg a klub előtt, ahol Frankie már öt perce várakozott. A lehúzott sofőroldali ablakon kihajolva Mackenzie Grew vigyorgott rá. Van, ami sosem változik. A fickónak ugyanolyan frizurája volt, mint amelyet a Blur énekese újabban ismét népszerűvé tett, ő azonban már '79 óta így hordta a haját, amikor élete első Jam-koncertjén járt. Annyi történt csupán, hogy a vonásai kicsit megöregedtek ahhoz képest, amikor Frankie legutóbb vele tartott, hogy visszahozzák Tommy Riley keresztlányát Ibizáról. Szemmel láthatóan nem keveset napozott és szórakozott az azóta eltelt egy évben.

– Na ja. Felesleges úgy csinálnod, mintha váratlanul ért volna, hogy a saját klubom előtt látsz, méghozzá a Tam által megadott időpontban.

– Nos, ha te is szereznél magadnak egy mobiltelefont, mint mindenki más – mondta Grew meglobogtatva a jókora fekete készüléket –, akkor nem úgy kellene becserkésznem téged, mint valami lesifotósnak. Nem igaz, kisapám?

– Ha jól tudom, nem azért jöttél, hogy lefotózz. – Grew jó kis játékos volt. Anno. Frankie-nek eszébe jutott, milyen sok időt töltöttek Riley emberei az Ambassadorban záróra után Frankie faterjával együtt a régi szép időkben. Egyszer aztán volt valami balhé. Egy bunyó. Az öreg sosem árulta el a részleteket.

– Valóban, de már nagyon várom a kis tornádat – felelte Grew. – Igazán dicséretes kezdeményezés. A javadra válik. Még nevet is szerezhetsz magadnak. Így kell ezt csinálni.

Frankie felidézte az apja szavait, amiket a legutóbbi látogatásakor mondott neki. Lényegében valami hasonló volt az értelmük. Mégis kicsit furcsának találta, hogy Grew szerint is megvan benne a kellő akarat erő, hogy vigye valamire.

– Felírlak a vendéglistára – válaszolta. – Ha bármi gond lenne, csak szólj Szpartaknak. Ő felel a biztonságért ma este.

– Rendes tőled. Még én se szívesen akaszknék össze veled. A gyakran emlegetett kétajtós ruhásszekrény mellette bizony néha kicsinek tűnik, nem igaz?

– De.

– Rendben, akkor pattanj be! – Azzal kinyitotta az ajtót. – Tudom, hogy ma sok a teendő, ezért igyekszem minél gyorsabban megjárni veled oda-vissza.

Ahogy beszállt, Frankie gyomra összerándult. Ismét a büntudattól. Amiért lepaktált az ellenséggel. Így mondták a háborúban, nem igaz? Milyen büntetés is járt érte? Sortűz. Annak ellenére, hogy hivatalosan nem számított Tommy alkalmazottjának, mégis kedvelte néhány emberét, akikkel együtt dolgozott. Márpedig Grew

ellenségének számítani nemcsak kockázatos volt, hanem eleve rossz érzéssel töltötte el.

Ahogy a fickó kezét nyújtott neki, fehér öltönyének és fekete ingének az ujja kicsit felcsúszott, és kivillant alóla az inas csuklóra csatolt vaskos Breitling. Ugyanolyan óra volt, mint Snaresbyé. Ez az újabb véletlen egybeesés ismét elgondolkoztatta Frankie-t, vajon melyik oldalon is áll a nyomozó.

– Csatold be magad! – szólt rá Mackenzie, majd rágyújtott egy szál Marlboróra a kis pisztolyalakú ezüst öngyújtójával. Miközben Frankie engedelmeskedett, a másik megszorította a felkarját, majd szépen besorolt a forgalomba. – Ezt nevezem! – mondta elismerően. – Csak nem álltái úja edzésbe?

– De igen. Most, hogy ingyen van.

– Igaz.

– Nem tudod, mit akar Tommy? – kérdezte Frankie, miközben le sem vette a szemét a másikról, hátha kiderül valami arról, megneszelt-e bármit is Tommy.

– Fogalmam sincs – felelte Grew természetesen mosolyogva. Ez persze szart sem jelentett. Frankie-ben még elevenen élt annak az emléke, amikor legutóbb látta a fickót azon az ibizai partszakaszon, ahogy vigyorogva szorította a fegyvert annak a személtáda Duke-nak a fejéhez, mit sem törődve a másik könyörgésével, vagy épp a megperzselődött hajával és bőrével. – Komolyan mondtam az előbb a mobilt – folytatta. – Nézd csak meg ezt a lds szépséget! – Azzal odadobta neki a készüléket, amit Frankie röptében elkapott. – Nokia. Van rajta számológép, naptár, óra meg minden. Még kígyózni is lehet rajta. Emlékszel még arra a játékra a nyolcvanas évekből?

– Persze, hogy emlékszem. – Még pénzbedobós játékgépen is lehetett vele játszani, bár azt a kétszereplős verekedős játékot, amelyikben késekkel meg baseballütőkkel kellett elintézni a rosszfiúkat, mindig is jobban szerették Jackkel.

– Az egyik haverom épp most nyitott egy üzletet a New Tottenham Roadon – mesélte Grew. – Azt mondja, viszik, mint a cukrot, de bármikor félre tudok neked tetetni egyet, ha szeretnéd.

Frankie visszaadta a telefont. – Már így is túl sokan keresnek-válaszolta. Ráadásul a hívások többsége nem sok jót jelentett az elmúlt időben.

– Biztos? Csipogóként is lehet használni.

– Tuti. – Különben is, Frankie ki nem állhatta azokat a seggfejeket, akik az övükre akasztott csipogóval mászkáltak. Mindegyik úgy viselkedett, mintha a Star Trekből lépett volna ki, és csak arra várna, hogy valaki értesítse őt.

– Nem beszélve arról, hogy mivel hordozható, bármikor tudsz vele kokszot venni – győzködte tovább Grew sokatmondóan rásandítva.

– Bár úgy értesültem, a kis ibizai kitérő után ismét jó útra tértél. Vagy lehet, hogy nem is volt olyan kicsi az a bizonyos kitérő?

– Szóval hová is viszel? – kérdezte Frankie mit sem törődve a gúnyos megjegyzéssel. Még mindig rosszul érezte magát, ha belegondolt, milyen csúnyán kiütötte akkor magát. Több hónapra volt szüksége, hogy rendbe jöjjön.

– Nos – kezdte Grew, miközben bekapcsolt egy Small Faces-válogatást, majd felhangosította az Itchycoo Park című számot –, ha úgy tetszik, kutyaagolunk egy kicsit.

Annak ellenére, hogy aznap csak hatkor nyitották meg a közönség számára a Walthamstow- stadiont, Frankie így is érezte, van valami izgatottság a levegőben, ahogy Grew- t követve elhaladtak a pálya mellett a kennelek irányába.

Nyilván ez abból is adódott, hogy kissráckorában többször is megfordult a versenypályán az öregével meg a nagypapával, akinek olyan széles volt a válla, hogy nem fért át a forgókapun, ezért máshol engedték be. Legalábbis nagypapa mindig így mesélte, ahogy ugyanis Frankie felidézte magában, hogyan vált előttük ketté varázslatos módon a tömeg egy-egy verseny alkalmával, hogy elengedjék őket, arra jutott, hogy ennek a jelenségnek valószínűleg inkább ahhoz volt köze, hogy a férfi abban az időben a Richardson-banda főbehajtójaként tevékenykedett.

Frankie aznap is otthonosan érezte volna magát, csakhogy észrevett néhány tagbaszakadt öltönyös fickót a pályaszéli büfénél.

Persze amúgy az sem lett volna nyitva, a fickók társalgásának hangerejéből azonban megállapíthatta, hogy már nem az első kört isszák. Néhányan még a fűbe is leheveredtek, hogy egy kicsit bámuljanak, miközben a jól behűtött, aranyló sörük fénylett a napsütésben. Az egyik sötétbőrű fickónak, akinek a tekintete találkozott Frankie-ével, egyáltalán nem volt szüksége napozásra. Jesús volt az, a Baleár-szigeteki kiruccanáson járt három muskétás közül a harmadik, aki egy egyébként ibizai illetékességű banda tagjaként újabban Tommy- nak teljesített szolgálatot.

– Amigo! De jó újra látni téged.

– Neked is hola, Jesús! – köszönt Frankie, ahogy a másik odalépett hozzá, megölelte, majd két puszit is adott neki, végül jól megszorította a kezét.

– Hogy vagy, barátom? – érdeklődött Jesús, miközben megigazította frissen gőzölt, égszínkék öltönye hajtókéjét. – Todo bieril

– Persze, minden oké, haver – válaszolta Frankie, pedig lehet, hogy a valóságban épp az ellenkezője volt igaz, már ami a Tommyval való viszonyát illeti.

Addigra már a társaság többi tagja is észrevette Frankie-t. A barátságosabbak egy-egy biccentéssel vagy félmosollyal üdvözölték, a többiek még annyit sem csináltak. Utóbbiak közé tartozott a betonkeménységű homlokkal megáldott Tam Jackson is, akinek a sötét tekintetéből olyasmit lehetett kiolvasni, hogy kinyírlak. Ezt egy baszd meg, köcsög nézés, majd egy gúnyos, úgylis halott vagy tartalmú fintor követte. Nem sok értelme lett volna bármiféle következtetésre jutni mindebből. Ők ketten nemigen jöttek ki egymással, Frankie ugyanis sosem volt hajlandó meghunyászkodni a kopaszra borotvált fejű szörnyeteg előtt, ellentétben szinte mindenki mással, aki valaha is kapcsolatba került vele.

Frankie előbb vette észre Whitney- t, mint Tommyt. A fickó több mint hatvankilós dobermannja vadul csaholt, és épp akkor nyomott ki egy lócitromnagyságú szarkupacot Tommy unokaöccsének, Darrennek a cipőjére, amin mindenki jót röhögött.

– Elhallgattatná végre valaki?! – csattant fel egy hang, és nem is kellett hozzátenni, hogy különben.

– Pofa be! – förmedt a kutyára Darren, miközben nagyot rántott a pórázán.

Ha netán arra számított, hogy Tommy majd megdicséri, aligha tévedhetett volna nagyobbat. A társaság sebtében szétspriccelt, ahogy a méretre szabott öltöny helyett ezúttal vadonatúj fehér Nike-cipőbe és lila melegítőbe öltözött Tommy megindult, súlyos léptekkel odament a sráchoz, és jól karon vágta.

– Nem így, te töről metszett barom! – förmedt rá az unokaöccsére, majd lesimította rövidre nyírt, ritkuló haját. – Nézd meg, mit műveltél!
– Azzal a kutyához fordult, aki összekuporodva nyüszített. – Megbántottad az érzéseit. Ügy gondoltam, hogy szeretettel szólj hozzá.

– Szeretettel? – értetlenkedett Darren, aki úgy téblábolt elbizonytalanodva, mint egy két számmal kisebb ruhába bújtatott Michelin- baba.

Lehet, hogy kétszer akkora volt, mint a nagybátyja, és fele olyan idős, mégis egyértelmű volt, kire fogadna az ember, ha netán verekedésre kerülne sor. Tommynak bizony mindene megvolt hozzá. Az izomzat, az állóképesség, a fellépés.

– Hát persze, hogy szeretettel. Valahogy így – mondta, és leguggolt Whitney- hez. – Semmi gond, aranyom. Ki az apuci kedvence? – csitítgatta az ebet, miközben gyengéden megsimogatta a füle tövét. – Nem szabad tettetni – magyarázta Darrennek, miután felegyenesedett. – A kutyák megérik, ha nem vagy velük őszinte. A születésüktől fogva képesek rá. Ugyanúgy, mint a nők.

– Semmi gond, aranyom – kezdte Darren.

– Mi a faszt csinálsz? – ripakodott rá Tommy.

– De hiszen azt mondtad, hogy...

– Akkor sem egy kurva papagáj. Beszélj hozzá normális hangon! Nem kell gügyögni. Mintha csak a barátnődhez beszélnél.

Halvány félmosoly jelent meg Grew és a többiek szája szegletében. Nyilvánvalóan nem először láttak már hasonló jelenetet. Márpedig egyikük sem szeretne volna, ha a tekintetük véletlenül találkozna Tommyéval, amikor épp dühös, vagy mielőtt egyértelmű lenne, mi is zajlik pontosan, különben a jelenlévők az adott illetőt röhögnék ki, ahogy Tommy helyre teszi.

Egyedül Jesúsnak volt hozzá mersze, hogy megszólaljon. – Én nem szeretem a kutyákat – mondta. – Mindegyik összeszarja magát.

Frankie nem bírta magába fojtani a nevetését.

– Mi olyan vicces? – mordult rá Tommy.

– Ööö... Semmi – felelte Frankie.

– Helyes. – Tommy, szemmel láthatóan még mindig ingerülten, körbehordozta a tekintetét a jelenlévőkön, hátha akad még köztük valaki, aki ujját akar vele húzni.

Ekkor hangokat hallottak. A pálya végében kinyílt az indítóállás, és egy fehér agár a műnyúl után vetette magát.

– Nem hallom a hangotokat, baszki! – méltatlankodott Tommy. – Mintha élnétek.

Az emberei azonnal engedelmeskedtek, és a pálya széléhez szaladva elkezdtek kiabálni, huhogni és hadonászni, mint egy rakás majom.

– Tudod, azért vagyunk itt – kezdte Tommy Frankie-hez fordulva hogy minél inkább versenykörülmények között edzhessen az én drága kis kutyuskám, Lucky Nine, hogy aztán a versenyen is nyerjen. Ezért sörözhetnek, amiért cserébe elvárom a szurkolást. Olyan, mint élesben, nem igaz?

Nos, bármi is zajlott valójában, látszólag működött. Az agár úgy vette be a kanyart, mint a villám. Tommy szemében őszinte büszkeség tükröződött, ahogy követte a tekintetével.

– Ah, sí. Ahora comprendo – mondta Jesús vigyorogva. – Azt hittem, kicsi ember is ülni fog rajta.

Frankie tátott szájjal meredt rá. Vajon tényleg azt akarta mondani, amit sejteni vélt? – A zsokéra gondolsz?

– Que?

Frankie úgy tett, mintha gyeplőt fogna a kezében, és úgy rángatta a vállát, mintha vadul dobálná egy ló.

– Sít zsoki. – Jesúsnak nem mindig sikerült minden szót tisztán kiejtenie.

– Miről zagyvász? – értetlenkedett Tommy feléjük fordulva. – Úristen, Jesús! Az egy másik sportág, érted? Az olyan, mint a foci, csak épp jégen játsszák ütővel.

Ennek hallatán Jesús csak még jobban összezavarodott, mielőtt azonban folytatni tudták volna a felvilágosítással is felérő kellemes eszmecserét, Whitney ismét ugatni kezdett, mire Tommy morgolódva és dűnnyögve elvonult.

Jesús a zsebébe nyúlt, és elővett egy kis műanyag zacskót. – Gumimacit?

– Nem, kösz, hombre – felelte Grew jól megnyomva a h- t. Azután inkább rágyújtott.

– Én kérek – szólalt meg Frankie.

– De ne a...

– Sárgát – fejezte be Frankie. – Emlékszem, az a tiéd. – Azzal kivett egy feketét.

Jesús elmosolyodott, mivel őszintén megörült, hogy a másik nem felejtette el. Vett magának egy sárgát, és bekapta.

– Rendben – jelent meg ismét Tommy. – Mit szólnátok egy kis sétához?

Tam Jackson is velük tartott. A fickó továbbra is úgy meredt Frankiere, mint aki szívből reméli, hogy a másik valami rosszat tett – olyasmit, amit Tommy utasításának megfelelően csakis ő tehet jóvá, méghozzá egy baseballütővel.

– Te is, Darren! – szólta oda Tommy az unokaöccsének, aki egyre csak Whitney fülébe sutyorgott, miközben próbálta a cipőjéről a fűbe törölni a kutyaszart. – Bizisten, ráférne egy kis testmozgás – tette hozzá a bajsza alatt.

Darren utánuk sietett.

– Az orvosom mondta – kezdte Tommy, miközben komótosan megindult a pálya mentén –, hogy jót tenne a rendszeres élénk testmozgás. Meg azt is, hogy jó volna csökkenteni a koleszterinszintemet, és kevesebb szénhidrátot kéne ennem. Szívritmuszavart állapított meg hogyishívjával...

– Ektópiás ütéssel – szólalt meg Tam.

– Ez az. Olyan a hangzása, mint valami bokszmozdulatnak, pedig szó sincs róla. Muszáj rá odafigyelni, különben még bajom származhat belőle. Hadd áruljak el valamit, Frankie: az én koromban nem lehet elég óvatos az ember, mint azt bizonyára a te apád is megerősítené, elvégre egyikünk sem lesz már fiatalabb, az élet pedig bizony kegyetlen tud ám lenni. Úgy értem, elég csak arra a szarházi Terence Hamiltonra gondolni...

A név hallatán, még akkor is, ha egy idősebb és kihalófélben lévő nemzedék tagjáról volt is szó, Frankie szája hirtelen kiszáradt, és alig bírta lenyelni a gumimacit.

– ... rákban így kipurcanni... – folytatta Tommy –, bár ezt úgyis tudod, nem igaz? Hiszen ott voltál a temetésén, miután az a kis pöcs fia személyesen kért meg, hogy elmenj. – Azzal oldalra sandított, amitől Frankie-t hirtelen émelygő érzés fogta el.

– Nem egészen így történt... – kezdett volna mentegetőzni.

– Tudom, hogy nem. Valerie mindent elmesélt.

– Miféle Valerie? – kérdezte Frankie.

– Természetesen Valerie Listerman – felelte Tommy. – Mégis kire gondoltál?

– Ööö... Senkire.

Grew a mutatóujját a torkán keresztbe húzva figyelmeztette Frankie-t, nehogy nevetni merészeljen, bár feleslegesen aggódott. Az adott pillanatban még azzal sem lehetett mosolyt csalni Frankie arcára, hogy kiderült Tommy jogi tanácsadójának a keresztneve. Ismét megelevenedett előtte ugyanis az a szerencsétlen, akit a raktárépületben látott, csakhogy ezúttal nem az a félpucér fickó

majszolta az almát, hanem Tam. A falhoz láncolva pedig nem egy névtelen alak lógott, hanem ő maga.

– De emiatt ne főjön a fejed! – folytatta Tommy. – Másról szeretnék veled beszélni.

– És mi lenne az?

Frankie azon nyomban megbánta, hogy feltette a kérdést, Tommy ugyanis megtorpant, és egyenesen a szemébe nézett. Tam Jackson alig karnyújtásnyira tőle megállt, hamiskás félmosollyal a szája szegletében. Ó, jaj! Egyáltalán nem tetszett neki a helyzet.

– Előfordul, hogy bármennyit is edzel egy kutyát, mint amilyen Lucky Nine is – magyarázta, miközben az agár irányába mutatott, akit épp visszavezettek a kenneljébe –, és bármennyire is favoritnak tűnik a verseny előtt, ezért aztán úgy érzed, érdemes rátenni néhány rongyot... Nos, még ilyenkor sem árt néhány óvintézkedést tenni, hogy biztosan ő érjen elsőként a célba.

Frankie bólogatva hallgatta. – Erről szól ez az egész csápolás, nem igaz? – De mégis mi köze volt mindehhez neki?

– Bizonyos körülmények között megesik, hogy több értelme van néhány, az ellenfelekre irányuló óvintézkedésnek.

Tam szája immár széles mosolyra húzódott. Mégis mit értett az alatt, hogy ellenfeleké Netán Hamiltonékra gondolt?

– Egy kis bundáról beszélek – mondta Tommy.

– Ja, értem – felelte Frankie megkönnyebbülve. Ezek szerint csak ennyiről lett volna szó? Hála a magasságok egeknek! Különösebben nem is érte váratlanul, hogy Tommy ilyesmibe is beleártja magát, ugyanakkor még mindig nem igazán értette, vajon miért szövegel neki minderről.

– Érted már? – szegezte neki a kérdést Tommy.

– Ööö... Persze.

– Helyes. – A fickó elmosolyodott, mégsem volt benne semmi kedves. – Akkor azt is belátod, hogy más sportágak viszonylatában is néha szükség van hasonló óvintézkedésekre.

Frankie hirtelen úgy érezte, mintha megszűnne létezni körülötte a világ. Hiszen Tommy ezt az egészet amolyan hasonlatnak szánta, és valójában nem is arról dumált, hogy meg kéne kenni néhány futamot. Egészen másfajta sportágra utalt.

– Kérlek, Tommy, ne! – hebegte Frankie.

– Az üzlet, az üzlet.

– Akkor sem... Kérlek. Elvégre dolgoztam...

– Keményen? Ezt akartad mondani? – A fickó összeszorította az ajkát, miközben Tam Jackson egészen közel hajolt Frankie-hez. Látszott rajta, hogy minden másodpercét élvezzi a jelenetnek.

– Igen, Tommy.

– Szerinted én nem dolgoztam keményen? Hogy ez itt – mondta megkocogtatva a Rolexét –, meg az ott – folytatta a parkolóban várakozó limuzinja felé mutatva –, meg ő is – tette hozzá egy lila selyemruhát viselő, sötéthajú kínai nő felé integetve, aki a lelátón ücsörgött – netán olyasmi, amit nem érdemeltem volna ki? Vagy hogy ez az egész – kérdezte szélesre tárva a karját, mintegy jelezve a... mit is? a versenypályát? a kerületet? Londont? az egész világot? – ne lehetne az enyém? Vagy esetleg azt hiszed, téged jobban megillet, mint engem?

– Nem, de...

– Nincs semmi de! – csattant fel Tommy. – Kurvára nem érdekelnek a kifogások, csak az igenek, márpedig jobban teszed, ha azt csinálod, amit mondok, mert, hidd el, fiacskám, egyáltalán nem élveznéd a következményeit, ha netán ellenkezni támadna kedved.

Frankie összeszorította a fogát. Ezzel azonban nem sokra ment. Muszáj volt mondania valamit. Képtelen lenne a tükörbe nézni, ha nem szólalna meg. – De már eleve jól fogsz kijönni a tornából, Tommy. Megígérem, hogy nem jársz rosszul anyagilag. És jövőre még nagyobb fog szólni. Akkor is betársulhatsz, vagyis még nagyobb fogsz tudni kaszálni.

– Épp most magyaráztam el, hogy nem szeretem, ha ellenkeznek velem, nem igaz? Nem beszélve a bizonytalanságról. Honnan tudod,

hogy sikeres lesz a torna? Vagy azt, hogy később még nagyobb fog szólni, amivel még több pénzem lesz? Olyan ez az egész, mint ez itt – mondta körbemutatva a stadionon. – Olyan masszívnak meg kikezdhethetetlennek tűnik, olyan...

– Csábítónak – szólt közbe Tam. Apró szeme úgy csillogott, mint a malacé, amelyik meglátja a teli vályút.

– Pontosan, Tam. Amibe érdemes befektetni. Nézd csak meg! A felszínen minden tökéletesnek tűnik, nem igaz? – kérdezte Tommy viczorogva.

– De igen – nyöszörögte Frankie.

– Egészen addig – folytatta a másik –, amíg már nem az. Merthogy általában ez történik. Idővel a vállalkozások többsége gyengülni kezd, végül befuccsol. Mint a Hackney- stadion is. Mindenki azt hitte, az örökkévalóságig megmarad, aztán kiderült, hogy mégsem.

Frankie az említett versenypályán is többször járt a nagyapjával, néhány hónappal korábban azonban be kellett zárni. Epp a minap látott a tévében egy műsort, amiből megtudta, hogy valami svindlis alak folyamatosan lenyúlta a bevételeket.

– Hirtelen az egész máris nem tűnik olyan rohadt csábítónak. Én már csak tudom – magyarázta Tommy –, elvégre nem kevés pénzt fektettem a Hackney- be, és most egy vasam sem maradt.

– De kérlek, Tommy! – Abban a pillanatban Frankie gyűlölte a másikat, meg azt, hogy kénytelen neki könyörögni. Érezte, ahogy a tenyere ökölbe szorul, miközben azzal is tisztában volt, hogy Tam Jackson továbbra sem veszi le róla a tekintetét. De nemcsak Tam figyelte őt, hanem Jézus és Grew is. Utóbbi alig észrevehetően megcsóválta a fejét, mintegy jelezve: Ne legyél balfék, különben nem tehetek érted semmit!

– Egy szó mint száz – folytatta Tommy –, nem szeretem, ha lehugyoznak a kutyák. Ezért aztán bármennyire is szívesen áldoztam a kis tornádra, nem tudva, hogy sikeres lesz-e vagy sem, aligha fogok lemondani a lehetőségről, hogy lássak is belőle némi hasznot, amíg nem késő.

Ezek szerint erről szólt ez az egész? Csak azért, mert a Hackney-stadionnal lyukra futott, most Frankie tornájával akarja kompenzálni magát?

– Érted már, Frankie? Tudod megváltoztak a... hogyishívjákjaim...

– Befektetési prioritások – egészítette ki Tam, aki még mindig szorosán Tommy háta mögött állt, így aztán a főnöke nem láthatta, mekkora élvezettel szemléli Frankie vergődését.

– Úgy bizony. Arról van szó, hogy mostantól fogva bármibe is kezdünk, immár nemcsak a hosszútávú célokat, hanem bizony a rövidtávú nyereséget is szem előtt fogjuk tartani.

Frankie bambán, egyre inkább magába roskadva nézett maga elé. Úgy érezte, mintha egyik pillanatról a másikra kihúzták volna a lába alól a talajt. A Tommyval folytatott korábbi ügyleteit egyfajta korrektség jellemezte. Valahányszor az egyikük szívességet kért a másiktól, legközelebb fordítva történt. Legelőször Tommy segített Frankie-nek tisztázni Jacket még két évvel korábban, azután pedig Frankie segített Tommy keresztlányának a nyomára bukkanni Ibizán még tavaly. Hogy is szokás mondani? Valamit valamiért. Ez azonban egészen másról szólt. Ezúttal szó sem volt egyenlőségről vagy kölcsönös tiszteletről. Sokkal inkább arról, hogy Frankié csinálja azt, amit mondanak neki.

13. fejezet

Miközben visszahajtottak a Sohóba, a Jaguár hátsó üléséről Tam Jackson elmagyarázta Frankie-nek, hogyan fog működni a csalás. Pat O'Hanagan, az északír bukméker és ügynök, akivel Frankie egy évvel korábban ismerkedett meg, amikor bejelentették a tornát, volt az, aki az első négy kiemelt játékos közül kettőt is menedzsel, egyet-egyet a sorsolás mindkét ágán. Az volt az elképzelés, hogy mindkettő bekerül a döntőbe, ahol aztán az győz, akire Tommy már a legelején fogadott, méghozzá framere pontosan azzal a végeredménnyel, amiben O'Hanagan és Tommy előre megállapodott.

Ez eddig nem is tűnt bonyolultnak, a lényeg azonban a következő volt: annak ellenére, hogy O'Hanagan elég jónak tartotta a játékosait, hogy a saját erejükből bejussanak a döntőbe, megvolt rá az esély, hogy ez mégsem jön össze. Itt jön a képbe Frankie. Az lesz a feladata, hogy tájékoztassa Tommyt Tam Jacksonon keresztül, hogyan alakulnak a két csaló kiemeltnek a mérkőzései. Ha netán bármelyikük is vereségre áll, Frankie-nek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy Tam Jackson és Tommy néhány verőlegénye a mérkőzés közben beugorjon a torna helyszínére, elbeszélgessen az érintett ellenféllel, és ledumálja arról, hogy győzni akarjon.

Frankie-t egyedül az a tudat nyugtatta meg némiképp, hogy erre talán mégsem kerül sor, és Pat O'Hanagan két játékos a saját érdemei alapján döntőzhet majd anélkül, hogy bárkinek is el kellene beszélgetnie bárkivel a színpalak mögött. Amint ugyanis erre sor kerül... Nos, Frankie nem volt egészen ostoba. Mindegy, mennyire stikában jelennek meg Tommy emberei, hogy megfélemlítsék az adott illetőt, csak idő kérdése volt, mire szárnyra kapnak a híresztelések. Először csak a játékosok körében, később aztán az ügynökök között is, végül pedig a szövetségen belül is... Mígnem a

Soho Open és mindaz, amivé Frankie szerette volna, hogy a torna váljon, szertefoszlik.

Természetesen nemcsak a torna hírneve miatt aggódhatott Frankie, hanem amiatt is, hogy a hatóságok megneszelik, miben sántikál. Ezzel a nagyon is valós veszéllyel akkor szembesült, amikor aznap délután egykor az Ambassador bejárata előtt, a frissen borotvált és kellően józannak tűnő Szpartakkal az oldalán, épp az érkező nézőket fogadta.

Snaresby az elsők között volt, és Frankie szinte azonnal észrevette, ahogy az ajtónyitás előtt már jó félórával kialakuló sor elejefelé álldogál. Ugyanaz az ismerős, égető érzés kerítette hatalmába, ami mindig jelentkezett, valahányszor megpillantotta a fickót. Egész testében megfeszült, amikor azonban Snaresby odaért hozzá, a szokásos megvető fintor helyett őszinte mosoly jelent meg az arcán.

– Hadd mutassam be a feleségemet – mondta, miközben Xandra ellenőrizte a jegyüket.

– Ööö... Örvendek – hebegte Frankie, akit váratlanul ért a fickó szívélyessége.

Mrs. Snaresby meglepően normálisan nézett ki, egyáltalán nem volt nyurga vagy ápolatlan. Sőt, inkább csinosnak tűnt, legalábbis egy olyan pókszerű ember oldalán, mint amilyen a férje volt.

– Gratulálok a szervezéshez – mondta a nő. – Már nagyon vártam, hogy elkezdődjön a torna. – Egészen úgy beszélt, mint aki tényleg a kezdetek óta figyelemmel kíséri, hogyan született meg és öltött testet az ötlet. – Nagy rajongója vagyok Stephen Maxwellnek.

Ő volt a két simlis kiemelt közül az egyik, Snaresby arckifejezése azonban semmit sem árult el. Vajon ő tud az egészről? És ha mégsem, mit fog csinálni, ha mégis kiderülne? Minden bizonnyal a törvény teljes szigorával sújtana le rá, függetlenül attól, épp milyen kedvesen mosolyog. Hacsak nem őt is Riley pénzeli.

– Magam is – felelte Frankie. – Pokoli nagy szerencsénk volt, hogy benevezett. – Vagy legalábbis a pokolra számíthatott miatta.

– Nem akarjuk feltartani – mondta Mrs. Snaresby, és karon ragadta a férjét.

– Korán jöttünk – tette hozzá a férfi – , hogy jó helyünk legyen. Semmiről sem szeretnénk lemaradni.

Mintha lett volna valami fenyegető abban, ahogy ezt mondta, csak hogy Frankie emiatt is nyugtalanul érezhesse magát. Mintha még így sem lett volna elég baja. Vagy lehet, hogy csak képzelődött? Basszus! Kezdett nagyon elege lenni. Hónapok óta dolgozott ezért a délutánért, mégis hirtelen arra vágyott, hogy minél hamarabb véget érjen. A rohadék Tommy Riley miatt. Az egész miatta volt.

Stephen Maxwell már a színpalak mögött várakozott, mivel az elsők között szerepelt, méghozzá az egyes asztalon. Frankie máris rosszul érezte magát, ha csak belegondolt, mi lesz, ha netán hátrányba kerülne.

És akkor, tökéletes időzítéssel megjelent maga Tommy Riley és a kísérete. Köztük volt Jézus és Grew is. Összesen nyolcán érkeztek, köztük a kínai csaj is, akit Frankie a versenypályánál látott. Ők aztán nem vacakoltak a sorban állással, köszönik szépen. Ugyan már! Egyenesen a bejárathoz vonultak, legelől Tam Jacksonnal, aki úgy törte az utat, mint elefánt a porcelánboltban. A többi bebocsátásra várakozó közül senki sem mert ellenkezni.

– Látom, elfoglaltak vagytok – jegyezte meg Tommy, miközben elnézett Frankie és Szpartak válla fölött az épület belseje felé.

– Ja, teltházra számítunk.

– Üdv, Frankie! – köszönt oda a kínai nő. – A nevem Csen-kuang. -Tommy újdonsült barátnője felettébb szép és fiatal volt a fickóhoz képest. Az akcentusa alapján amerikai lehetett. Frankie-t meglepte a nő jelenléte.

Mrs. Riley nem jön ma este? Bárcsak Frankie-nek lett volna bátorsága megkérdezni. Szívesen megnézte volna Tommy ábrázatát. Már az önmagában némi elégtételt jelentett volna mindazért, amit már így is okozott neki.

Ehelyett azonban csak annyit válaszolt: – Üdv az Ambassador Clubban).

– Kösz. – Csenkuang ugyanolyan lila selyemruhát viselt, mint amilyenben a lelátón is ült. Tommy nyakkendője is ugyanolyan színű volt. Mint a feketeribizliszörp. Akkor eszébe jutott, mit mondott neki korábban Listerman. Szerencsét hoz. Mintha képes lett volna olvasni a gondolataiban, a nő a Hermés-retiküljébe nyúlt, elővett belőle egy kis lila hajtókavirágot, és Frankie fekete öltönyére tűzte.

– Kösz – mondta Frankie, és komolyan is gondolta, mert a francba is, bizony elkelt aznap estére a szerencse. – Jöjjetek, és máris mutatom, hol ültök!

Azzal megindult, és az egyes asztalnál lévő VIP- székekhez vezette a lányt, Tommyt és a kíséret többi tagját, hogy a legjobb helyről láthassák az első forduló alig félórán belül kezdődő nyitómérkőzését. Egy kicsit még eldiskurált Grew- val és Jesússzal, végül odahívta a kiszolgálószemélyzet egyik tagját, majd magukra hagyta a társaságot.

A hat asztalt magas paravánokkal választották el egymástól, amelyeken a különféle szponzorok lógói szerepeltek. Az egyes asztalok körül felállított széksorok kezdtek szépen megtelni. Izgatott duruzsold töltötte be a klubhelyiséget, fi bárpultnál is nagy volt a nyüzsgés, Síim azonban mindent kézben tartott a külön erre az alkalomra felvett pincérek segítségével. Andy „Turista” Topper a kettes asztalnál csevegett a snookerszövetség által küldött mérkőzésvezetőkkel. Ez része volt az ügynök által vállalt feladatoknak, így aztán Frankie-nek ezzel semmi teendője nem akadt. Sőt, úgy tűnt, minden sínen van, de nem is azzal volt a baj, ami a nyílt színen történt. Basszus! A szíve vadul kalapált.

– Jól érzed magad? – kérdezte Szíves Üdvözlettel a bárpultnak támaszkodó Frankie-től.

– Micsoda? Ja, persze.

– Biztos? Elég sápadtnak tűnsz. – Az ügyvéd egyáltalán nem tűnt nyugodtnak. Odaintett a feleségének, Marynek, aki az egyes asztalnál lévő széksorok közül a legelsőben foglalt helyet Jack,

Tiffany és JoJo mellett. Jobb helyük volt, mint Tommyéknak, és tökéletes rálátásuk nyílt az asztalra, nehogy bármiről is lemaradjanak.

– Mindketten büszkék vagyunk rád – mondta Szíves Üdvözlettel.
– Az édesanyád is az lenne, és persze az öreged is.

Frankie szívből sajnálta, hogy a faterja nem lehet jelen. Mint ahogy az anyja se, bárhol is járt. A szíve egyre hevesebben vert, a homlokát pedig izzadság borította.

– Izgulsz a beszéded miatt? – kérdezte Szíves Üdvözlettel, aki még mindig a homlokát ráncolta. – Ne feledd, mit mondtam a tavalyi bejelentéskor!

Frankie-nek akkor eszébe jutottak a férfi szavai. Hogyan is tudta volna elfelejteni? Te legyél a főnök! Ez a te bulid, mondta akkor Szíves Üdvözlettel. Különben egy nap valaki el fogja venni tőled. Csakhogy az egész mit sem ért. Tommy Riley ugyanis épp ezt csinálta. Lenyúlta mindazt, amit Frankie szépen felépített. Fogta, és lábbal tiport rajta.

– Azt hiszem, felszaladok a lakásomba pár percre – válaszolta Frankie. – Izzom egy pohár vizet, és kifújom magam.

– Jó ötlet. Tégy úgy! – Azzal a férfi vállon veregette.

Frankie átvágott a tömegben a bejárat irányába, majd kilépett az utcára. Máris jobban érezte magát. Odakint nem volt annyira fullasztó. Felszaladt a lakásába, és elkezdett egyenesen a csapból inni, majd egy pohárba is töltött magának, végül a hálószobájába ment.

Kinyomott magának egy nyugtatót a buborékfóliából, és bekapta. Akkor eszébe jutott a whiskey is, és előbányászta az ágyneműtartó mélyéről. Ha eldug valamit saját maga előtt az ember, az már csak ilyen,

nem igaz? Különösen akkor, ha közben úgy tesz, mintha tényleg megszabadult volna tőle. Pontosan tudta, hová rejtette.

Alighogy befejezte a nyitóbeszédét, Frankie szinte fel sem tudta volna idézni, mit mondott az egyes asztal körül ülő nézőknek.

Persze, tapsot kapott, meg néhányan nevettek is, másra viszont nem emlékezett. A pirula és a pia megtette a hatását, aminek következtében minden összefolyt. Vajon jól sült el? Nehéz lett volna megmondani. Néhány óra elteltével azonban még senki sem tett szóvá semmit, így aztán bizonyára igen. Hál' istennek! Nem beszélve a sok gyakorlásról.

Öt órára, nem kevés víznek és néhány pohár jéghideg kólának köszönhetően, a szesz teljesen kiszállt belőle, kellemesen összeszedettnek és meglepően nyugodtnak érezte magát. Bár az utóbbi talán nem volt annyira váratlan, hiszen a nyugtató még bizonyára dolgozott benne. Bizonyos értelemben azonban mégis elégedett volt. Úgy érezte, ura a helyzetnek.

A mérkőzések közti szünetekben sikerült beszélnie azokkal, akikkel feltétlenül muszáj volt: a szpíkerrel, a szponzorokkal és a játékosok többségével, Stephen Maxwellt leszámítva. Arra még nem sikerült rávennie magát. Tutista szintén tette a dolgát, és úgy nyüzsgött, mintha ő maga lett volna Jerry Maguire, azzal a különbséggel, hogy a tökéletes mosolyához ausztrál szörfösöket idéző hajkorona társult. Valóban úgy tűnt, sikeres lesz a torna.

A legjobb hír azonban az volt, hogy Stephen Maxwell – Mrs. Snaresby legnagyobb és alig leplezett öröme – 6-0-s végeredménnyel továbbjutott a következő körbe. Ezek szerint tényleg jó formában van, és felesleges lesz Tam Jackson cimboráinak közbeavatkozni. Ugyanez igaz volt a másik huncutra is, aki az edzőteremben játszotta a nyitómérkőzését, és 5-3-ra vezetett. Úgy hívták, Huw Watkins. Walesi srác volt. Amint Frankie befejezte a beszédét, Jack átnyargalt, és adott időközönként áttelefonált, hogy tájékoztassa a bátyját a mérkőzések állásáról. Nem mintha Frankie elárulta volna neki, miért muszáj őt értesíteni, csupán annyit kért tőle, hogy tegye meg.

Minden rózsásnak tűnt, egészen addig, amíg Frankie ismét fel nem szaladt a lakására, hogy odacsörögjön az edzőterembe, és kiderítse, elintézte-e már Huw Watkins az ellenfelét, amit meg is tett, amikor szirénázást hallott az utcáról.

Átkozott London! Néha bizony már neki is elege volt az állandó zajból. Lesietett, hogy kiderítse, mi zajlik. A klub lassan megtelt a komoly feszültséggel kecsegtető esti mérkőzésekre érkező nézőkkel, akik a golyók koccanásán kívül nem szívesen hallottak volna bármi mást. Erre tessék!

Mindegy, ez van, gondolta magában, ahogy kilépett az utcára. A sziréna vijjogása egészen bántó volt, bár tény, hogy az Ambassador közönségének a fele londoni volt, akik már megszokhatták a város szokásos péntek esti ricsaját. A világ legjobb városa... Mintha valami ilyesmit mondott volna egy évvel korábban, amikor bejelentették a tornát. Nos, lehet, hogy azt is hozzá kellett volna tennie, hogy egyben a világ lehangosabb városa is.

Mi a rosseb? Amint kilépett az utcára, azzal szembesült, hogy az átkozott mentőautó nem egy másik címre érkezett, hanem egyenesen xl Ambassador bejárata előtt parkol.

Frankie odasietett. Basszus! A szíve megint elkezdett vadul kalapálni. Mi a franc történt? Ugye nincs semmi köze Tommyhoz? Vagy Dougie-hoz? Valami erőszakos cselekmény történt? Csak ne itt, és ne aznap, amikor csupa ismerős ül odabent!

Az ajtóhoz érve azonban látta, hogy minden rendben van. Vagy ha nem is rendben, de legalább nem történt katasztrófa. Senki sem pánikok ugyanis. Azt leszámítva, hogy Szpartak két embere a fülére tapasztotta a kezét a fülsüketítő szirénázás miatt, semmi extra. Ugyanez elmondható volt a klubban zajló eseményekre.

A nézők a helyükön ülve nézték szépen az adott első fordulós mérkőzést. Senki sem idegeskedett, sőt az egyedüli gond az volt, hogy akik az egyes asztalnál ültek – ahol egyébként az első helyen kiemelt játékos, az egytelen igazán nagy név, Adam Adamson játszott – látszólag unatkoztak. Mégis miért? Azért, mert a mérkőzés még nem kezdődött el, pedig – Frankie az órájára sandított – már el kellett volna. Mégis mi a franc oka volt a késésnek?

– Azt a jó bűdös kurva életbe! – szitkozódott Turista, aki épp akkor ért oda Frankie-hez. – Gyere gyorsan! Utánam!

– Mi a franc történik... – kérdezte volna Frankie, az ügynököt követve azonban tudatosodott benne, hogy a színpalak mögé tartanak.

Amint megpillantotta a mentőorvosokat, rettegés kerítette hatalmába. De hiszen Pat O'Hanagan mindkét játékosra továbbjutott, akkor meg mi a fenének kellene Tam Jacksonnak bármit is... Nyilván nem ez történt, különben a bejáratnál lévő két srác aligha mosolygott volna. De mi van, ha Jackson mégis csinált valamit? Mi van, ha úgy döntött, jobb idejekorán megszabadulni Adam Adamsontól, és eltakarította a legkomolyabbnak ígérkező akadályt? Mi van, ha a szerencsétlen nem volt hajlandó kötélnek állni? Mi van, ha egyszerűen...

De nem... Amint Frankie belépett a helyiségbe, látta, hogy Adam Adamson jól van. Az ellenfele, Damon Reed volt az, aki hordágyon fekvé fájlalta az oldalát.

– Elárulná végre valaki, mi a fészkes fene folyik itt? – szólalt meg Frankie.

– Azt mondják, vakbélgyulladás van – felelte Tutista.

A hozzájuk legközelebb guggoló orvos feléjük fordult, és bólintott. Ekkor Reed ismét nagyot nyögött, ami látszólag igazolta Tutista állítását.

– Jobbulást! – mondta Frankie néhány másodperc múlva, ahogy kigurították a hordágyon fekvő Reedet.

– Szóljatok, ha bármit tehetünk értetek! – közölte Tutista a játékos ügynökével, aki komor ábrázattal követte az orvosokat.

Adam Adamson is utánuk ment a saját ügynökével az oldalán.

– Azt a rohadt...! – szitkozódott Frankie.

– Életbe – fejezte be Tutista, amikor a többiek már hallótávolságon kívül voltak. – Ahogy mondom. Van egy rakás fizető néző az egyes asztalnál, akik most mérkőzés nélkül maradtak. – Idegesen a hajába túrt. – Ami pedig még rosszabb, azok a tévések, akiket említettem.

– Mi van velük?

– Egy órával ezelőtt felhívtak, és közölték, hogy mégis sikerült helyet szorítani nekünk az esti műsorban.

– De hiszen ez nagyszerű! – Ezt a fajta hírverést nehéz lett volna bármivel is helyettesíteni.

– Valóban nagyszerű lenne – magyarázta Andy –, csakhogy kikötötték, csak akkor hajlandók adásba adni, ha Adam Adamsont mutathatják, mivel ő az egyetlen játékos, akiről a tévénézők már hallhattak.

Frankie gyomra összerándult. – Arról a mérkőzésről beszélsz, amelyiket Reed ellen játszott a volna?

– Ja, a stáb nemrég fejezte be a kamerák beállítását. A baj csak az, hogy az üres asztalon kívül nincs mit venniük.

– Nincs egy beugró játékos? – Elvégre abban maradtak, lesz valaki, ha netán szükség lenne rá.

– Volt, csak már lelécelt – felelte Andy. – Azt gondolta, nem lesz rá szükség, a nyamvadt telefonját meg nem veszi fel.

– Bassza meg!

– Úgy bizony. Hacsak... – Azzal felcsillant a férfi szeme.

– Mi az?

– Maradj itt egy pillanatra! Bízd csak ide!

Frankie hirtelen elcsigázottnak érezte magát. Körbehordozta a tekintetét a szobán, benne a kanapékon és a székeken, a vadonatúj, menő tévén, az ezüstsínű amerikai hűtőszekrényen és a kávéfőzőgépeken. Az egész olyan ígéretesnek tűnt, most meg lehet, hogy mégis kimaradnak az esti híradóból.

– Csak csináld azt, amit mondok! – súgta oda Andy, ahogy ismét feltűnt, majd kitérte az ajtót. A folyosó végén látszott az üres asztal és a körülötte ülők egy része.

– Micsoda?

Andy azonban csak az ajkához emelte a mutatóujját. Aztán Frankie látta, ahogy Szpartak végigvezeti a folyosón a játékvezetőt, aki Reedék meccsét vezette volna, a szobába tessékeli, megnézi az

óráját, majd ismét az egybegyűlt nézők felé veszi az irányt. A férfi tetőtől talpig végigmérte Frankie-t.

– De hiszen maga mondta a megnyitóbeszédet – mondta kissé összezavarodva. – Maga felel a tornáért, nem igaz?

– Ööö... De igen. – Mégis mire megy ki ez az egész? Frankie Turistára sandított, aki azonban nem vett róla tudomást.

– Jól tudom, hogy az NPSSz tagja? – szegezte neki a kérdést a játékvezető.

– Micsoda? – kérdezett vissza Frankie, mintha nem hallotta volna. Ismét Turistára lesett.

– Hát persze, hogy tagja a Nemzetközi Profi Snookerszövetségnek -szólalt meg végre Andy vigyorogva.

–Ja, igen – tette hozzá Frankie, immár maga is mosolyogva. – Miért kérdi?

– Sőt, mint azt már említettem – folytatta Andy – , úgy volt, hogy ma játszani fog, mivel azonban befutott néhány késői nevezés, kedvesen lemondott a lehetőségről.

– Igazolni tudja, hogy hivatalosan nevezett erre a tornára? – kérdezte a játékvezető.

– Ööö... Persze – válaszolta Frankie az ügynök felé bólintva. – Minden úgy van, ahogy ő mondja. – Elvégre ezért tartózkodott a játékosváróban, nem igaz?

– Pontosan, vagyis hivatalosan is tartalékjátékosnak minősül- tette hozzá Tutista.

– Úgy bizony – mondta Frankie. Basszus! Alig hitt a fülének. Az ügynöknek az volt az ötlete, hogy őt fogja játszani. Frankie gyilkos pillantást lőtt a másik felé, miközben úgy érezte, menten rosszul lesz. Az egy dolog, hogy még soha nem játszott olyan jól, mint mostanában, de még akkor sem ért fel a benevezett játékosok színvonalához.

De lehet, hogy ez nem is számít. Kit érdekel, mennyire kap ki? Amennyiben a stáb nem hiába szállt ki, a megaláztatás bőven megéri, nem igaz?

- Frankie Jamesnek hívják, ugyebár? – kérdezte a játékvezető.
- Igen.

Azzal a férfi elővett egy mappát, és gyorsan átpörgette a benne lévő iratokat. – A baj csak az, hogy nem szerepel itt a neve.

Már csak ez hiányzott!

- Az az én hibám – szólalt meg Tutista, és színpadiasan a homlokára csapott. – A francba! Biztos elfelejtettem elpostázni.

- Mit?

- A nevezést, a nevezési díjjal együtt, ami az NPSSz- t illeti meg. Igen, most már emlékszem. Még mindig ott csücsül az íróasztalomon.

- Vagyis a játékos megsincs benevezve a tornára? – értetlenkedett a játékvezető.

- Nos, igen, de mégis, tudniillik úgy volt, hogy be lesz nevezve, de...

A másik tudomást sem vett Andyről. Nagyszerű. Sikerült kifogni egy minden részletre odafigyelő pedánst. Frankie a fogát csikorgatta, miközben a tévéstábra gondolt, amelyik egyre csak várt.

- Nincs másik hivatalosan benevezett tartalékjátékos? – érdeklődött a játékvezető.

- Nincs – felelte Tutista.

- Akkor a mérkőzésre nem kerülhet sor, az NPSSz szabályzatának 16. paragrafusának c pontja szerint pedig az ellenfél játék nélkül továbbjut a következő fordulóba.

Ami azt jelentette volna, hogy a tévés szereplésnek is búcsút inthettek volna. Hiszen a csatorna kizárólag Adam Adamsonra volt kíváncsi.

Ekkor azonban méltatlankodó morajlás hallatszott a nézőtér irányából. Andy látszólag ezen nem lepődött meg. Sőt, ahogy az órájára sandított, halványan elmosolyodott, mintha ez is része lett volna a tervének.

– Nézze – mondta a játékvezetőhöz fordulva –, szerintem nem volna helyes a mérkőzésre várakozó nézőket, valamint a tévé stábot büntetni az én hibám miatt, ö nem tett semmi rosszat.

A hang egyre erősödött. A félig nyitott ajtón keresztül Frankie látta Szpartakot, ahogy a folyosó felé sandítva maga is fennhangon morgolódik, mintha ő volna a hangulatfelelős. Látva, hogy a játékvezető arca halványan elpirul, Tutista megkezdte az utolsó rohamot.

– Nézze, nem lehetne esetleg eltekinteni ettől a kis gubanctól?

– Nos, ez felettébb rendhagyó...

– Mit szólna hozzá, ha megígérem, hogy a játéknap végére elintézem a papírmunkát, és a nevezési díjat is befizetem? Akár azonnal taxiba szállók, és még a szünetig megjárom az irodámat oda- vissza. – Vajon valóban képes lett volna erre? Nem tűnt elképzelhetetlennek. – Sőt, az NPSSz- tagságiját is magammal hozom – tette hozzá Turista.

Ami egyáltalán nem létezett. Andy mosolya azonban egy pillanatra sem hervadt le az arcáról. Ahogy pedig a türelmetlen lárma egyre csak fokozódott, a játékvezető nagyot nyelt, majd becsukta a mappáját.

– Hát jó, legyen – mondta. – Viszont akkor is szükségem lesz azokra az iratokra még ma este.

– Ez a beszéd! Meg fogja kapni – közölte Turista vigyorogva. – Maga igazán beleváló fickó – tette hozzá, majd Frankie felé fordulva felmutatta a hüvelykujját. – Kezdődik a meccsed, haver!

Mint kiderült, valóban megalázó vereség lett a vége, miután Adam Adamson 6- 0- ra elintézte Frankie-t. A cikinek is tekinthető végeredmény ellenére azonban Frankie-nek sikerült néhány harmincas breaker löknie, csak hogy ne érezze magát úgy, mint egy totál dilettáns.

Nos, majdnem... Az egyetlen mellényt ugyanis, amit talált- miután a játékvezető ragaszkodott hozzá – még a faterja viselte a hetvenes években. Ki ez a pingvin? Azt hittem» nem farsangi jelmezbálba

jövünk» jegyezte meg valaki a nézők közül, amint feltűnt Frankie. A hang erősen hasonlított Snaresby nyomozóéra ...

Legalább akadtak néhányan, akik neki szurkoltak, csalt hogy ne érezze magát olyan vacakul. Sőt, a játékvezető még rendre is utasította Xandrát a túlzottan lelkes viselkedéséért. Persze jónéhány gúnyos megjegyzés is elhangzott megvető nevetgélés kíséretében, amiben a rohadék Tam Jackson járt az élen.

Ettől függetlenül Adam Adamson igazi úriember módjára viselkedett. Nemcsak abba egyezett bele, hogy más ellenféllel kell kiállnia, hanem amikor a mérkőzés végén kezet ráztak, odasúgta Frankie-nek, hogy egy kis gyakorlással akár újra összefuthatnak. Ami azonban még ennél is fontosabb volt, hogy hozzátette, nagyszerű ötletnek tartja a tornát, és tervei szerint jövőre is be fog rá nevezni.

A lényeg az volt, hogy a stábnak sikerült felvenni a meccset, ami adásba is került. Ez pedig azt jelentette, hogy a Soho Openről immár mindenki tudott.

14. fejezet

Ha már Frankie az első nap úgy érezte, mintha minden egybemosódott volna, az érzés egyre csak fokozódott. Ezúttal azonban semmi köze nem volt a nyugtató és az alkohol együttes hatásához. Sokkal inkább az elképesztő mennyiségű feladathoz, ami mind ráhárult.

Mire sor került a szombati negyed döntőkre, amikor is Xandra megkérdezte tőle, hogy boldogul, Frankie azt válaszolta, olyan, mintha egy átkozott forgószél közepén állna, és minden erejét összeszedve és a maradék tartalékait mozgósítva bírna csak egyáltalán talpon maradni.

Azért nem volt olyan szörnyű a helyzet. Rengeteg elismerő visszajelzést kapott már a szponzoroktól, a nézőktől és a játékosoktól egyaránt. A tévés szereplés is megtette a maga hatását. Több napilap szombati kiadása is foglalkozott a tornával, és számítani lehetett még néhány további sajtómegjelenésre. Az egyik reggeli tévéműsor szerkesztői is kapcsolatba léptek Turistával, és felajánlották neki, hogy szívesen vendégül látnák a végső győztest, amennyiben hajlandó részt venni a csatorna hagyományából táplálkozó agyament játékban.

Legalább ugyanekkora boldogságot, vagy még inkább megkönnyebbülést jelentett Frankie számára, hogy Tutista valahogy elintézte a szövetség által megkövetelt papírmunkát. Frankie-nek fogalma sem volt róla, hogyan sikerült ez neki, bár volt némi elképzelése arról, hogy valószínűleg az okirathamisítás fogalmát bőven kimerítő, egy fénymásoló segítségével végrehajtott műveletről lehetett szó. A lényeg, hogy azzal már nem kellett foglalkozni, Frankie ugyanis, a közvetítésnek köszönhetően már másnap szerepelt az újságokban, ami többek között azt eredményezte, hogy maga Sharon is felhívta, hogy gratuláljon

neki, miután szembejött vele a férfi neve a Guardianben, miközben épp a reggeli buggyantott tojását és pirítósát majszolta.

A látóhatáron lebegő egyetlen sötét felhőt – már ami a tornát illeti- Stephen Maxwell és Huw Watkins, Tommy Riley és Pat O'Hanagan két üdvöskéje jelentette. Mindketten szépen meneteltek a döntő felé a maguk ágán, ami önmagában nem jelentett gondot, hiszen addig sem kellett foglalkozni az épp aktuális ellenfelükkel. Mi lesz azonban, ha szembe találják magukat valamelyik másik kiemelt játékosal – például Adam Adamsonnal –, ami erősen valószínűsíthető volt? Frankie nem is akart ebbe belegondolni. Tam Jacksonnak és a cimboráinak a jelenléte szinte állandósult az Ambassadorsban mint amolyan templomi vízköpőké, ahogy szűrős tekintettel szemlélik az eseményeket, hogy amennyiben a helyzet megkívánná, biztosítsák a két csaló játékos előmenetelét.

És még ők is eltörpültek ahhoz a fenyegetően villámló, hétfő estére várható viharfelhőhöz képest, ami egyre csak gyülekezett Frankie feje fölött. Az újságok szinte másról sem cikkeztek, mint a csütörtökön megnyitott Sensation kiállításról, és Frankie is alig bírt másra gondolni.

Maradt bármi esélye, hogy valahogy kihátráljon az egészből? Az öngyilkosságon kívül nem jutott eszébe más megoldás. Ekkor azonban, miután épp elfoglalta a helyét, hogy megnézzé Adam Adamson negyedöntőjét, ami után Stephen Maxwellre számíthatott a vasárnapi elődöntőben, odalépett hozzá Szpartak. Mintha halvány fény tűnt volna fel a sötétben.

– Valami srác keres – közölte vele Szpartak, miután Frankie kénytelen volt még azelőtt elhagyni a helyét, hogy a negyedöntő első felvonása egyáltalán elkezdődött volna. – Azt mondja, üzenetet hozott neked.

– Miféle srác?

– Állítólag ismered. Kicsi Tényként mutatkozott be.

Frankie fancsali képet vágott. Terence Hamilton unokaöccse volt az, vagyis Dougie unokatestvére. Bassza meg! Mégis mi a francot keres itt? Frankie követte Szpartakot a kijárat felé, miközben a

műsorvezető a nézők lelkes éljenzése közepette az asztalhoz szólította Adamsont és az ellenfelét. Szpartak odamutatott, ahol a fiú álldogált kint az utcán. Bizony, Kicsi Terry volt az. Bő szabású rövidnadrágjában úgy nézett ki, mint valami ágrólszakadt menekült.

- Miben segíthetek? – lépett oda hozzá Frankie?
- Nyilván hoztam magának valamit.
- Violetttől?
- Nem. Dougie küldi.
- És mi az?

Kicsi Terry kinyújtotta a tenyerét. Azt a pimasz mindenségét! Már megint kuncsorog. Frankie a fejét csóválva a zsebébe nyúlt, és elővett egy húszfontost.

- Nyilván most sem tudsz visszaadni, mi?
- Sajnálom – felelte a srác vigyorogva, úgy, mint legutóbb. Azután odanyújtott Frankie-nek egy telefont. Ugyanolyan Nokiát, mint amilyenről Grew is lelkendezett neki.
- Kígyó is van rajta? – érdeklődött Frankie.
- Aha – felelte a másik szemmel láthatóan meglepődve, hogy a férfi egyáltalán hallott már róla.
- Szuper.
- Megtarthatja – közölte Kicsi Terry. – A főnök ajándéka.
- Még nagyszerűbb. Ennyi? – kérdezte Frankie kételkedve. – Csak egy ajándékot kaptam?
- Dehogy. Azt üzeni, hogy nyomja meg az egyes gyorshívót.
- Mit nyomjak meg? – Mégis mi a fenéről vakerál?
- Adja ide! – mondta Kicsi Terry a szemét forgatva. – Maga is ugyanolyan pancser, mint az apám. – Azzal megnyomott néhány gombot, majd visszaadta a készüléket.
- Kösz – mondta Frankie, a kissrác azonban már el is távolodott, miközben gondosan a gatyája zsebébe csúsztotta a húszfontost.

– Á, Frankie – szólalt meg egy hang a harmadik csörgés után. – Ezek szerint megtalált az én kis unokatestvérem?

– Igen, viszont ne vedd sértésnek, de épp a kellős közepén vagyok egy

– Negyedöntőnek. Valóban. Pontosabban csak most kezdődött a mérkőzés. – Ezek szerint a fickó rajta tartja a szemét az eseményeken, sőt lehet, hogy egy embere odabent ül.

– Mit akarsz? – kérdezte Frankie, miközben odébb sétált, távolabb a klubtól, majd egy sötét kapualjba húzódott.

– Nos, csak épp azon gondolkoztam – kezdte Dougie –, amit a legelső beszélgetésünk alkalmával említettem. Hogy továbbra is úgy kell csinálnod, hogy Tommy Riley azt higgye, ő fogja a pórázod végét...

– Igen, és? – Frankie-nek egyáltalán nem tetszett ez a felütés.

– Nos, egyáltalán nem szeretném, hogy úgy érezd, olyan szorosan fogja azt a bizonyos póráz, hogy kénytelen vagy neki engedelmeskedni, és nem nekem. Sőt, jobban örülnék neki, ha semmiféle hűséget nem tanúsítanál iránta.

Basszus! Csak nem beszélt Listermannal? Vajon mit fog ezek után mondani? Hogy ha netán mégis úgy tenne, hamarosan megbánja?

– Tudom, hogy Violet volt olyan kedves, és megmutatta neked a raktár alagsorában a mi kis barátunkat, aki bizony csalódást okozott nekünk...

Ennek hallatán Frankie szíve nagyot ugrott.

– Nem tudom viszont – folytatta Dougie –, elmagyarázta-e neked, hogy nemcsak a mi kis barátunk került oda, hanem sajnálatos módon néhány hozzá közel álló személy is...

Frankie szíve egyre szaporábban vert. A fickó nyilván családtagokra gondolt. Vagy barátokra. Esetleg mindkettőre. Vagyis nemcsak Jackről volt szó, hanem Síimről és Xandráról is. Sőt akár az öregéről. Bárkiről, aki csak eszébe jut.

– Nem lesz velem semmi gond – felelte Frankie.

– Helyes. Csak ezt szerettem volna hallani. Emlékeztetni szerettelek volna a... kötelességeidre.

– Es mi lesz, ha mindent megcsinálok? – kérdezte Frankie. – Ahogy szeretnéd?

– Akkor boldog leszek.

– Elég boldog ahhoz, hogy visszaadd azt a pisztolyt? – Basszus! Mivel Frankie másra sem bírt gondolni, akár rá is kérdezhetett.

– Elég boldog ahhoz, hogy elgondolkozzak rajta – válaszolta Dougie. -Vagy legalábbis eltöprengjek azon, mikor lesz ennek reális esélye. Feltéve, persze, hogy addig is szépen nekem dolgozol.

– Na és Riley? – kérdezte Frankie. Ezt nyilván Dougie is belátta, hogy nem lehet csak úgy átállni az egyik oldalról a másikra. Ilyen feltűnően.

– Ne aggódj miatta! Nem sokáig fog gondot jelenteni. Már mindent kitaláltam.

– Valóban?

– Bizony ám – felelte Dougie kuncogva. A fickó egyre gyakrabban volt vicces kedvében. – Ez volt a másik, amiről beszélni szerettem volna veled.

– Hallgatlak.

– Rács mögé fogjuk juttatni.

– Mármint mii

– Igen, Frankie. Te meg én.

– Mégis miért?

– Mindenért. Az egész rablásért. Elrejtjük majd az egyik szobrot az irodájában, aztán felhívjuk a zsarukat, akik szépen megtalálják. Az egész olyan lesz, mintha mindvégig ő állt volna a betörés mögött.

Új nap, újabb gazember... A francba a kutyával, amelyiknek két gazdája van! Frankie egyre inkább kezdte úgy érezni magát, mint egy teniszlabda, amit ide- oda püfölnek. Még hozzá nem valami finomkodó játékos, mint például Tim Henman, hanem sokkal inkább

egy olyan, mint Pete Sampras. Piff-puff! Már csak idő kérdése volt, mikor fog kidurranni.

Vasárnap reggel hét óra. Ezúttal Tommy Riley kereste Frankie-t. Pontosabban Mackenzie Grew, aki tűzpiros Jaguárjával már az Ambassador előtt várta fél nyolckor, amikor Frankie kilépett a lakása ajtaján.

Ezúttal elmaradt a szokásos kedélyes csevegés, aminek részben a versenypályáról való pénteki hazaút volt az oka. Az, hogy Grew, aki nemcsak Tommy egyik megbízható embere volt, hanem elvileg Frankie haverja is, egy szót sem szólt a védelmében, amikor Tommy felvázolta neki a snookertorna megbundázására vonatkozó elképzeléseit. De nemcsak erről volt szó, hanem Dougie Hamiltonról is. Nem beszélve a pisztolyról és az alagsorban látottakkal való fenyegetőzésről. Arról, hogy ezekkel zsarolta Frankie-t, hogy oldalt váltson. Az a gondolat sem hagyta nyugodni, hogy ő lenne az, aki a hűvösre juttatja Tommyt. Nem mintha ez kiderülne a fickó számára. Erről Dougie biztosította. Mi haszna lett volna abból, hogy ha az újdonsült csicskását már azelőtt le akarná vadászni az ellenség, hogy egyáltalán elkezdett volna neki rendesen szolgálni? És természetesen ott volt még a torna lebonyolítása. Frankie-nek azzal is foglalkoznia kellett volna. Ráadásul épp aznap zajlottak az elődöntők és a döntő. Épp belefért tehát az idejébe egy újabb kocsit. Ja, mégsem.

– Mi ez? – kérdezte Frankie, miután megálltak egy csinos ház előtt Chelsea- ben.

– Tommy új kérése – felelte Grew.

Frankie végignézett a mutatós, háromemeletes épületen, amely féhéren fényelt a reggeli napsütésben. Néhány buján zöldellő fa sorakozott a biztonsági kerítés előtt.

– Mi lett az előzővel? – Frankie úgy tudta, Tommy a születése óta a Warren Streeten lakott. Nem mintha valaha is meghívta volna magához.

– Az még megvan. Ott él a felesége, Tommy azonban úgy döntött, mostantól fogva itt tölti az ideje javarészét.

Mármint Csen-kuanggal.

– Csodálkozom, hogy még nem festette lilára – jegyezte meg Frankie, de nem várta meg, mit válaszol a másik. Fogta magát, kiszállt, és becsapta maga mögött a kocsiajtót.

Miután a kaputelefonon keresztül bemutatkozott, beengedték. A túloldalon lévő, díszkővel burkolt udvaron csupa menő kocsi sorakozott. Mercik meg bömbik, bár egyik sem volt olyan ízléses, mint amilyeneket Dougie folyóparti házában látott. Az épület mögül fúrógépek zúgását meg kiabálást hallott, és ahogy megleste, jókora felfordulással szembesült. Betonkeverőket és építómunkásokat látott, akik valószínűleg egy tenispálya alapozásán dolgoztak.

Miközben ismét előresétált, kénytelen volt visszanyelni a keserű epét, ami a szájába tolult, ahogy a ragyogó kék égbolt előtt magasodó, homokfúvott homlokzatra meredt. Muszáj volt megőriznie a hidegvérét. Csak az, hogy Tommy magához rendelte, még nem azt jelentette, hogy tudomást szerzett volna arról, mit tervez Dougie. Ugye? Kizárt, nem igaz? Hát persze. Csigavér! Úgysem lehet megúszni. Kicsit vacakul érezte magát a kínai csajra vonatkozó rosszindulatú megjegyzésért, amit Grew-nak megeresztett. Sokkal jobban járt volna, ha kitűzte volna azt a hajtó kavirágot, amit még a zakójára kapott a nőtől. Elvégre nincs olyan, hogy túl sok szerencse.

Az ajtót egy százkilencven centis, harci sérülésekkel dekorált hústorony nyitotta ki, aki nem volt más, mint Tam Jackson. Még csak nem is köszönt neki, bár ennek most sem volt sok értelme különösebb jelentőséget tulajdonítani. Frankie követte. Tágas előszobába léptek be, ahol csillárokat és több kanapét látott. Az emeletre széles lépcsősor vezetett. Az egész kifejezetten tetszetős és ízléses volt. Egyáltalán nem olyan, mint Tommy.

Az egyetlen olyan hely, amelynek bármi köze volt a fickóhoz, és ahol Frankie megfordult, Tommy bordélyháza volt – vagy ahogy ő hívta, Privát Klub –, a város St. James's negyedében. Ez a hely azonban valahogy takarosabbnak tűnt, és látszólag kevésbé szólt a rongyrázásról. Itt nem állt recepcióspult, ahol egy csinos csajszi fogadta a kuncsaftokat, akik különféle szexuális szolgáltatásokat

kívántak igénybe venni. Nem mintha Frankie-nek hiányzott volna. Az olyasmi sosem hozta lázba.

– Erre! – vakkantotta Tam, majd kinyitott egy tolóajtót.

Egy frissen festett lépcsősor vezetett lefelé, ahonnan folyamatos kopácsolás hallatszott, a falak pedig a kinti munkálatoktól remegtek. Mégis mitől tartják olyan izgalmasnak a gengszterek az alagsorokat? Miért nem inkább a tetőkerteket kedvelik? Onnan sokkal jobb kilátás nyílik, nem igaz?

Frankie azonban mindezt kénytelen volt visszaszívni, amikor a lépcső aljához ért, és elé tárult a félig már átalakított pince látványa. Egészen lenyűgöző volt. Kifejezetten menő. Mondhatni fantasztikus.

– Erről beszélek – szólalt meg vigyorogva Tommy. – Ezt akarom látni azoknak az arcán, akik először lépnek be ide. – A férfi egy emelvényen álló pezsgőfürdőben áztatta magát, a balján Csenkuanggal, lila bikiniben, a jobbán pedig egy bögyös szőkével hasonló viseletben.

– Nem rossz – jegyezte meg Frankie, ahogy körbenézett. – Sőt, kifejezetten mutatós.

Mert az is volt. Még a porfogó fóliák és a festetlen falak ellenére is. Maga előtt egy közel két méter mély és tizenöt méter hosszú mélyedést látott, amit kétségkívül medencének szántak. Körülötte már így is faragott oszlopok sorakoztak egyméteres távolságra egymástól.

– Mintha csak Rómában járna az ember, mielőtt végleg romba dőlt – jegyezte meg Tommy, ahogy kiszállt a jakuzziból, és egy lila fürdőköpenybe bújt. – Azzal a különbséggel, hogy Londonban vagyunk, és ez még csak a kezdet.

Ekkor Frankie megpillantotta Whitney-t, a dobermannt, aki a hátsó falnál hevert egy ezüstös hajó fickó közelében, aki épp egy csinos kis fülkét faragott. Ezek szerint innen származott a kopácsolás.

– Az ott Matteo – magyarázta Tommy. – Igazi olasz mesterember. Korábban hivatásos „műkinccsmásolóként” dolgozott – tette

hozzá idézőjeleke rajzolva a levegőbe.

Magyarán hamisító volt.

Frankie észrevett valami fehéret a kutya hátsó lábai körül.

– Pelenka van rajta? – szaladt ki a kérdés a száján, mielőtt meggondolhatta volna magát.

– Már mint Whitney- n? Ja, igen. Pampers. Épp menstruál. Ilyenkor felettébb durcás. – Tommy egy asztalhoz telepedett, amin gőzölgő kávéskanecsó és egy tányérnyi frissen sült croissant várta. Az egyik üres székre mutatott. – Rendben, akkor gyorsan számolj be a torna körüli fejleményekről! – utasította Frankie-t. – Tam felvette ám a kis tévés szereplésedet. Szép volt, kisapám! Igazán tökös voltál, hogy kiálltál. Elismerésem.

Tam barátságtalanul meredt Frankie-re. Nyilván bosszantották a főnöke dicsérő szavai, Frankie azonban le sem szarta. Leült, töltött magának kávé, majd egy croissant-t is befalt. Fél órát csevegtek, Frankie mindenről részletesen beszámolt Tommynak, külön hangsúlyozva, mennyire elégedettek a szponzorok és a nézők. Azt is felvázolta, előreláthatóan mekkora bevételre számíthatnak, illetve arról is beszélt, hogy milyen ígéreteket kapott már a különféle partnerektől a jövő évi együttműködésre vonatkozóan.

– Röviden tehát – összegezte Tommy, miután Frankie végzett igazi sikere van a tornának. – Nincs semmi más, amiről esetleg tudnom kellene?

– Ahogy mondd, Tommy – felelte Frankie, miközben ismét előntötte az indulat, amiért a másik épp akkor szart bele a levesébe, amikor ez egyáltalán nem hiányzott. – És valóban nincs.

Néhány másodpercig Tommy csak meredten nézte őt, és Frankie fejében megfordult a gondolat, hogy talán épp készül lefújni az egész bundát. Tommy ekkor magához intette Tam Jacksont.

– Rendben, akkor indulás! – közölte. – A munkásoknak muszáj végezni, hogy jövő héten el lehessen készülni a medence alapozásával. Addig is, ti ketten most szépen visszamentek az Ambassador^ hogy minden a tervek szerint alakuljon.

Nincs semmi más, amiről esetleg tudnom kellene? Amikor Frankié kilenc óra után nem sokkal visszaért a klubhoz, rosszul élt környékezte, miközben Tommy szavai visszhangoztak a fejében.

A klubhelyiség helyett egyenesen a lakásába ment. Ismét izzadt, mint a ló, de most nem a hőség miatt. Feltekerte a hangerőt a hifin, hogy kicsit megfélemedkezessen magáról, de ahhoz is alig maradt ereje, hogy levetközzön, és beálljon a zuhany alá. Hirtelen azt kívánta, bárcsak sosem vállalkozott volna az egész átkozott torna megszervezésére. Lehet, hogy mindaz, amit Tommynak mondott arról, hogy milyen frankón alakulnak a dolgok, semmit, de semmit sem fog jelenteni a mai nap után.

A lelki szemei előtt megjelent a brixtoni börtönben raboskodó apja. De nem a beszélőn volt, ahol mindig találkoztak, hanem a cellájában. Csakhogy valójában nem is örege arcát látta, hanem a sajátját. Mi van, ha elkapják? Mi van, ha Bram terve balul sül el? Annyira lekötötte a gondolatait az, hogy esetleg lebukik Tommy előtt, vagy Dougie nyavalyás alagsorában köt ki, hogy erről szinte meg is feledkezett. Mármint arról, hogy mi lesz a feladata a rablás alkalmával. A rablás, a francba is! Lehet, hogy olyasmiben készül részt venni, ami az élete végéig rács mögé juttatja.

Hirtelen úgy érezte, mintha a zuhanykabin egyre szőkébb lenne, miközben olyan erővel harapott a saját szájába dugott öklébe, nehogy felordítson, és meghallja őt a szomszédos szobában lévő Xandra és Maxine, hogy végül kiserkent a kezéből a vére, amit aztán elnyelt a lefolyó. – Következik a Depeche Mode-tól a Barrel of a Gurt – mondta a rádiós műsorvezető. Na ja, ennél aligha lehetett volna találóbbat kitalálni.

Mire ismét felöltözött, a két lány már lement, hogy segítsenek az elődöntők körüli előkészületekkel. A tervek szerint tíz órakor kezdődő két mérkőzés párhuzamosan fog menni az egyes és a kettes asztalon, hogy aztán hatkor kezdetét vehesse a döntő. A rádióból, amit nem kapcsoltak ki maguk után, már megint Elton John száma, a Candle in the Wind szólt. Frankie Xandrától tudta meg, hogy a szám eredetileg Marilyn Monroe emlékére íródott, újabban

azonban a közelmúltban elhunyt hercegnét gyászolók énekelték előszeretettel.

Az első nyugtatót még a lakásán vette be egy pohár vízzel, amit úgy kortyolgatott, mintha vodka lenne. A másodikat már a klub mögötti sikátorban gurította le tíz perccel később, ezúttal viszont tényleg vodkát nyakait hozzá egy üvegből, amitől majdnem visszajött az egész. De sikerült bent tartania. Azután bekapott néhány leheletfrissítőt, majd megivott egy kávé is, végül megkerülte a háztömböt. Mígnem... Huss! Ó, igen! Már érezte is a hatását.

Ilyen állapotban telt el számára a hagyományteremtőnek szánt Soho Open utolsó napja. Ugyanúgy, mint az első. Minden egybemosódott Frankie körül. Ha bárki is észrevett rajta valamit, nem törődött vele. Igazság szerint le sem szarta az egészet. Még azt sem, mi lett a két elődöntő végkimenetele... bár hazudott volna, ha azt állítja, nem csalt mosolyt az arcára, amikor megtudta, hogy O'Hanagan és Riley mindkét kegyeltje, Stephen Maxwell és Huw Watkins is kikapott, méghozzá nem is kicsit... az egyikük Adam Adamsontól, a másikat pedig egy alacsonyabban rangsorolt játékosától, bizonyos Bo Wangtól... nem beszélve arról, hogy Tam Jackson és a haverjai ott sem voltak, hogy ezt megakadályozzák... mint ahogy azt is leszarta, hogy O'Hanagan kénytelen volt végignézni az egészet, miközben a tekintete valósággal szikrázott a dühtől... és a döntőt is leszarta... sőt azt is, ahogy Tommy arcára fagyott a mosoly, amikor megjelent, és látta, hogy egyik üdvöskéje sem került be... vagy azt, hogy Tommy aztán végül mégis maradt, és az anyja meg Csen-kuang között feszengve nézte végig a meccset, amiről aztán mindenki csak áradozott... vagy Tommy kis díjátadóbeszédét, meg azt, ahogy átvágta a szalagot, és átnyújtotta az általa felajánlott Bömbi slusszkulcsát Adam Adamsonnak... vagy mindazt a sok elismerést, amit a végén kapott Turistától, Szíves Üdvözleteltől, Jacktól, Tiffanytól, jojótól, Listermantól, Riley- től, Csen-kuangtól, Grew- től, Jesústól, Síimtől, Xandrától, Maxine- től, Ash Crowthertől, Tengeriszéltől, Darrentől, sőt még Tamtól is... vagy azt a nézést, ami kiült a távozó Tommy arcára, és meglehetősen egyértelműen azt üzenté, nemsokára úgyis hall még

felőle... bizony Frankie az egészet le sem szarta, se menetközben,
se utólag... amikor minden, de minden teljesen egybemosódott.

15. fejezet

Amellett, hogy képtelen volt kiverni a fejéből a Faithless Insomnia című számának a dallamát, a másik bizonyíték, hogy Frankie az Atlantic bárban járt előző este, ahol aztán rendesen el is ázott, az volt, hogy amikor felébredt, és átbotorkált a konyhába, nem sokkal négy óra után hétfő délután, egy lds üdvözlőlap fogadta, amiben Xandra és Maxine kifejezte abbéli reményét, hogy sikerült valamelyest kiheverni a kis dorbézolás utóhatását, illetve megköszönték a sok piát meg a szállodai szobát is, hozzátéve, hogy mindenképp segíteni fognak a brutális rendrakással a klubban másnap délután.

Egy másik üzenet is várta, méghozzá a Kicsi Terry által kézbesített mobiltelefonon. Az üzenetből megtudta hol és mikor kell találkoznia a csapattal.

Most komolyan? De tényleg! Ugye csak szívatasz?

Bram azonban nem viccelt. Mivel egyáltalán nem húzódott mosolyra a szája azon a dinnyeméretű, sebhelyes arcán, nyilván halálosan komolyan gondolta. Már amennyire egy vízművektől szerváit kezeslábba és élénksárga vízhatlan nadrágba öltözött, több mint két méter magas fickó második világháborús gázálarccal a fatörzs vastagságú nyaka körül egyáltalán komolyan nézhetett ki.

A négyfős társaság – Frankie, Bram, Lola és Rivet – az Ambassador mögötti sikátor végében lévő szűk szervizépületben gubbasztott. Két perce érkeztek meg, nem sokkal éjfél után, egy kamu rendszám táblával felszerelt fehér Ford Transittal, az oldalán szintén kamu „Vízművek” felirattal. Rivet egészen a kis szervizépület ajtajáig tolatott. Miután megbizonyosodtak róla, hogy senki sincs a közelben, gyorsan kiszálltak. Rivet kerek három másodperc alatt feltörte az épület zárát.

Az ablaktalan helyiségben bűzös pára terjengett. Ahogy a többiek egyesével felkapcsolták a LED-es fejlámpájukat, az ide-oda cikázó fénynyalábok megvilágították a kis helyiséget, valamint a gázmaszkot, amit Bram Frankie kesztyűs kezébe nyomott.

– Úgysem fog működni – méltatlankodott Frankie. – Legalább százévesnek tűnik.

– Valójában a második világháborúból származik – közölte Rivet.

– Nyilván iróniának szántam – jegyezte meg Frankie. – Érdeemes lenne fellapozni a szótárban. A bolond után találsz, de még a... – Basszus! Milyen szó van még, ami az „i” után szerepel, és azt jelenti, hogy elmebajos, dilinyós vagy hibbant?

– Kretén? – javasolta Lola.

– Pontosan. Szóval a kretén előtt. – Úgy tűnt, egy amszterdami volt drogos, aki immár hivatásos bűnöző, jobban beszél Frankie anyanyelvét, mint ő maga. Ez nem sok jót jelentett Frankie-re nézve.

A lány elmosolyodott, szemmel láthatóan elégedetten önmagával. Egy pillanat múlva azonban elbizonytalanodott, ahogy belényilallt a felismerés, hogy mindaz, amit elterveztek – egészen pontosan Bram –, akár azzal is járhat, hogy elfogják vagy megölik őket, netán mindkettő megtörténhet.

Bram jelelt valamint Rávetnek.

– Azt mondja, hogy vadonatúj szénszűrű került a maszkokba, vagyis tökéletesen megfelel a célnak.

– Valóban? Ajánlom is! Azóta ugyanis, hogy kapcsolatba keveredtem Dougie-vel meg veletek, többféleképpen is elképzeltem már a halálomat, de egyszer sem úgy, hogy a szarszagtól fogok megfulladni, miközben valami olyasmit vagyok kénytelen viselni, amit még a nagyanyáink hordtak legutóbb.

– Rendben, de azért nem kell mogorvának lenni – felelte Lola.

Márpedig Frankie az volt. Annak ellenére, hogy majdnem egy egész doboz Paracetamolt bevett, a feje még így is hasogatott az előző esti kicsapongás következtében. Egyáltalán nem volt jó kedve. Vajon vodka volt, amit benyakalt, miután távozott a klubból? Még

mindig érezte valaminek az utóízét. Esetleg tequila? Vagy inkább hányás?

Alig emlékezett valamire, miután bevette az utolsó néhány pirulát és leküldte a vodkát a sikátorban. Csupán foszlányos emlékképek maradtak meg. Basszus! Még azt sem tudta felidézni, ki nyerte végül a tornát. Netán jó nagy hülyét csinált magából? Vajon már az Ambassadorban berúgott? Ki tudja? Valószínűleg úgyis kiderül majd idővel.

Felvette a fejlámpáját, amit még a furgon hátuljában kapott, felkapcsolta, majd megvilágította a kis épület penésszel vastagon borított hátsó falában lévő, csatornarendszerbe nyíló ajtót.

Ahogy belegondolt, mi vár rá a túloldalon, megremegett. Képtelen volt türtőztetni magát. Amúgy is gyűlölte a szűk helyeket. Kifejezetten nyomasztónak találta. Már eleve rosszul érezte magát. Korbevilágított a fejlámpájával. A szervizépület alig lehetett nagyobb tíz négyzetméternél. Ráadásul szörnyen nézett ki. Egy kisasztal, két szék, egy furcsa kinézetű telefon, kis mosdótál, akasztókon sorakozó sisakok, valamint különféle jelző- és tiltótáblácskák voltak benne. Úgy nézett ki, mint egy istenverte öltöző vakondoknak. Bár még a felszínen tartózkodtak, lehettek volna akár a föld gyomrában is.

– Két perc – szólalt meg Rivet, majd leemelt egy T alakú fémrudat az egyik falipolcra.

Frankie szinte hallani vélte az óra ketyegését. Na ja. Az időzítés. Erről szólt ez az egész. Mindent átnéztek, miután az Angyal eljött érte, és elvitte a Temze- parti házba. Nem is egyszer, hanem legalább tízszer. Bram úgy vélte, hogy amennyiben betartják az általa kitalált ütemtervet, épségben megjárják az akadémiát.

– Abrakadabra! – mondta Rivet, miközben az ajtó közepén található lyukba illesztette a rudat, majd elfordította, mire halk kattanás visszhangzott a helyiségben.

Abrakadabra. Mintha valami mutatvány következne. Vajon tényleg így fogták fel ezt az egészet ezek a balfácánok? Holmi játékként? Frankie-nek legalábbis így tűnt, kedélyes mosolyukból és csillogó

tekintetükből ítélve. Úgy viselkedtek, mint valami klub előtt izgatottan várakozó betépett tinik, akik végre a sor elejére kerülnek. Láthatóan teljesen rá voltak izgulva. Vagy ha mégsem, akkor simán örültek voltak.

– Félelmetes – jegyezte meg Rivet, miután kihúzta a lyukból a rudat, és bekukucskált a sötétbe.

A fickó úgy kuncogott magában, mintha valami szellemeset mondott volna, pedig valószínűleg még Tommy Riley sem értékelte volna, olyan szar volt. Egyébként szó szerint szarban voltak, a város emésztőrendszeréből felszálló, a rájuk váró viktoriánus korabeli alvilágból felgomolygó bűz ugyanis valósággal orrba vágta őket.

Frankie nagy nehezen felhúzta a vízhadan nadrágot, majd a hátizsákját is felvette, amiben csupa olyan holmi lapult, amire hamarosan szüksége lesz. Először is lepedők, hogy azokba csavarja majd a műalkotásokat, amiket az elmúlt két órában szorgosan igyekezett az emlékezetébe vésni. Aztán egy pár tiszta kesztyű, nehogy kárt okozzon a műtárgyakban, valamint egy símaszk a biztonság kedvéért, bár Bram szerint elvileg a kamerákat a riasztórendszerrel együtt fogják kikapcsolni. Elvileg. Frankie pontosan emlékezett Rivet szavaira. Végül, de nem utolsósorban pedig egy pár vadonatúj edzőcipő – a legolcsóbb fajta –, hogy abba bújjanak, amint elérik a múzeumot, Bram ugyanis a világért sem szerette volna, ha szaros lábnyomokat hagynak maguk után, amik szépen elvezetik a zsarukat a csatornahálózatba.

– Egy perc – mondta Rivet az órájára sandítva.

– Nem tudnád ezt abbahagyni? – hóbörgött Frankie.

– Mit?

– Ezt a visszaszámlálósdit. Úgy értem, azt leszámítva, hogy kurva idegesítő, és csak fokozza a feszültséget, még csak értelme sincs.

Rávetet szemmel láthatóan bántotta a megjegyzés. – Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy amikor elérjük a nullát mintegy harminc másodperc múlva, valójában mégsem érünk a visszaszámlálás végére, nem igaz? Már ami a, hogyismondjam, bevetés egészét illeti. Mindössze ennek az apró részfeladatnak érünk a végére, te meg kezdheted előlről a visszaszámlálást az újabb lépésig.

– Ebben igaza van – szólalt meg Lola.

Rivet keresztbe fonta inas karját. – Márpedig nincs igaza. Tudniillik szakaszolok.

– Mit csinálsz? – kérdezte Frankie és Lola egyszerre.

– Felosztottam a bevetés egészét kisebb, kezelhető szakaszokra, és mindegyikhez külön időávokat rendeltem, hogy minden a megfelelő időben történjen.

Frankie Bramhez fordult. – És te ezt jóváhagyad?

– Miről beszélsz? Az ő ötlete volt – válaszolt Rivet.

Bram némán bólintott.

– Ugyan, Frankie – mondta Rivet, és vállon veregette a másikat. – Bízz a tervünkben!

Bízzon a tervben... Frankie elnézett Rivet válla fölött, és az ajtónyíláson túli sötétségbe meredt. A létra elrozsdásodott fokai szutykos, nedves téglák előtt futva vezettek a mélybe. Na ja. Frankie csak azért döntött úgy, hogy bízni fog a tervben, mert szemmel láthatóan a hely, ahová leereszkedni készültek, még a Mindenható fennhatóságán is kívül esett.

– Ja, Frankie! – szólt oda Rivet. – Tudnál erre vigyázni? – Azzal odanyújtott egy kulcsszerű szerszámot. – Szükségünk lesz rá, hogy kijussunk az aknából a túloldalon.

Frankie elvette, és a hátizsákjába dugta. Bram felnyögött, ahogy bevete a fejét a számára alacsony mennyezetbe, amitől a fejlámpája fénye néhány másodpercig ide-oda imbolygott. Ez egyáltalán nem javított a hely hangulatán. Sokkal inkább arra a régi tévésorozatra, A fogolyra. emlékeztette Frankie-t. Lehet, hogy valójában hallucinálja ezt az egészet, és csupán a nyugtató utóhatásától szenved? Sőt, elképzelhető, hogy még mindig tavaly

nyár van, és valójában még mindig Ibizán van Jézusszal, Bobbal és Grew- val, és mindazt, amiről azt hitte, hogy azóta történt vele, valójában álmolta? Jézus – mármint az igazi! Szívesen odaadta volna mindkét mogyoróját, ha így lett volna.

– Rendben, aranyoskáim! – szólalt meg Rivet. – Indulás! – Azzal a férfi eltűnt a lyukban.

– Egészen biztos vagy ebben? – kérdezte még egyszer utoljára Frankie Bram felé fordulva, abban bízva, hátha épp abban a pillanatban jut eszébe valami, ami miatt mégis le kell fújni az egészet.

De nem volt ekkora mázlija, a fickó ugyanis csak rávigyorgott. Meghibbant volna, vagy ekkora önbizalma volt? Vagy egyszerűen az akció hozta lázba? Mint Hannibált a Szupercsapaból. Lehet, hogy Bram tényleg szerette, ha megvalósul a tervezés talán mégis meg lehet benne bízni.

– Te jössz – mondta Lola.

Nagyszerű! Ezek szerint ő volt a második a sorban. Egészen úgy érezte magát, mint azok a szerencsétlenek, akik a vietnámi háborúról szóló filmekben mindig a szakasz elején haladnak, aztán aknára lépnek, legépfegyverezik vagy egy bozótvágóval kettévágják őket. Ez igazán pompás volt. Igazán megtisztelő. Ja, mégsem.

Már épp készült megosztani a lánnyal a gondolatát, és szívesen javasolta volna, hogy ő majd megy leghátul, Lola azonban összeráncolta a homlokát, és továbbintette.

– Menj már, és ne világíts a képembe! – mondta. – Minél hamarabb meg kellene szokni a szemünknek a sötétet.

Ó, a francba is! Legalább azzal, hogy közvetlenül Rivet mögött mehet, elsőként fog célba érni. Frankie belépett az ajtónyíláson, majd lenézett a függőleges aknába, ami már elnyelte Rivetet. Úristen, micsoda bűz! Semmiképp sem volt szabad az orrán keresztül lélegezni.

A kistermetű fickó feje már legalább három méterre volt alatta, és semmi jelét nem mutatta annak, hogy lassulna az ereszkedésben.

Basszus! Mégis milyen mélyre vezet a létra? A picsába! Lesz, ami lesz. Frankie a létrára lépett, és megindult lefelé, miközben a fejlámpája fénye megvilágította a téglák Tetris-szerűen kirajzolódó mintázatát. A látványtól egészen úgy érezte, mintha nem is a saját testében lenne, hanem maga is egy lassan zuhanó téglá lenne. Mintha ez az egész nem is lenne, sőt nem is lehetne igaz, és valami agyament számítógépes álomba került volna, amiből nincs menekvés. Erőt kellett vennie magán, hogy ne üvöltsön fel.

Csak nyugalom! Majd elmúlik. Jesszusom, bárcsak úgy lenne! Nem érdemes erőlködni. Mi van akkor, ha úgy érzi, az egész egy játék? Jobb, ha elfogadja. Mindegy, csak élje túl valahogy. Ez csupán egy gagyi videojáték, amiben semmi, még a téglák meg a létrafokok sem igaziak, mint ahogy ő sem saját maga, csupán egy karakter, akivel semmi baj nem történhet, semmi az égvilágon.

Végre lassabban kezdett verni a szíve. Egészen addig fel sem tűnt neki, mennyire kalapál. Vajon tényleg pánikroham tört rá? Vagy egy átkozott szívroham? Csak úgy kapkodta a levegőt, be, ki. Basszus! Ezek szerint eddig nem is vett levegőt? Még azt is megkockáztatta, hogy az orrán keresztül lélegzik. Csak nem? De, mintha a bűz már nem lett volna olyan átható. Vajon miért? Netán kezdte megszokni? Basszus! Ennél aligha van lejjebb. Hogy ezt is meg lehet szokni...

– Hoppácska! – visszhangzott Rivet hangja letről, mintha egy szomszédos szobából hallatszana át a tévé.

Frankie már tizennégy létrafokot megtett. Tizenöt... tizenhat... Basszus! Már rá is átragadt a számolás. Tizenhét... tizennyolc... Aú! Hirtelen megfájdult a térde. Lenézve látta, hogy leért. A lába alatt elfeketedett téglapadlózat húzódott. Feltekintve azzal szembesült, hogy Bram hatalmas, sárgába bujtatott hátsója mindjárt agyonnyomja, ezért aztán gyorsan félreállt.

Egész testében megfeszült, mivel arra számított, hogy beveri a fejét a falba, ehelyett azonban egy vörös téglából rakott boltív alá lépett. Még azelőtt, hogy meglátta volna, érezte, hogy kitágul körülötte a tér. Kivetnek igaza volt. Ez valóban hoppácska volt.

A főcsatorna hatalmas volt, sokkal nagyobb, mint amekkorára Frankie számított. A dongaboltozat arra a félköríves csőre hasonlított, ahol a gördeszkás srácokat szokta látni gyakorolni. Azt leszámítva, hogy ez fejjel lefelé állt, és húgy csöpögött róla. Legalább hat méter széles lehetett, hál' istennek azonban maga a szennyvízcsatorna száraz volt. Egyáltalán nem az a sűrű, sötét trutyi folyt benne, mint amitől Frankie előre rettegett. A feketén fénylő felület meglepően tisztának tűnt. Akár egy kocsival is végig lehetett volna rajta hajtani, és a kereke sem lett volna retkes.

– Minden oké? – kérdezte Rivet.

– Aha. Kicsit fázom.

Miközben Rivet megnézte az ütemtervét, Frankie megfordult, a fejlámpája fényét lefelé irányítva, nehogy elvakítsa a többieket, hogy megnézzék Bram és Lola is leért-e már. Ott álltak mögötte.

– Húsz perc – jelentette ki Rivet, majd megindult a csatorna mentén futó megemelt padkán.

Frankie követte, egyenesen előre felé. Amíg Rivet leszámolt egy percet, körülbelül száz métert tettek meg, azt követően azonban lassabb lett a haladás, mivel a felület csúszóssá vált. Frankie kétszer is majdnem elhasalt, és Bram volt az, aki a vállát megragadva megakadályozta, hogy átbukjon a peremen, egyenesen bele a csatornába. Akkor lett először figyelmes valami mozgólódásra a közelben. Patkányok.

– Azta! Azt lesd meg! – szólt oda Rivet, miközben a habzóbugyborékoló, lassan csordogáló szennyvíz felé mutatott.

– Mi a franc az?

– Zsírhegy.

– Figyelmedbe ajánlom az előző kérdésem.

– Olyan, mint a jéghegy, csak épp zsírból.

– De hogyan került ide?

– Lehúzták.

– Nem értem.

– A vécén. Vagy a lefolyóba öntötték.

– Kizárt, hogy ezt bárki is kiöntötte volna! – hitetlenkedett Frankie, miközben képtelen volt levenni a tekintetét a gusztustalan kupacról.
– Nem akartok egy kis mintát venni? – javasolta. – Amolyan szuvenírként erről a kis kirándulásról.

Bram mutatott valamit. Ezt az egyezményes jelet még Frankie is megértett. Egy függőlegesen felfelé tartott középsőujjat, körömmel előre.

– Te is baszd meg, Bram! – felelte Frankie.

A fickó elvigyorodott. A bűz egészen letaglózó volt. Nem csak az ürülék átható szagáról volt szó. Az csupán megkoronázta az egész förtelmes szaghatást. Frankie-nek aligha lesz elég egy kiadós kádfürdő, hogy megszabaduljon tőle. Sokkal inkább slaggal kellene lecsapatni. Lehet, hogy ezt javasolni is fogja a többieknek. Miért ne? Azután, hogy a vízművek munkatársainak adták ki magát, igazán elmehetnének tűzoltónak is.

Szedd össze magad, a francba is! Azzal foglalkozz, ami rád vár! Ne is törődj az átkozott patkányok cincogásával! Frankie csak követte a lábát. Egyik lépés a másik után. Rivet jelezte, hogy eltelt egy újabb perc. Majd egy újabb. Az alagút lassan jobbra kanyarodott. Legalábbis Frankie úgy érezte. Nehéz lett volna megítélni. Az időt is egészen máshogy érzékelte odalent. Mintha a légzése sem lett volna rendben. Minden kizökkent.

Ekkor légmozgást érzett. De furcsa! A föld alatt. De hiszen Bram szerint a hálózat, amiben épp mászkáltak, többszáz kilométer hosszú volt. Minden irányból csöpögés hallatszott. Csipp-csöpp. Mintha valami részeg zongorázna késő éjszaka. Frankie megremegett, és teljesen felhúzta a pulóvere cipzárját. A kapucniját is felhajtotta, még épp időben, mielőtt valami undorító a fejére érkezett.

– Pfuj! – dűnnyögte.

– Hogy mondod?

– Semmi. – Frankie hangja úgy visszhangzott, mintha mikrofonba beszélne. Felmerült benne, hogy rá is kezd az egyik kedvenc szurkolói rigmusára. Egyfelől azonban nem hitte volna, hogy a többiek értékelnék, másfelől pedig minél inkább az előttük tátongó sötétséget nézte – nem beszélve arról, hogy tőlük jobbra és balra is alagutak nyíltak, vagyis valamiféle elágazáshoz közelítettek, jókora, téglából rakott boltívekkel minden irányból –, annál kevésbé tűnt viccesnek a helyzetük. Nemcsak a rémisztő mélység miatt, ahol a bűz egyre áthatóbban terjengett a légmozgás következtében, hanem azért is, mert fogalmuk sem volt, mi vár rájuk annak a létrának a tetején, amelyen hamarosan fel kell mászniuk az alagút végén.

Frankie majdnem nekiment Kivetnek, aki hirtelen megtorpant előtte. Hallotta, ahogy víz – vagy legalábbis valami folyadék – csordogál a közelben. Ahogy lenézett az övékét derékszögben keresztező, valamivel lejjebb futó csatornába, meg is pillantotta az iszapos trutyit a használatban lévő főágban. A bűz úgy vágta orrba, mintha ásóval találták volna telibe. Annak ellenére, hogy korábban nem keveset dohányozott, az orrlyuka úgy összezáródott, mint valami kagyló, teljesen önkéntelenül. Gyorsan felkapta a maszkot, mivel azonban négy-öt levegővétel után annyira bepárásodott, hogy ki sem látott, kénytelen volt levenni.

Rivet ismét megvizsgálta a mindentudó ütemtervét, majd jobbra kanyarodott, így aztán immár a „nedves” ágban haladtak. Tipikus. Na és persze gusztustalan. A bűz lépésről lépésre egyre elviselhetetlenebbnek tűnt. Mintha nem is levegőt lélegeztek volna be, hanem valami undorító, ragacsos anyagot. Epe tolult Frankie szájába. Basszus! Mi történik? Csak nem elhányja magát?

Időnként az arca elé tartotta a maszkot, hogy azon keresztül vegye a levegőt, majd levette, hogy lásson is. Rivet ugyanígy tett. Frankie egész teste izzadt, a szíve pedig majd kiugrott a helyéről. Orron be, szájon ki! Annak ellenére, hogy nem Frankie volt a világ legnagyobb klasszikus zene rajongója, még ő is felismerte a dallamot, amit Rivet füttyült: „A hegyi király csarnokában” a Peer Gyntocba. Frankie-nek eszébe jutott, amikor még kisiskolásként

hallgatta csukott szemmel, miután a tanáruk halálra rémisztette az egész osztályt a gyilkos trollokról szóló történetével.

– Nyolcszáz méter – közölte Rivet hátrafordulva.

Rendben, csak erre szabad gondolni. Nyolcszáz méter. Semmiség. Körülbelül tizede annak, amit egyébként szinte mindennap lefut. Már csak annyit kell megtenni, és odaérnek, legalábbis Bram terve szerint, egyenesen a Királyi Akadémia alá, letudva az egész rohadt akció legnehezebb részét. Feltéve persze, hogy nem tévednek el. Bizony ott volt még ennek a veszélye is.

Frankie összerezsent, ahogy valami a nyakába hullott. Pornak érezte. Ahogy felnézett, a fejlámpája fénye megvilágította a boltíves mennyezetet. Mégis mi a franc lehetett? Vajon az utca alatt voltak? Egy teherautó vagy a 14-es busz okozta? Először tűnődött el azon, hol is járhatnak. Természetesen a csatornában. De Londonon belül? Melyik utcában? Miközben továbbhaladtak, megpróbált rájönni, de mintha minden fordítva és a feje tetejére állítva lett volna. Még szerencse, hogy Rávetnél volt térkép, mert Frankie-től akár a holdon is lehettek volna.

– Öt perc – közölte Rávet.

Frankie mást sem hallott, mint a saját szívét, ahogy vadul kalapál. Egy újabb elágazáshoz érve ezúttal – hál' istennek – egy száraz csatornában indultak meg.

Rávet léptei most másmilyen hangot adtak ki. Mintha valami ropogna a talpa alatt. Ahogy Frankie lenézett, látta, hogy a talaj már nem sikamlós. Már csak tíz méter hiányzott. Úgy bizony. Érezte, ahogy szemből az arcába csap egy friss fuvallat.

Ekkor már hangot is hallott. Valami halk morajlást. Először olyan halkán szólt, hogy azt hitte, a gyomra korog. Aztán egyre fokozódott, mígnem először csak a lába, aztán az egész teste remegni kezdett. Bizonyára Rávet is érezte, azonnal megállt ugyanis, a jobb kezével pedig kinyúlt, hogy a falnak támaszkodjon. Frankie követte a példáját, miközben érezte, hogy előnti a testét az adrenalin. A fal is remegett, mintha valami át akarná törni. Basszus! Mi a franc folyik itt? Felmerült benne, hogy kiabálni kezd, de úgysem

lett volna semmi értelme. Ekkor egészen váratlanul, amilyen hirtelen rájuk tört, ugyanolyan gyorsan enyhülni kezdett a remegés, aztán el is múlt. Ahogy Rávet vigyorogva ránézett, Frankie rájött, mi volt valójában.

– A metró – mondta Rávet.

– A földalatti – szólalt meg vele egyidőben Frankie.

– Akkor megérkeztünk – közölte Rávet, még egyszer utoljára a térképre sandítva. Azután a fejük fölötti nyílásból lelógó létrára irányította a fejlámpája fényét.

16. fejezet

– Pszt!

Miután Rivet felmászott a létrán, ahelyett, hogy kinyitotta volna az aknafedőt a kulcsszerű szerszámmal, ami addig Frankie-nél volt, mozdulatlanul állt, és a fülhallgatójára tapasztotta a kezét.

– Húsz másodperc – szólalt meg. – Tíz... zéró... Basszus! Mi lesz már?

Ahogy Frankie, aki szintén a létrába kapaszkodva várt, visszanézett, a fejlámpájának a fénye megvilágította Bram hatalmas, egyébként rémisztő ábrázatát, amelyen azonban idegeskedésnek nyomát sem látta. A fickó a szokásos üres tekintettel meredt rá vissza.

Akkor sercegést hallott a feje fölül.

– Rendben, mehetünk – közölte Rivet. – A riasztó kikapcsolva, de akkor sincs vesztegetni való időnk. Valószínűleg még ma este küldenek szerelőt, nem csak holnap reggel. Fontos, hogy a lehető leggyorsabban végezzünk.

Frankie látta, ahogy a férfi kicsit matat a feje fölött, majd fémes kattanást hallott, ahogy a kis fogantyút a megfelelő lyukba illeszti, majd elfordítja. Rivet nagyot nyögött, majd szitkozódott.

– Ez a rohadék meg sem mozdul!

Frankie egy futó pillanatra reménykedni kezdett, hiszen ha nem tudnak kijutni, kénytelenek visszafordulni, nem igaz? Ráadásul nem az ő hibája lenne, vagyis Dougie semmit sem tehetne.

Időközben Rivet tovább morgott és átkozódott.

Könyörgöm! Bárcsak be lenne szorulva...

Rivet azonban erősebb volt, mint amilyennek látszott.

– A picsába! – dűnnyögte Frankie maga elé, amikor hallotta, hogy a fedél végre megcsikordul.

Hirtelen friss levegő és fény tolult az aknába. A hold a fejük fölött világított.

– Hogy mondtad? – kérdezte Rivet.

– Ööö... Azt mondtam, pompás – felelte Frankie. – Mármint, hogy kinyílt. Ügyes vagy, hogy sikerült kinyitnod.

A másik már meg is indult, és ahogy felért, nyomban el is tűnt. Frankie is fellépdelt a létrán. Amint a feje a felszínre ért, körbenézett. A csatornanyílás valami sűrű növénytakaróval borított, elkerített részen helyezkedett el. Minden irányban ablakos falak magasodtak, a háttérben a csillagos égbolttal.

– Kapcsold már ki azt az átkozott fejlámpádat! – förmedt rá Rivet, aki már az egyik fal tövében gubbasztott. – Olyan vagy, mint egy világítótorony.

– Valóban? Pedig sokkal inkább érzem magam úgy, mint egy üreginyúl – válaszolta Frankie. Méghozzá nem is holmi vidám tapsifüles, hanem sokkal inkább a Gesztenye, a honalapító című ifjúsági kalandregény valamelyik szereplője, aki attól retteg, mikor csípi nyakon egy kutya.

– Micsoda? – értetlenkedett Rivet a homlokát ráncolva, miközben Frankie kikapcsolta a fejlámpáját.

– Hagyjuk.

Miután Frankie felhúzta magát, odaosont a másikhoz. Mintha cincogást hallott volna maga mellől, de nem látta, mi adja lei a hangot.

– Jó helyen vagyunk?

– Naná – felelte Rivet megvető ábrázattal.

Ja, persze. Nyilván az istenverte terv miatt. A férfi máris elfordult tőle, és a közeli ajtóhoz surrant, ahol aztán elővett egy kulcscsomót, vagy még inkább álkulcsot, bár Frankie nem látta pontosan. Rivet elkezdte feltörni a zárat.

Amikor nyögést hallott a háta mögül, odafordulva megpillantotta Bram fejét az aknanyílásban, a fickó azonban meg sem mozdult. Miközben az egyik karjával kalimpált, a feje egyre csak lilult. Bassza meg! Beszorult. A széles válla egyszerűen sehogy sem fért át a nyíláson.

Bram a szabad kezével mutatott valamit Frankie-nek. Nem kellett hozzá különösebb szakértelem, hogy rájöjjön, segítséget akar. Frankie odakúszott, és a hóna alá nyúlt – hál' istennek addigra már felvette a tiszta kesztyűjét –, és elkezdte húzni a másikat. Hiába. Bram meg sem moccan. A mélyből elfojtott kiabálást hallott. Bizonyára Lola volt az, aki letről tolt a fickót. Frankie legalább annak örülhetett, hogy nem ő van a lány helyében. Még jobban cibálta a férfit, de hasztalan. A hústorony egyszerűen beékelődött.

– Basszus! – szitkozódott Frankie. – Úgy tűnik, kénytelen leszünk itt hagyni, amíg le nem fogysz néhány kilót.

Bram egy pillanatra ingerülten meredt rá, aztán mintha könny szökött volna a szemébe. Immár az egész feje lila volt, és remegett. Frankie azt hitte, mindjárt szétveti a düh, aztán rájött, hogy valójában nevet. Vagy legalábbis próbál.

Mint kiderült, jól tette. Ennyi kellett ugyanis – hogy egy kicsit megmozgassa a bordáit, és máris megmozdult a súlyos test. Gyerünk! Miközben Frankie tovább húzta, arra számított, hogy a fickó bármelyik pillanatban kiugrik a lyukból, mint valami átkozott pezsgősdugó. Ó, igen! Mit sem törődve a várható következményeivel, Frankie elhatározta, hogy ha épségben megússza ezt az egészet, ugyanolyan csúnyán leissza megát, mint előző este.

Ahogy Bram végre kiszabadult, Frankie hátradőlt. Azután mindketten odakúsztak az ajtóhoz, amit Rivet résnyire nyitva hagyott. Frankie még mindig hallotta azt az átkozott cincogást a közelben.

- Mi a franc ez? – kérdezte suttogva.
- A nyuszi – felelte Rivet. – Gyorsan, hozd ide!
- Miről beszélsz?

– A nyuszi. Ott van az ereszcsovön – mondta a megfelelő irányba mutatva. – Közvetlenül az érzékelő előtt.

Frankie nagyot sóhajtott. Mégis mi jöhet még? Odamászott, ahová Rivet irányította, ahol aztán meg is találta a játéknnyulat a csőnek támasztva. Bizony ez adta ki azt a hangot. A végtagjai úgy forogtak körbe-körbe, mintha segítségkérőn hadonászna.

– Megvan? – kérdezte Rivet.

– Igen – felelte Frankie, azzal felkapta a nyulat, majd a holdfényben megkereste a seggén lévő gombot, és kikapcsolta a dögöt. Ez mi a franc volt? Ennyit arról, hogy nem számíthat több örülségre. Ahogy szájtátva nézte a kis jószágot, látta, hogy egy, a tévéreklámban is szereplő Duracell-nyuszi volt, amelyik egyre csak megy és megy. Ráadásul egy Blackburn Roversmezt viselt. Nyilván valami kisszériás játék lehetett.

– Ez mégis mi a francot keres itt? – kérdezte Frankie, miután visszakúszott a többiekhez.

– Tedd el! Nem szabad, hogy bárki megtalálja.

– Miért? Mit csinált? Kirabolt egy bankot Játékfalván?

– Tedd már el, baszki! – csattant fel Rivet. – Elvégezte a feladatát.

Először fordult elő, hogy a fickó elveszítette a hidegvérét. Ezek szerint kezdett komolyra fordulni a helyzet. Frankie engedelmeskedett.

– Mi volt a feladata? – érdeklődött.

Rivet nem válaszolt, Frankie azonban látta, hogy a másik kettő mosolyog. Sőt, Bram valósággal vigyorgott. Szemmel láthatóan büszke volt magára.

– Mondd már el neki! – szólalt meg Lola. – Mit számít?

– Ez indította be a riasztót – közölte Rivet.

– Micsoda? Igaziból? – Frankie ide-oda forgatta a fejét, de úgy tűnt, komolyan beszélnek. – Ő volt a téglá? – Mintha így utaltak volna korábban a „beépített emberre”.

– Az egyik biztonsági őr helyezte el, és kapcsolta be. Azután épp csak annyi növényzetet tüntetett el, hogy a riasztó érzékelje, de senki más ne vegye észre.

Így fordulhatott elő, hogy a riasztó állandóan bekapcsolt, mígnem a biztonsági főnök meggyőződött róla, hogy a rendszer meghibásodott, ezért aztán leállította. Épp ahogy Bram eltervezte.

– Ügyes – jegyezte meg Frankie. – Meg szellemes is.

– Hallod ezt, nagyfiú? – kérdezte Lola Bramtól, miközben a tenyerét a férfi felé fordította, mintha tűznél melegedne. – Úgy érzem, mintha elpirult volna.

– Rendben, elég a fecsegésből! – szólalt meg Rivet. – Ideje indulni.

Azzal beterelte a társaságot az ajtón, ami egy irodahelyiségbe nyílt. A szobában íróasztalt, székeket, faborítású falakat, azokon pedig festményeket láttak. Bram ment elől, utána Frankie, mögötte azonban valaki feljajdult. Ahogy mindketten megfordultál«, látták, hogy Lola a földön elterülve ölelgeti az egyik lábát. Minden bizonnyal megbotlott a küszöbben.

– Basszus! – szitkozódott Frankie, ahogy lehajolt, hogy felsegítse a lányt, aki végül nagy nehezen felült.

– A bokám – mondta Lola a fájdalomtól eltorzult arccal.

Rivet is letérdelt. Ahogy gyengéden kézbe vette a másik lábát, a lány felszisszent.

– Most kicsit megmozgatom – közölte.

Lola vicsorogva felnyögött.

– Muszáj lenne levenni a nadrágot, hogy megállapítsam, milyen súlyos.

– Megleszek – mondta a lány. – Csak húzzatok fel!

Frankié felsegítette a lányt, aki azonban ahogy a lábára nehezedett, fájdalmasan felkiáltott. Sikerült megtennie néhány lépést, de csak szökdécselve, és szinte anélkül, hogy használta volna a jobb lábát.

– Nyugi! – szólalt meg Rivet. – Ülj inkább le!

A férfi hanghordozásából, valamint abból, ahogy a másikra nézett, Frankie rögtön megállapította, hogy egy párt alkotnak.

– Semmi gond, a francba is! – tiltakozott a lány, de az arcán látszott, hogy komoly fájdalmai vannak.

– Sajnos a bokádnak annyi – felelte Rivet. – Lehet, hogy kificamodott, de az is elképzelhető, hogy eltört. Akárhogy is, nem fogod tudni végrehajtani a feladatodat.

– De...

– Komolyan beszélek. – A férfi a lány kezét szorítva egyenesen a szemébe nézett. – Sőt, figyelembe véve, milyen nehezen mozogsz, ha velünk együtt akarsz visszaérni, jobban tennéd, ha máris elindulnál.

– Akkor ki fogja... ?

Bram, alá addigra szintén lehajolt, néhány gyors kézmozdulatot csinált.

– Hát jó. Nincs más választásunk – törődött bele Rivet. – Frankie, haver! – mondta színlelt kedélyességgel a másikhoz fordulva. – Ügy tűnik, rajtad a sor.

– Milyen sor? Halálsor? Mondj már végre valamit!

Rivet némán az épület teteje felé intett a fejével, amitől Frankie egyáltalán nem lett okosabb.

– De hiszen, mindaz, amit nekem kell összeszedni, a földszinten található.

– Azt majd elintézzük Brammel. Neked muszáj felmenni az emeletre, és megcsinálni, ami Lola feladata lett volna.

– Kizárt! – Frankie istenbizonny eleve nem akart részt venni az egészben, de legalább volt rá ideje, hogy megjegyyezze a saját feladatát, az egyes eltulajdonítandó műtárgyakat, illetve hogy hol találja azokat. Na de most? Azt akarják tőle, hogy improvizáljon, és álljon neki kóvályogni a zegzugos épületben. Teljességgel kizárt.

– Nincs más választásunk.

– De miért én?

Bram jelek valamit.

– Bram túlságosan nagydarab – jegyezte meg Lola.

– Én pedig túl alacsony, hogy elérjem – tette hozzá Rivet.

– Micsodát?

– A nyílást.

– Miféle nyílást?

– Amelyik a tetőre vezet.

– Mégis mi a francért mennék oda?

– Hogy szétszórd a sok szart, ami a táskámban van.

– Milyen szart?

– És fotózd le! – mondta Rivet figyelmen kívül hagyva a kérdést.

– Ezzel – egészítette ki Lola, miközben elővett egy kisméretű fényképezőgépet. Violletét.

– Most komolyan bizonyítékokat gyűjtünk a saját bűncselekményünkről? – értetlenkedett Frankie. – Ez igazán nagyszerű! Mit szólnátok, ha készítenénk egy csoportképet, mielőtt bemegyünk?

Bram ismét mutogatott valamit.

– Fogd ezt, és indulj! – közölte Rivet. – Nincs idő elmagyarázni.

Frankie összeszorította a fogát.

– Célozz és kattints! – magyarázta Rivet, majd az egyik fal felé fordítva a készüléket, meg is mutatta, hogyan kell használni. – Ne szúrd el! – tette hozzá, azzal Frankie kezébe nyomta a fényképezőgépet. – Dougie is látni akarja majd a felvételeket.

A fickó segített Lolának levenni a hátizsákját.

– Cseréljete!

Frankie lekapta a sajátját, és odanyújtotta. Azután Rivet széthajtogatott egy másik lapot, amin az épület belső elrendezése látszott. Frankie ugyanolyan, nyilakkal jelölt útvonalat látott rajta,

mint amelyet már korábban áttanulmányozott, azzal a különbséggel, hogy ez nem a lenti kiállítótérbe vezetett, hanem az emeletibe.

– Átkísérek az állandó kiállításokon – mondta Rivet. – A jelzett útvonal végén találod a tetőnyílást. Ja, és hagyd nyitva! Legyen minél feltűnőbb!

– És mi legyen azzal, amit szét kell szórnom? Van valami különösebb elképzelés?

– Nem, csak hagyd ott, hogy meg lehessen találni. Legyél kreatív! Éld ki a művészi hajlamaid! Élvezd!

– Élvezzem...? Értem. – Jobb lesz túlesni rajta, mintha parancsot hajtana végre. Aligha fogják vele most ismertetni az egész tervet, nem igaz?

– És vigyázz!

– Mire?

– Az örökre. Lehet, hogy egy sem lesz. A beépített emberünk minden tőle telhetőt megtesz, hogy távol tartsa a társait azoktól a részekről, ahová mi tervezünk menni, különösen a Sensation kiállítástól, de azért légy résen, hátha az egyik örnek járőrözni támadna kedve az emeleten!

– Oké, szabaduljunk meg ettől az átkozott nadrágtól! – szólalt meg Rivet. – Aztán lássunk munkához!

17. fejezet

– Elmegyek veled a hátsó lépcsőig – mondta Rivet de onnantól egyedül kell továbbmenned. Amint végeztél, siess ide vissza!

Ezek szerint nem ejtőzhet odafent, miközben csillagászkodik egy kicsit?

– Nyilván – felelte Frankie. – Itt találkozunk.

Rivet néhány másodpercig némán meredt rá, miután bizonyára érzékelte a másik gúnyos hanglejtését. Azután a fejére húzta a símaszkot, Frankie pedig követte a példáját. Rivet az ajtóhoz szorította a fülét, és úgy hallgatózott. Azután Frankie ismét halk kulcscsörgést hallott, majd kinyílt a zár. Rivet finoman résnyire nyitotta az ajtót, és ki kukucskált.

– Tiszta – közölte. – Tíz perced van. Nyomás!

Ahogy Frankie az örege Rolexére sandított, épphogy sikerült kivennie a foszforeszkáló mutatókat. Sokkal több értelmét látta volna a visszaszámlálásnak, hogy ha az az épületből való kijutásig, nem pedig a behatolásig tartott volna.

Időközben Rivet már ki is lépett a rövid folyosóra, ezért Frankie követte. A padlószőnyeg minden neszt elnyelt. Bárcsak az épület többi része is ugyanilyen csendes lenne. Csakhogy ez kizárt volt. Sokkal inkább fényes parkettára és járólapra lehetett számítani. Amikor Frankie legutóbb a múzeumban járt, a léptei hangosan visszhangoztak

Rivet fürge léptekkel haladt el a jobbra és balra nyíló, vélhetően további irodahelyiségek ajtaja előtt. A folyosó végén mindkét irányba tovább lehetett menni. Rivet jobbra fordult. Meg sem nézte a térképet. Valószínűleg az egész átkozott épület tervrajza a fejében volt. Frankie azért a sajátjára sandított, amelyet Lolától kapott, és a kapucnis pulóvere zsebébe rejtett. Tudta, hogy ha elveszítené, ő is

elveszne. Érezte, hogy valaki megveregeti a vállát. Hátranézve látta, hogy Bram vigyorog le rá, miközben felmutatja neki vastag hüvelykujját.

– Kösz, nagyfiú – mondta Frankie, azzal belépett ez előtte lévő ajtón.

Ahogy az előcsarnokba ért, érezte, hogy a gyomra émelyegni kezd, mint aki menten elhányja magát. A lábából is elszállt minden erő, és alig bírt talpon maradni. Hirtelen eszébe jutott egy iskolai élménye. Alig múlt hétéves, és a karácsonyi műsor végén, amiben pásztorként szerepelt, neki kellett elmondani a zárómonológót. Megint ugyanúgy érezte magát. Mintha épp készülne a színpadra lépni, miközben mások őt figyelik és méregetik. Mintha bármelyik pillanatban felsülhetne.

Ahogy megindult a lépcső felé, az edzőcipője ugyanúgy nyekergett, mint azok a patkányok a szennyvízcsatornában. Ahol csak tudott, az árnyékba húzódott, és a falak mentén haladt. Újabb emlékkép elevenedett meg előtte. Ezúttal Dougie Hamiltont látta, ahogy a biztonsági őr közli vele, hogy dobja ki a szemetét. Frankie nagyjából épp ott járhatott, ahol a jelenet lejátszódott.

Ahogy a lépcső tövéhez ért, és felnézett, legalább két biztonsági kamerát látott a mennyezetben a sarokban. Hihetetlennek találta, hogy nem kerekedik el valami egyenruhás izomagnak a szeme, amint észleli a mozgást, majd a betolakodóra közelít. Ahogy azonban megindult felfelé, egyik kamera sem követte. Vagyis Bramnek igaza volt, és a kamerák ugyanahhoz a rendszerhez tartoztak, mint amit azzal a Duracell-nyuszival sikerült hatástalanítani.

Frankie ide-oda cikázva megindult az emeletre, miközben a cipője egyre csak nyekergett. Előkapta a tervrajzot, és gyorsan betájolta magát. Igen, balra kellett fordulnia arra a folyosóra. Ugyanaz a hátborzongató halványkék fény derengett itt is, mint a földszinten. Frankie hamarosan ahhoz a kétszárnyú ajtóhoz ért, ami a térképe szerint az első olyan kiállítótérbe nyílt, ahol az akadémia állandó kiállítása látható, bármit is jelentsen az.

A félig üvegezett ajtókon keresztül látszott, hogy a túloldalon is ugyanaz a kék fény világít. Basszus! Frankie szíve akkorát dobbant, mintha ki akarna ugrani a mellkasából. A kezével már a kilincset markolta. Valaki volt odabent. Alig három méterre tőle egy férfi alakja rajzolódott ki, a tekintete pedig egyenesen rászegeződött. Ne is lélegezz!

Aztán mégis levegőt vett. Sőt, felnevetett. Hiszen nem is élő ember volt az, amit látott, hanem egy rohadt szobor. Frankie lassan lenyomta a kilincset, mire az ajtó kinyílt. Hál' istennek nem volt zárva. Lassan kitárta, majd belépett. Közelről már megállapíthatta, hogy a figura, akiről azt hitte, őt sasolja, valójában egy kőből faragott római alak. Basszus! Még egy rohadt diszkoszt is tartott a kezében. Ahogy Frankie szeme hozzá szokott a félhomályhoz, látta, hogy a terem tele van szobrokkal. Kétségkívül mind a múzeum állandó kiállításához tartozott.

Ismét megnézte a tervrajzot, ezúttal a fejlámpája fényénél. A túloldalon húzódó falon lévő két ajtó közül a második kellett neki. Azt is nyitva találta. Ebben a teremben festményeket látott, középen pedig néhány padot közvetlenül a tetőnyílás alatt, amelyen ki kellett jutnia.

Felpattant a legközelebbi re, és felnyúlt. A picsába! Hiába. Még így is bő fél méterre volt tőle a nyílás pereme. A fejlámpáját ismét felkapcsolva megvizsgálta, de nem talált rajta semmiféle reteszt vagy akasztót. Ezek szerint belülről nem lehetett kinyitni, ami nem is volt baj, nem igaz? Rivet is azt mondta neki, hogy tűnjön minél egyértelműbbnek a behatolás. Rendben. Akkor az lesz a legjobb, ha egyszerűen beveri az üveget. De mivel? Bizony vastagnak tűnt, sőt talán biztonsági üveg lehetett.

Frankie kissé kétségbeesetten körbenézett. Lehet, hogy Rivet nem volt ott személyesen, mégis úgy érezte, lélekben jelen van. Szinte hallotta, ahogy suttogva számol visszafelé. Persze bármelyik festménnyel megpróbálhatta volna betörni az üveget, csak hogy meglehetősen réginek tünnek, mint ahogy a keretük is bizonyára az volt. Még ha sikerült is volna valahogy a feje fölé emelni

valamelyiket, valószínűleg előbb szétesett volna, mint ahogy megrepedne a biztonsági üveg.

Egyetlen olyan kiállítási tárgyat látott, ami elég masszívnak tűnt ahhoz, hogy betörje vele az ablakot, és nem volt festmény. A terem másik végében lévő jókora kőtömbnek tűnt. Gyorsan odaszaladt, és elolvasta a domborműhöz tartozó feliratot. Taddeitondo. Ránézésre elég nehéznek tűnt. Ha valahogy sikerülne vele felállni a padra, talán neki tudná hajítani a tetőnyílásnak, hogy betörje.

Már nyúlt volna, hogy felkapja, amikor megtorpant. Előbb a táblácskán szereplő dátumon, majd a fickónak a nevének akadt meg a tekintete, aki faragta. Michelangelo. Azt a kurva! Már mint az a bizonyos Michelangelo? Amelyik a Dávidot meg a Sixtusi-kápolna mennyezetét csinálta? Frankie régi művészettörténet-tanára, Mr. Garcia bizony nem keveset mesélt neki róla. Tőle hallotta, hogy talán a valaha élt legtehetségesebb művész volt a pasas.

Frankie képtelen volt rávenni magát, hogy véghez vigye az elképzelését, még ha meg is tudná emelni. Azonnal elvetette az ötletet, és elhátrált. Az egy dolog, hogy ellop egy elefántszarvból készített Szűzanya-képet, de az egészen elfogadhatatlan lett volna számára, hogy egy Michelangelo-alkotást használjon arra, hogy betörjön egy tetőnyílást.

De ha azt nem, akkor mit tudna használni? Megint hallani vélte, ahogy Rivet a fülébe duruzsolva visszaszámol. Kissé elkeseredve körbenézett. Csak van valami. Akkor megpillantotta. A sarokban, félig-meddig takarásban. Egy poroltót. Szép masszív volt. Alkalmasnak tűnt a feladatra.

Frankie lekapta a falról, visszament vele a terem közepére, az egyik padot a másikra emelte, majd óvatosan felkapaszkodott rá. Így már elég közel volt. Az üvegben még a saját símaszkos tükörképét is megpillantotta. Jól megmarkolta a poroltót, majd meglendítette. Majdnem csúnya vége lett, miután a készülék valósággal visszapattant az üvegről. Alig bírta megőriznie az egyensúlyát. Ezek szerint tényleg biztonsági üvegből készült. Terpeszbe állt, jól megvetette a lábát, majd mindent beleadott. Ezúttal egy kellemetlen,

éles hang kíséretében apró repedés jelent meg az üvegen. Ahogy Frankie még egyszer rásújtott, a repedés kiszélesedett. A harmadik csapásra az üveg apró szilánkokra törve a fejére és a padlóra záporozott.

Vajon ez mennyire volt hangos? Nem tudta megítélni. Elég hangos ahhoz, hogy valaki meghallja, ha netán közvetlenül a terem alatt tartózkodott? Csak bízni tudott benne, hogy nem. A tömlőnél fogva óvatosan leengedte a poroltót, majd kesztyűs kezével felnyúlva a maradék üveget is kiverte.

Ideje indulni. Amennyire csak tudta, a hátához simította a zsákot, amit Lolától kapott, majd jól megkapaszkodott a tetőnyílás peremében. Mi van, ha valaki már várja? Szörnyű látomása támadt, ahogy az örök és a zsaruk apró szemüket a nyílásra szegezve készenlétben gubbasztanak, és már nyúlnak is a keze után, hogy megragadják.

Szép óvatosan felhúzta magát. Nem bánta, hogy olyan sok időt töltött az edzőteremben, így ugyanis megvolt a művelethez szükséges ereje. Ahogy kidugta a fejét, először a hőmérsékletkülönbség tűnt fel neki. Isten bizony jól esett a hűs levegő. Mint egy pohár hideg víz. Azután megkönnyebbülést érzett. Senkit sem látott, csak a hosszú, lapos tetőt. Miután a felsőtestét felhúzta, gyorsan fogást váltott, és a térdével megtámaszkodott a nyílás szélén. Nagyot ugrott a szíve, amikor majdnem elveszítette az egyensúlyát. Végül csak feljutott.

És most? Inkább nem állt fel, biztos, ami biztos. Elvégre csupa magas épület vette körül az akadémiát. Minden irányban erkélyekés ablakok látszottak. De hiszen az éjszaka közepe volt. Na és? London sosem alszik. Ha netán bárki is kinézett volna az ablakán, vagy kilépett volna az erkélyére, simán észrevette volna, ha a megfelelő irányba fordul.

A picsába! A hátára feküdt. Egészen élvezte volna a csillagos égbolt gyönyörű látványát, ha nem lett volna annyira berezelve. Ideje megnézni, mi mindent pakolt össze Lola a kirándulásra. Esetleg tonhalas szendvicset? Vagy egy csokiszeletet? Vagy mindkettőt?

Nem volt ekkora mázlija. Miután kinyitotta a hátizsákot, és maga mellé borította a tartalmát, elképedt. Mi a franc? Ezt most vajon álmodja? Egy nyílvezzőt, kötelet és hágóvasat látott. Úgy érezte, mintha a Családok csatája elnevezésű vetélkedő valami nagyon beteg változatába csöppent volna. Mi jöhet még? Esetleg egy cuki játék? Ja nem, azt már megtalálta odalent. A hab a tortán azonban egy tucat kép volt, ami magát Houdinit ábrázolta.

Semmi különös, csupán a szokásos holmi, amit a lány egy-egy betörésre magával vitt. Legalább annyi értelme volt, mint a Sensation kiállításon szereplő néhány műalkotásnak. Bár lehet, hogy épp ez volt a lényeg? Hogy minél agyamentebbnek tűnjön a bűncselekmény. Eszébe jutott egy együttes néhány évvel korábbról. Talán KLF volt a nevük. Egy díjátadón az énekes előbb úgy tett, mintha a közönség soraiba löne, majd a banda egy döglött bárányt helyezett el a koncertterem kijárata előtt. Minél örültebb volt valami, annál nagyobb volt körülötte a felhajtás. Vagyis lehet, hogy mégis volt némi rendszer ebben az egész örületben, Bram és Dougie pedig mégsem volt teljesen elmebajos.

De mi a francnak kell ezzel törődnie? Frankie pontosan tudta, mi a teendője. Szétszórni, nem igaz? Elvégre ezt mondták neki. Altkor úgy is fog tenni. Mint egy igazi profi. Vagy sokkal inkább egy darabjaira hullott repülőgép. Azzal felkelt, és ide-oda szaladgálva teljesen tetszőlegesen eldobálta a tárgyakat. Akkor eszébe jutott, mit is mondott neki Lola. Hogy legyen kreatív, és élje ki a művészi hajlamait. Hát jó. Akkor legyen!

Először a kötelet erősítette hozzá az egyik szellőzőnyíláshoz, majd körültekintően lelógatta az épület oldalán, ügyelve arra, hogy az ablakok között fusson, és belülről ne lehessen látni. Nem ért le teljesen, hanem körülbelül három méterrel az utca szintje fölött ért véget. Elképzelte, ahogy az egyik zsaru a fejét vakargatva azon tűnődik, vajon tényleg felmászott-e rajta valaki, majd ugyanazt használva távozott-e a lopott műalkotásokkal.

Frankie önkéntelenül is elmosolyodott ezen. Azután fogta a Houdinis képeslapokat, majd néhány kavics és bot segítségével, amiket az ereszcsonnában talált, egy ötágú csillagban elrendezte

azokat. Elégedetten szemlélte az alkotását, ami úgy nézett ki, mintha egy felettebb háborodott elme csinálta volna. Ami nem is állt túlságosan messze a valóságtól. Muszáj volt indulnia, mielőtt tényleg elgurul a gyógyszere.

Basszus! A fényképezőgép. Majdnem elfelejtette. Gyorsan lőtt egy- két képet.

Azután megkapaszkodott a tetőnyílás szélében, és leereszkedett, ami ezúttal sokkal könnyedebben ment, miután egyszer már megcsinálta az ellenkező irányba. Óvatosan leszállt a padokról, majd elgondolkozott, ne rendezze-e vissza, de aztán úgy döntött, egymáson hagyja. Úgy tűnik majd, hogy bárki is lopta el a földszinti műalkotásokat, a padok segítségével mászott fel a tetőre.

Rendben, ideje lelépni. Az ajtóhoz sietett, ahol azonban megtorpant. Valami nem hagyta nyugodni. De micsoda? Valami nem stimmelt. Megfordult, majd lassan körbenézett a teremben. Végigpásztázta a festményeket, a domborművet, a padokat. Mindegyiket rendben találta. Aztán észrevette a poroltót, amivel betörte az üveget, miután leakasztotta a falról.

Visszasietett, és felkapta. Túl kockázatos lett volna ott hagyni. Bármelyik valamirevaló zsarú gyanút fogna. Mégis mit keresett ott? Bizonyára a biztonsági kamerák felvételén az is látszódna, hol volt eredetileg, mielőtt meghibásodott a rendszer. Azután az oldalán látható horpadásokból ítélve valószínűleg annak is felmerült volna a gyanúja, vajon nem arra használták-e, hogy betörjék vele a biztonsági üveget. Ha pedig így történt, mégis miért belülről, holott elvileg kívülről hatoltak az épületbe?

Frankie gyorsan visszaakasztotta a helyére, majd az ajtóban előkapta a térképet, hogy betájolja magát, végül az órájára sandított. Basszus! Már is késésben volt. Hál' istennek a feje fölötti kamera látszólag még mindig nem működött. Egyáltalán nem világított vagy mozgott. Akkor is minél hamarabb el kell tűnnie.

Kevesebb mint egy perc alatt a központi lépcsőhöz ért. Gyerünk! Két perc múlva már kint is lesz, újra abban az otthonos, nyirkos, sötét, szarszagú alagútban. És azután? Lelki szeme előtt megjelent

Dougie Hamilton arca. Frankie még mindig nem bízott meg benne egy szemernyi sem.

Észre sem vette a biztonsági őrt. Egyenesen nekifutott a lépcső tetejénél lévő két folyosó találkozásánál. Miután egymásnak ütköztek, mindketten elterültek.

18. fejezet

Az őr nagyot nyögött.

Basszus! A fickó egyenesen Frankie-re zuhant, ráadásul nem is volt kis darab. Legalább kilencven kiló lehetett. Frankie megpróbálta kiszabadítani a kezét, az őr azonban nem hagyta, megragadta a csuklójánál fogva, és úgy szegezte a földhöz. Frankie ficáncolni kezdett, előbb jobbra, aztán balra. Ez hatásosnak bizonyult. A személtáda megbillent, és a falnak csapódott.

Onnan viszont szinte azonnal rárontott, hörögve és a fogait vicsorogtatva. Frankie megperdült, és felhúzta a térdét. Ez az! Sikerült telibe találni a tökét. Azután a lába segítségével a falhoz szegezte, de nem sokáig, az őr ugyanis mindkét kezével megmarkolta a lábát. Frankie-t hirtelen elfogta a rémület. Basszus! El fogják kapni. Kizárt! Erre ösztönösen is elkezdett kétségbeesetten rúgkapálni mindkét lábával, mire az őr szorítása enyhülni kezdett. A francba! Frankie csak ekkor vette észre, hogy egyenesen a másik fejét rugdossa.

Vér szivárgott a szerencsétlen fickó orrából, és meg sem mozdult. Frankie-t rosszullet környékezte. Basszus! Mit művelt? Négykézlábra ereszkedett, és a másik fölé hajolt. Könyörgöm, csak ezt ne! Hamilton már így is sok mindenre rávette, de azt még ő sem akarta, hogy gyilkossá váljon. Az őr azonban továbbra sem mozdult. A fejét a fal felé fordítva látszólag élettelenül feküdt.

Basszus! És most? Próbálja meg újraéleszteni? Mégsem hagyhatta itt meghalni a szerencsétlent. Ekkor hirtelen bevillant egy régi emlék, ahogy az udvaron röhögcsél a haverjaival, miközben műanyag bábukon gyakorolják az elsősegélynyújtást. Eszébe jutott, hogy először meg kell nézni, lélegzik-e az illető.

Egészen közel hajolt, és a saját lélegzetét is visszafojtva fülelt. Könyörgöm! De semmit sem hallott. Frankie már nyúlt volna,

hogy kinyissa a fickó száját, amikor alaposabban is szemügyre vette az arcvonásait. Basszus! Valahonnan nagyon ismerősnek tűnt. De vajon honnan?

Megvan! A főbejáratnál találkozott vele. Ugyanez a fickó tette szóvá Dougie- nak, hogy ne szemeteljen. Basszus! Észrevette a nyakán a hosszú, íves heget. Frankie felhúzta a símaszkot az arcáról a feje tetejére, azután nagy levegőt vett, a bal kezével megfogta a fickó orrát, ahogy az iskolában megtanulta, majd ráközelített.

– Azta!

Ezúttal Frankie kiáltott fel, miközben úgy hátradobta magát, még mielőtt az ajkával megérintette volna az őrt, mintha megcsípte volna egy darázs. A fickó ugyanis nem halt meg. Közel sem. Egyenesen Frankie szemébe meredt, és őt bámulta.

Frankie hanyatt- homlok botladozott. Azt a jó bűdös kurva életbe! Az őr egyre csak őt nézte, sőt már a száját is kinyitotta. Most mégis mi a franchoz kezdjen Frankie? Kösse meg? De mivel? Az egyetlen kötél, ami alkalmas lett volna erre, az épület oldalán himbálózott. Különben is már késő. Az őr szinte már teljesen visszanyerte az eszméletét. Próbált feltápáskodni. Két másodperc, és megint ráveti magát Frankie-re, és összeakaszknak.

Futás! A gondolat valósággal beléhasított Frankie-be. Nem maradt más választása. Leszámítva, hogy újra nekiront az őrnek, ezúttal szándékosan. Csakhogy esze ágában sem volt így tenni. Még akkor sem, ha emiatt aztán elkapják. Nem igaz? De. A fickó semmi rosszat nem csinált. Dougie volt az, akire ráfért volna egy kis verés, ő volt az a szemétláda, akinek meg kell ezért fizetnie.

Frankie azelőtt megindult, hogy meggondolhatta volna magát. Majdnem elhasalt valamiben, ami a földön hevert. Az őr adóvevője volt az. Gyorsan felkapta, majd futásnak eredt, és lenyargalt a lépcsőn. A felénél visszanezett, hogy megnézzze, nem üldözi-e a másik, de semmi nyomát nem észlelte.

Frankie továbbstetett ugyanazon az útvonalon, amelyen eredetileg bejutott. Talán az őr agyrázkódást szenvedett? Vagyis lehet, hogy

nem fog emlékezni Frankie arcára? Vagy arra, hogy merre menekült? Csak remélni tudta. Különben a Bram által kitalált megtévesztés, miszerint a tetőn keresztül érkeztek és távoztak, hiábavalónak bizonyul. Akkor pedig csak idő kérdése, mire a zsaruk rájönnek, valójában hogyan hatoltak az épületbe. És akkor? Ellenőrzik majd a csatornát, aztán a kis szervizépületet. Na és a furgon? Mi van, ha egy közeli térfigyelőkamera rögzítette őket, amikor még nem vették fel a símaszkjukat? Basszus! Mi van, ha a felvételen látszik, ahogy kiszállnak a kocsiból?

Mindenekelőtt vissza kellett találnia Rivethez és a többiekhez, hogy elmondja, mi történt. Még mielőtt az őr riasztaná a társait. Már ha nem tette meg eddig. Frankie nem értette az egészet. Hiszen nála volt a fickó adóvevője. Akkor meg miért nem kiabált? Talán mert nem voltak társai, és ő volt az egyetlen, aki járőrözni indult?

Frankie elvigyorodott. Csak remélni tudta, hogy ez a helyzet. De nem csak ez nyugtalanította. Basszus! A símaszk. Csak akkor jutott eszébe, hogy még mindig nem húzta vissza az arcára. Gyorsan lerántotta, miközben ismét elgondolkozott azon, vajon mennyire sikerült az őrnek megvizsgálni Frankie arcvonásait. Elég alaposan ahhoz, hogy részletes személyleírást adjon róla? Sőt, ami még rosszabb lenne: hogy felismerje? Elvégre együtt látta Dougie- val. Nem. Kizárt. Ugye? Inkább gondolkozz! Egyáltalán ránézett, amikor utána szólott Dougie- nak? Nem. Mint ahogy Frankie sem beszélt vele, ugye? Nem. Legalábbis úgy emlékezett. Vagyis biztonságban volt. De mi van, ha mégis felismerte, és a biztonsági kamerák aznap készült felvételén is azonosítani tudja? Akkor nemcsak azt fogják tudni megállapítani, hogy kicsoda, hanem azt is, hogy Dougie Hamiltonnal volt.

Ekkor Frankie ajka önkéntelenül is mosolyra húzódott. Csak akkor értette meg, hogy bizony a Jóistennek mégis van humorérzéke. Ugyanis ugyanaz az a szerencsétlen, akit Dougie akkor megalázott és megszégyenített, most Dougie és Frankie vesztét fogja okozni, és romba dönti az egész tervet. Ó, igen! Ha valaha is jóleső érzéssel töltötte el a káröröm, most aztán igazán.

Amikor Frankie ahhoz az irodához ért, amin keresztül behatoltak, zárva találta az ajtaját.

– Rivet, Bram! Én vagyok az – suttogta, miközben megpróbálta lenyomni a kilincset.

Ahogy visszasandított a válla fölött, titkon abban reménykedett, hogy az egyiküket pillantja meg, miközben attól is rettegett, hogy a biztonsági őr vagy valamelyik társa tűnik fel a folyosón. Végül a kilincs, amit szorongatott, lenyomódott. Az ajtó résnyire nyílt, és Rivet kukkantott ki rajta.

– Hála a jó égnek – mondta Frankie. – Már azt hittem, leléceltetek.

– Bram már igen – felelte Rivet, miközben betessékelte a másikat, és becsukta mögötte az ajtót. – Lola akkor indult vissza, amikor te elindultál. Amilyen állapotban van, legalább annyi idő kell neki visszaérni, amíg te elvoltál. – Rivet fejlámpájának a fénye Frankie arcára tévedt. – Basszus! Mi a franc történt veled? Elestél?

– Bárcsak...

– Ezt hogy érted?

– Megütöttek.

– Kicsoda?

– Egy biztonsági őr.

– Ez komoly?

– Dehogya. Bemostam magamnak a vicc kedvéért.

– De... Hol történt?

– Az emeleten. Szerintem még ott van. Most térhet magához.

– Úgy érted...?

– Hogy visszaütöttem-e? Egész pontosan visszarúgtam.

– Rúgtál?

– Nézd, hosszú lenne elmondani. Mindketten a földre kerültünk.

Rivet száj tárva hallgatta. Ezúttal szóhoz sem jutott.

– Mindegy. A lényeg, hogy már nem sokáig marad kiütve. Nem találtam semmit, amivel megkötözhettem volna, különben úgy

tettem volna. Vagyis minél gyorsabban el kéne innen húzni a belünket.

Rivet továbbra is szájtátva hallgatta Frankie-t, de közben az eszét is járatta. Próbálta eldönteni, vajon a sokáig dédelgetett terve végleg dugába dőlt-e vagy sem. Frankie körbenézett. A kis udvarra nyíló ajtó előtt rongyba csavart tárgyakból rakott kis kupac állt. Nyilván azok a cuccok voltak, amiket Bram már nem tudott magával vinni.

– Várj csak! – szólalt meg Rivet. – Hogy nézett ki?

– Ööö... – Frankie értetlenül nézett a másikra. Ja, hogy az örre gondolt. -Hát, elég szarul. Legalábbis mire elintéztem.

– Nem úgy értem. Írd le nekem a külsejét!

Frankie úgy is tett.

Rivet előbb meglepődött, azután elmosolyodott.

– Biztos vagy abban az íves hegben a nyakán?

– Igen.

Rivet már vigyorgott.

– Nem is aggódsz amiatt, hogy riasztja a többieket? – kérdezte Frankie.

– Ugyan. Legalábbis nem hiszem, hogy így tenne. Most nincs idő ezt elmagyarázni. Inkább fogjuk ezt a sok holmit, vigyük le a csatornába, és tűnjünk el, hátha mégis tévednék.

Legalább kétszer annyi időbe telt visszajutniuk a csatornán keresztül, mint az akadémiára való odaút. Egyfelől ott voltak a csomagok, aztán meg Lola is. Körülbelül a táv kétharmadánál érték utol a lányt, akit Bram támogatott. A fickó két bebugyolált műalkotást is kénytelen volt hátrahagyni, ami azt jelentette, hogy Frankie-nek és Kivetnek muszáj volt visszamenni értük, miután biztonságba helyezték Lolát a szervizépületben.

Biztonság, mi? Ahogy a fejlámpák fényénél üldögélek, Frankie mindenfélét érzett, csak épp azt nem. Mióta maguk mögött hagyták a múzeumot, másra sem bírt gondolni, mint az útlevelére, amit a könyvespolcon elrejtve tárolt a lakásán. Az adott helyzetben

ugyanis kizárólag külföldön érezte volna magát biztonságban. Bizony egyre inkább úgy érezte, szüksége lesz egy rögtönzött nyaralásra. Sőt lehet, hogy vissza sem jön. Elérkezettnek látta az időt, hogy ellovagoljon a naplementében, mint valami vadnyugati hős, amíg le nem csillapodnak kicsit a kedélyek. Külföldről legalább a híradásokból értesülne, vajon a zsaruk tényleg bevették-e Dougie kis cselét. Vagy netán már le is tartóztatták a társaságot, és már csak Frankie-t kell becserkészniük.

– Nem megyünk? – szólalt meg végül.

A lopott kiállítási tárgyak mind az ajtó előtt sorakoztak, ami az utcára nyílt, ahol remélhetőleg a furgon még ott vár rájuk. Lola az egyik fémszéken kuporogva fájlalta a lábát. A fejlámpák fényénél egészen sápadtnak tűnt. Bram és Rivet a lány egy-egy oldalán támasztótták a falat, az utóbbi egyre csak az óráját nézte. Frankie-nek minden akaraterejét össze kellett szednie, nehogy félrelökje őket, feltépje az ajtót, és kirontson.

– Mindent a maga idejében – felelte Rivet megkocogtatva az óráját.

– Már megint az ütemterv? Csak a kurva szakaszolás számít, mi?

– Pontosan. Három perc.

– Rendben. Akkor elmondanád végre, amire nem maradt időnk? Már ami a biztonsági őrt illeti, meg hogy szerinted miért nem fogja riasztani a többieket? A két férfi összenézett, Bram pedig jelelt valamit.

– Ha valóban az a fickó, akire gondolunk – mondta Rivet – , nem fog eljárni a szája.

– Mégis miért? – kérdezte Frankie, pedig már maga is sejtette a választ. – Csak nem ő a belső ember? Az, aki a Duracell-nyuszit is elhelyezte?

– Telitalálat – válaszolta Rivet, miközben a kezével úgy tett, mintha pisztollyal löne. – Elsőre rájöttél.

– A rohadék – morgolódott Frankie.

– Kicsoda?

– Nem érdekes. – Frankie Dougie- ra gondolt. Újból felidézte, amikor a fickóval együtt felkeresték az akadémiát. Ahogy odalépett az őr, és megszólította Dougie- t, aki aztán levette a napszemüvegét, mire a szerencsétlen kénytelen volt meghunyászkodni. Mégis miért? Frankie most már értette. Az őr csak akkor ismerte fel, hogy a fickó, aki előtte áll, valójában az, akinek dolgozik, hogy törlessze a fia tartozását. Nyilván szerette volna, ha minél hamarabb véget ér a jelenet, nehogy bárkinek is feltűnjön a biztonsági kamerák felvételén. Ha ugyanis bármi jelét adta volna annak, hogy ismerik egymást, az őrrel kapcsolatban pedig felmerülne a gyanú, hogy köze lehetett a betöréshez. .. nos, akkor bizony összefüggésbe hoznák az egészszel Dougie- t.

– Tuti nem mond semmit – jegyezte meg Rivet. – Legfeljebb csak annyit, hogy elesett. Mindenáron el akarja majd kerülni, hogy a zsaruk kérdőre vonják.

– Na és az a sok cucc, amit szét kellett szórnom a tetőn? Egyébként rájöttem.

– Mire?

– Hogy miért engem küldtetek fel.

– Sejtettük, hogy rá fogsz jönni.

– Ez volt a megtévesztés, amiről korábban beszéltél. Hogy a zsaruk még véletlenül se jöjjenek rá, hogyan jutottunk ki valójában.

– Nem beszélve arról, hogy a sajtó is rá fog cuppanni, és másról sem fognak cikkezni.

– Ez megmagyarázza a Houdinis képeslapokat tette hozza Frankie. Időközben ezt is összerakta. – Tökéletesen illenek majd a beszámolóhoz, amit Dougie újságíró cimborája fog írni.

– Pontosan. Tulajdonképpen ezzel lobbantjuk lánggra a hírverést, ami aztán futótűzként terjed majd el.

– Akkor bizonyára tetszeni fog, amit a kötéllel csináltam.

– Mesélj!

Frankie gyorsan elmesélte, mire Lola felnevetett, még ha a fájdalomtól összeszorított fogakkal is.

– Ez tetszik.

– A kötélnem volt elég hosszú, hogy egy másik épületig vagy az utca szintjéig érjen, csak épp annyira, hogy mindenkit összezavarjon. Nem beszélve a hágóvasakról... Szerintem ötletesre sikerült. Talán még maga Houdini sem talált volna ki jobbat.

Bram elvigyorodott.

– Kár, hogy nem feszítettünk ki egy olyan légtornászkötelet – jegyezte meg Frankie. – Gondoljatok csak bele, mit kezdtek volna azzal!

– És a képek?

Frankie átadta a fényképezőt.

– Itt vannak.

Rivet gyorsan átfutotta a felvételeket a kis képernyőn, majd elégedetten bólintott.

– Kinek külditek majd el?

– Csak a szokásosnak – felelte Rivet. – Az Evening Standard, a The Times, a Guardian, a BBC, az ITV, a Channel 4, sőt lehet, hogy magának Bruce Forsythnak is. Csak hogy tényleg híre menjen az esetnek.

– Persze hamar kiderül majd, hogy a kötélnem elég hosszú, és akkor rájönnek, hogy mégsem annak a segítségével törtek be az elkövetők. ..

– Mire keresnek pár hegymászószakértőt, akik elmondják majd, hogy a hágóvasaknak sincs semmi értelme...

– De kit érdekel? Minél több a megválaszolatlan kérdés, annál jobb. Különösen, ha majd Dougie többi újságíró haverja is elkezd pörgetni a pletykamalmot.

– Mint például, hogy drótkötélen ereszkedtünk le, vagy egy rohadt helikopter segítségével jutottunk be meg ki... Az aztán mókás lett volna – jegyezte meg Lola. – Akkor leszállópályát is festhettünk volna a tetőre.

– Bár lehet, hogy azt fogják hinni, feketemágiát használtunk- tette hozzá Frankie, akinek eszébe jutott az ötágú csillag, amit kirakott.

– Rohadtul mindegy – szólalt meg Rivet. – Kurvára nem érdekel, milyen baromságokat hordanak össze az egészszel kapcsolatban, egészen addig, amíg rá nem jönnek a nagy bűdös igazságra.

– Mármint hogy a szennyvízcsatornát használtuk.

– Ami szó szerint bűdös.

Lola, aki még mindig a lábát dajkálta, felszisszent.

– Igazán meg kellene mutatni egy orvosnak – mondta Frankie.

– Úgy is lesz – felelte Rivet, ismét az órájára sandítva.

– Szívesen hívok egyet, ha már nálam leszünk – javasolta Frankie.

– Nálad?

– Naná. Alig ötven lépésnyire lakom innen. – Bár lehet, hogy Rivet nem véletlenül volt óvatos. Bőven történhetett még bármi, ami akár a lebukásukat okozhatja. Még ilyen későn is körültekintően kell eljárniuk. Bármikor előfordulhat, hogy egy környékbeli lakó épp altkor rakja ki a szemetét a sikátorban lévő egyik kukába, amikor ők előbújnak. Bár sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy egy narkós, díler vagy kurva szúrja ki őket, miközben épp egy rakás lopott műtárggyal flangálnak. Bármennyire is letakarták őket, egy szemtanú bármikor könnyen összekötheti a rablást azzal, amit látott, hogy aztán úgy döntsön, felhívja a hatóságot, hátha jutalmat kap az értékes információért.

– Bármennyire is csábítóan hangzik egy pohár whiskey meg egy biliárdmeccs... – kezdte Rivet.

– Snooker – javította ki Frankie.

– Na ja. Szóval bármennyire is csábítóan hangzik, kénytelen leszek várni vele egy kicsit. Rendben, idő van! – mondta Rivet felegyenesedve, a fényképezőgéppel a kezében.

Kénytelen várni? Mégis mi a francot jelentsen ez? Frankie értetlenkedve meredt Rivetre, miközben a másik résnyire nyitotta az

ajtót. Odakintről erős fény szűrődött be, ami a sötét alagútban töltött idő után egészen olyannak tűnt, mintha valaki elemlámpával a kezében világítana a szervízépületbe. Szerencsére mégsem harsant rendőrkiáltás. Csupán egy autó haladt el épp. Miután eltávolodott, Rivet szélesebbre tárta az ajtót, és kilépett, a többieknek azonban visszaszólt, hogy maradjanak. Tíz perc múlva egy vadonatúj fekete tornazsákkal a kezében tért vissza.

– Minden stimmel – közölte suttogva, és meglapogatta a táskát. – Sőt, ami még jobb, ki is fizettek minket. Mr. Hamiltonnak nagyon tetszettek a képek.

Legalább valaki jól járt ezzel az egésszel. Frankie már nyúlt volna az egyik becsomagolt műtárgy után, hogy segítsen bepakolni a furgonba, Bram azonban megfogta a csuklóját.

– Mi az? – értetlenkedett Frankie, majd ismét lehajolt, Bram azonban megcsóválta a fejét, miközben mit sem enyhített a szorításán.

– Rendben, Frankie – szólalt meg Rivet. – Egy élmény volt. – Azzal mosolyogva kinyújtotta a kezét.

– De mi lesz a...?

– Műalkotásokkal?

– Aha.

– Nem a mi dolgunk. Innen a klubodba kerülnek, de azt nem tudom, hogy mi lesz a további sorsuk. De nem is érdekel.

Frankie végighordozta a tekintetét a másik hármon. Láthatóan mindegyikük ugyanezen az állásponton volt. Ezek szerint Dougie nem árulta el nekik, hogy huzamosabb ideig lesz nála a szajré. Ügy tűnt, hogy ő és Viollet ennyire azért nem bízott meg az általuk felbérelt műkincstolvajokban.

– Ne búslakodj! – mondta Rivet, és szívélyesen megrázta Frankie kezét. – Senki sem várja tőled, hogy egyesével cipeld át ezeket. Azt mondták, küldenek valakit, hogy segítsen.

Miközben Rivet segített Lolának felállni, Bram odalépett Frankiehez, kusza fogait rávillantva elmosolyodott, majd megölelte.

Végül mutatott valamit a félhomályban.

– Mit mondott?

Lola somolyogva megveregette a férfi vállát, miközben Rivetre támaszkodva megindult az ajtó felé.

– Azt, hogy ha bármikor megunnád, hogy Dougie- nak dolgozz, szívesen látunk a csapatban.

Nem dolgozom neki. Persze ezek a szavak nem hagyták el Frankie száját. Mi értelme lett volna? Ott állt három hivatásos műkincstolvaj társaságában, símaszkkal a fején, miközben a Királyi Akadémiáról közösen ellopott műtárgyakra vigyázott. Mégis milyen szempontból nem számított bűnözőnek? Kit érdekelt, hogy megzsarolták-e vagy sem? Akárhogy is, de kompromittálódott.

Végignézte, ahogy távoznak, majd Bram becsukta maga mögött az ajtót, ő pedig egyedül maradt. Odakint beindítottak egy dízelmotort. Frankie még mindig nem vette le a kesztyűjét, továbbra is attól tartva, hogy a zsaruk mégis rájönnek a tolvajok által használt tényleges útvonalra, még akkor is, ha az őr, akivel összebunyózott, valójában nem számított. A símaszkját lehúzta a szemöldökéig, a félelme ugyanis, hogy egy utcai térfigyelőkamera felveheti, továbbra sem múlt el.

A tekintete ide- oda cikázott a csatornába vezető, illetve az utcára nyíló ajtók között. Odahúzott egy széket az előbbihez, hogy meghallja, ha netán valaki abból az irányból közeledne. Ha bármit is hallana, kénytelen lenne minél több műalkotást felnyalábolva menekülőre fogni.

Az első nesz mégis a másik ajtó irányából ütötte meg a fülét. Egy másik jármű közeledő motorzúgása volt az. Azután hangokat hallott. Végül kattant a zár, és kinyílt az ajtó. Egy széles vállú alak állt meg előtte, majd fény csillant az illető szemében.

– Kapcsold már ki a rohadt fejlámpádat! – szólalt meg az Angyal.

19. fejezet

A fickó hatalmasat tüsszentett.

– Biztos, ne hozzak zsepit? – kérdezte Frankie az elmúlt néhány napban immár sokadszor.

– Kösz, megvagyok – felelte az Angyal, és megtörölte jókora eperre emlékeztető orrát a zakója ujjában, undorító, nyálkás csíkot hagyva a fénylő, fekete szöveten. – Rohadt allergia! – méltatlankodott. – Ugye nincsenek itt virágok?

– Biztos lehetsz benne. Különben is, ez a hely gyakorlatilag hermetikusan záródik – magyarázta, miközben körbenézett az Ambassador alagsorában, ahol épp végeztek a pakolással.

– Her...micsoda? – kérdezte az Angyal a vörösös borostáját vakargatva.

– ...metikusan. Mindegy. Végeztünk? Nem lehetne most már...

Akkor megszólalt a másik mobilja. – Pofa be, szaros! – förmedt rá Frankie-re, majd fogadta a hívást. – Hogy? Mi? Nem hallom... A vétel... Micsoda? Átkozott szar! Nem, figyelj! Várj!

Azzal a fickó megindult felfelé, miközben továbbra is a telefonba beszélt. Frankie egyáltalán nem bánta, hogy hotelszobát foglalt aznap estére Xandrának és Maxine- nek. Bele sem mert gondolni, mi történt volna, ha egyikük összefutott volna ezzel a behemóttal az éjszaka közepén. Azt hihetné, A gálád család című film valamelyik szereplője elevenedett meg.

Frankie körbehordozta a tekintetét a hideg fényben úszó raktárhelyiségen. Teljesen kimerült. Nem csak fizikai értelemben, bár istenbizony úgy is. A csatornában való mászkálás rendesen megviselte, és mentálisan még inkább kikészült. Hullafáradt volt. Akár egy egész hétig képes lett volna aludni egyhuzamban.

Bármennyire is túlzásnak érezte a kifejezést, most tényleg két szál gyufára lett volna szüksége, nehogy lecsukódjon a szeme. Vagy esetleg egy pohárka töményre, hogy kicsit magához térjen. A francba is! Azzal ő is megindult a lépcsőn, hogy meglátogassa a bárpultot. Egyáltalán nem arról volt szó, hogy hosszú kihagyás után újra piálni kezdene, egész hétvégén ugyanis szinte mást sem csinált.

– Jó, hogy jössz – szólalt meg az Angyal. – Nyisd csak ki az ajtót!
– A fickó a bárpultot megvilágító lámpa sárga fényében állt, a mobilját továbbra is a fülére tapasztva. – Igen főnök, most jön.

Főnök. Ezek szerint Dougie- val beszélt. Netán a klub előtt várakozott? Ahová a lopott holmija került? Méghozzá ugyanazon az estén, hogy sor került a rablásra? Pedig Frankie már kezdte azt hinni, hogy ezt nem lehet tovább fokozni. Ha már úgysem kerülheti el a végzetét, lehet, hogy egyszerűbb lenne kitennie egy neonfeliratot, hogy megkönnyítse a zsaruk dolgát. Akkor bizonyára hamarabb lesittelnék őket, nem igaz?

Ahogy Frankie elhaladt a bárpult előtt, alig bírta megállni, hogy ne töltsön magának egy pohár whiskey-t, végül azonban továbbment a sötétbe burkolózó terem felé. Megkerülte a nézőteret, majd kinyitotta a bejárati ajtót, hogy beengedje Dougie- t. Csakhogy Viollet volt az, aki belépett, szokásához híven ezúttal is feketébe öltözve. Még csak rá sem mosolygott a férfira, a tekintetében azonban szórakozottság tükröződött, ahogy végigmérte.

– Tetszik a szerkód – jegyezte meg.

Frankie-ben csak akkor tudatosodott, hogy még mindig az élénksárga vízhatlan nadrág van rajta, amelyet a csatornában való visszaútra húzott fel. A nő fintorogva elhúzódott tőle.

– Jó az illatod is – mondta. – Ja, mégsem.

Ezen legalább Frankie elmosolyodott. Mármint a tréfás megjegyzésen, nem azon, ahogy a másik undorodva elhátrált. – Nem is tudtam, hogy ilyen kifinomult a humorérzéked.

Viollet szemöldöke alig észrevehetően megemelkedett. Vajon Frankie mindössze ennyi meghittsége számíthatott tőle? Több mint

valószínű. Mit is mondott kettejükéről? Múlt idő. Kár érte. Frankie ugyanis másra sem bírt gondolni, csak a másnapra. Arra, hogy hol lesz addigra. És kivel. Újra eszébe jutott az útlevele. A maradás ugyanis egyre kilátástalanabbnak tűnt. Gyakorlatilag bárki bármikor rávethette volna magát, kezdve Hamiltonnal, Tommy Riley- n át egészen a rendőrségig.

– Mi a finom? – szólalt meg egy férfihang.

Dougie- é. Legalább annyi esze volt, hogy kalapot vett, mint akkor, amikor Frankie-vel közösen felkeresték az akadémiát. A késői óra ellenére ezúttal is rendesen felöltözött. Úgy nézett ki, mint aki épp fácánvadászatról tér haza. A fickó tetőtől talpig végigmérte a még mindig szaros vízálló nadrágban álldogáló Frankie-t.

–Jó volt a fogás? – kérdezte, miközben a szája gúnyos félmosolyra húzódott.

– Minden horogra akadt, amire csak vágytál.

Dougie előbb Frankie-re, majd Violletre sandított, azután vissza. – Azt majd én eldöntöm.

– Erre! – mondta a nő, azzal megindult az alagsor irányába, a nyomában Dougie- val.

Frankie nem követte őket. Egyenesen a bárpulthoz lépett, képtelen volt ugyanis tovább ellenállni az ital csábításának. Fogott egy poharat, majd töltött magának nem egy szimpla, nem is egy dupla, hanem egy tripla adagot.

– Te is kérsz? – vetette oda az Angyalnak, aki kifejezéstelen tekintettel meredt rá a pincébe vezető lépcső tetejénél állva.

– Vezetek – felelte.

– Ja igen. El is felejtettem, milyen törvénytisztelő állampolgár vagy.

Frankie töltött magának még egy pohárral, majd körbenézett a félhomályba burkolózó klubon. A tervek szerint másnap bontják le a nézőteret, a térelválasztókat és az asztalokat, hogy aztán mindent visszarendezzenek az eredeti állapotába. Elmosolyodott, ahogy felidézte az Adam Adamson ellen az egyes asztalon vívott

csatáját. A nézők tapsa is eszébe jutott. Ezek szerint nem is volt olyan rossz. Nemcsak az ő kis fellépése, hanem az egész átkozott torna.

Hamar lehervadt azonban a mosoly az arcáról. Merthogy az már a múlté, ő pedig a jelenben van. Mindegy, milyen jól sikerült a szervezés, ugyanis új fent ott találta magát, ahol általában lenni szokott. Nyakig a szarban.

Kintről egy épp arrafelé elhaladó autóból behallatszott a Candle in the Wind dallama. Az adott pillanatban mintha megértette volna, miért kedvelték meg olyan sokan a számot. Elvégre épp erről szólt, nem igaz? Az élet kellemetlen igazságairól. Arról, hogy mindegy, milyen keményen dolgozik az ember, hogy elérjen valamit, csak idő kérdése, hogy előbb azt, amit megvalósított, azután őt magát is elfűjják, mint egy gyertyát.

– Úgy érzem, van mit ünnepelnünk – közölte Dougie, miután újra megjelent, és megindult a bárpult felé. Viollet kissé lemaradva követte. A félhomályban nem sok látszott a nő arcából. – Töltené! valamit, csapos?

Csapos. Mekkora pimasz kis pöcs! Frankie-nek eszébe jutott, milyen érzés volt, amikor két évvel korábban elintézte Dougie-t, miután a kocsiját is összetörve eljött, hogy kicsinálja őt. Mit sem törődve azzal, hogy az Angyal és Viollet is jelen van, vagy mindazzal, amire számíthat, ha valóban megteszi, talán mégis megérné rárontani a másokra, és letörölni azt az önelégült vigyort a kurva nagy pofájáról, nem igaz?

– Persze, semmi akadály – válaszolta inkább. – Mit innátok? - Mégiscsak ez volt az értelmes döntés. Muszáj a szemétláda kedvében járni, hátha megkapja, amit akar, hogy aztán minél hamarabb elhúzzon.

– Azt hiszem, pezsgő dukál. Remélem, van pezsgőd.

Frankie figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, kibontott egy üveg Moétet, majd töltött két pohárral. Az egyiket Dougie elé tolta, a másikat pedig odanyújtotta Violletnek.

– És te? – kérdezte Dougie.

Különös. Annak ellenére, hogy alig két perccel korábban még úgy érezte, bizony ráférne néhány feles, immár a puszta gondolatától is rosszullét környékezte. Inkább elővett magának a hűtőből egy üveg ásványvizet.

– A főnök azt mondta, hogy igyál! – förmedt rá az Angyal. – Most szépen fogod magad, és iszol valami rendeset, baszki!

– Nem iszom alkoholt – füllentette Frankie, miközben eldugta a whiskey- s poharat.

– De hiszen... – kezdte volna az Angyal.

– Hagyd csak! – szólalt meg Dougie, majd odaadta a nőnek a pezsgőjét. – Távolságra álljon tőlem, hogy miattam kelljen bárkinek is megtagadnia az elveit. Igyunk az eredményes esténkre! – mondta, majd megemelte a poharát.

– Az eredményes estére! – ismételte meg az Angyal, majd Frankie-re meredt. – Te is mondd, szaros!

– Az eredményes estére – engedelmeskedett Frankie. Azután kijött a bárpult mögül, és odaadta Dougie- nak az alagsori ajtó kulcsait. – Arra gondoltam, talán most alkalmas lenne, hogy eláruld, mikor kapom meg azt a pisztolyt.

– Fogadni mertem volna.

– És?

– Nos, mielőtt megbeszelnénk, hogy mikor, milyen formában, illetve hogy egyáltalán sor kerül-e erre, kellene kezdeni valamit... ezzel – mondta Violet felé biccentve. A nő közelebb lépett, a kezében a Digley- féle kis kutyussal.

– Mégis mit? – értetlenkedett Frankie. Egyáltalán nem tetszett neki ez az egész, valamint az, ahogy a másik néz rá.

– Meg kellene sétáltatni – folytatta Dougie.

– Micsoda?

– Mármint nem közösen, csak te – tette hozzá Dougie. – És persze Angyal barátunk is veled tart. Csak hogy minden rendben legyen.

Frankie-nek akkor végre leesett. Az este hátralévő részének arról kellett szólnia, hogy Tommy biztosan rács mögé kerüljön. Ez következett, nem igaz? Ezért szorongatta a nyakánál fogva a nyavalyás kitömött állatot az Angyal. Dougie ugyanis azzal a feladattal bízta meg őket, hogy vigyék el Tommy irodájába.

– Vicces, hogy tulajdonképpen egy kutyatetem juttatja majd a hűvösre -jegyezte meg Dougie, majd nagyot kortyolt a pezsgőjéből.
– Őszintén remélem, hogy nem fog nagyon neheztelni.

Frankie és az Angyal néma csendben ültek egymás mellett a fekete taxiban. Pontosabban csak ők nem szóltak egymáshoz, a magnóból ugyanis megint Barbra Streisand kornyikált, a francba is! Ezúttal franciául.

Frankie ide- oda fészkelődött a bevásárlózacskón, amit az Angyal parancsára a feneke alá kellett tennie. Bár időközben levette a vízhatlan nadrágot, és átöltözött farmerba, edzőcipőbe, kapucnis pulcsiba és baseballsapkába, de arra nem jutott ideje, hogy le is zuhanyozzon.

Az ölében lévő hülye kutyára meredt. A buborékfólián keresztül tisztán kivehető volt a hülye felirat, ami a kutya által szorongatott hülye táblán szerepelt: „RIP”. Na ja, Frankie pontosan ismerte az érzést. Pontosabban lehet, hogy másnapra ismerni fogja, attól függően, hogyan alakul az este hátralévő része. Hiszen erről volt szó, nem igaz? Két tűz között érezte magát a két gazfickó afférjában – ahogy a díva énekelte volna.

Tommy irodája, amely a Tanganyitogató nevű öltáncbárja fölött helyezkedett el, olyan közel volt az Ambassadohoz, hogy akár tíz perc alatt odasétálhattak volna. Miután kocsival hat perc alatt odaértek, az Angyal a taxiöbölbe húzódott.

– Látod? – vetette oda Frankie-nek. – Megmondtam, hogy ennek a közlekedési eszköznek is megvannak a maga előnyei.

– Ez aztán a szerencse – felelte Frankie.

– Hé! Jobb, ha parkolópályára állítod magad! – csattant fel az Angyal.

– Azt hittem, már leparkoltunk.

– Elég! Mostantól fogva nincs több ironizálás. Elő a fapofával! Nem szórakozni jöttünk.

Könnyű ezt mondania, hiszen ő eleve fapofával született. Ahogy azonban Frankie kiszállt a kocsiból, egyre nehezebben bírta türtőztetni magát. Lehet, hogy az alkohol vagy az idegesség miatt. Bár elképzelhető, hogy a nyamvadt öleb miatt érezte az egész helyzetet olyan valóságértelmenek. Nemcsak a hülye kis felirat volt az oka, hanem az is, ahogy a hülye kis mancsa kilógott a buborékfólia alól. Frankie kénytelen volt a dzsekije alá dugni, nehogy bárki is észrevegye. Nem mintha sok járókelő lett volna. Mármint józan. Hál' istennek még mindig öreg éjszaka volt.

A Tanganyitogató már órákkal korábban bezárt. A neoncsövek, amelyek egy kánkánt járó táncos harisnyás lábát ábrázoltak, már rég nem világítottak, mint ahogy az utca túloldalán sorakozó üzletek kirakatai is mind sötétek voltak.

– Erre! – mondta Frankie.

– Mi? – Az Angyal már épp indult volna a bejárat felé.

– Jobban szeretek hátulról behatolni.

– Ez tetszik – felelte a másik elvigyorodva.

Nagyszerű. Ezek szerint Frankie-nek csak az ironizálást kellett kerülnie, a többértelmű kifejezéseket nyugodtan használhatta. A sötét sikátorban lévő egyik oldalajtóhoz lépett.

– Meglepő – jegyezte meg az Angyal, miután megvizsgálta az ajtót. -Micsoda?

– Azt hittem, Tommy jobban odafigyel a biztonságra.

– Nekem elég újnak tűnik a zár.

– Látszik, hogy nem értesz hozzá. – Azzal a fickó előhúzta a kabátja alatt rejtegetett feszítőrudat, és az ajtó mögé illesztette. Hangos reccsenés hallatszott, ahogy az ajtókeret megrepedt. – Mindegy, milyen jó a zár, hogy ha nem is akar vele bajlódni az ember.

Azután elővett a zsebéből egy cetlit.

– Gyorsan, olvasd csak fel! Nincs nálam a szemüvegem.

– Mi ez?

– A riasztó kódja. Az egyik takarítónő volt olyan kedves, és megosztotta velünk. Máskülönben Dougie a szeme láttára megetette volna a fiával a saját tökét. Ez már csak így megy.

Frankie felolvasta a számsort.

– A riasztó a bárpultnál van – mondta az Angyal, és belépett.

Az üres, félhomályba burkolózó klubhelyiségben csupán a vészkijáratot jelző táblácskák fénye tükröződött a padlótól plafonig érő rudakon. A levegőben fertőtlenítőszer és kiömlött sör szaga keveredett. A riasztó kapcsolótábláját közvetlenül a hűtőszekrény mellett találták meg. Az Angyal durván félrelökte Frankie-t, letérdelt, majd ismét a zsebébe túrt. Először a mobilja akadt a kezébe, amit a pultra tett. Azután ismét a zsebébe dugta a kezét, és elővett egy kis zseblámpát, amivel megvilágította a kis kezelőpanelt.

– Basszus! Bármelyik tökvirág is zárta be a helyet, elfelejtette élesíteni a rohadt riasztót. – Felháborodva összegyúrta a fecnit, és zsebre vágta. – Rendicsek. Jól tudom, hogy már jártál itt? – szegezte Frankie-nek a kérdést, miután felkelt.

– Igen.

– Csinosak a bigék? – kérdezte a színpad felé fordulva. – Csak cickót villantanak, vagy mást is?

– Erről nem tudok nyilatkozni – válaszolta Frankie. – Amikor legutóbb itt voltam, Tommyval találkoztam a legfelső szinten lévő irodájában.

– Akkor légy oly kedves, és mutasd meg gyorsan, hol van! Frankie átvágott a termen, majd végigment a folyosón, ami az oldalbejárathoz vezetett, ahol bejöttek. Azután megindult felfelé a meredek lépcsőn, egyre feljebb és feljebb. Basszus! A lába már igencsak sajgott a kelleténél hosszabbra nyúlt éjszakai kaland után. Azzal biztatta magát, hogy mindjárt vége. Már csak ezt az utolsó feladatot kell teljesítenie, nem igaz?

Amikor legutóbb itt járt, a kuncsaftok fel- alá járkáltak a lépcsőn, ide-oda ingázva a földszinti bár és az emeleti privát szobák között. Eszébe jutott, milyen ideges volt, amiért fel kellett keresnie Tommyt. Akkor még fiatal volt és zöldfülű. Remélhetőleg azóta már kikupálódott, és talán van annyira dörzsölt, hogy valahogy megússza ezt a balhét.

Különben cseszheti.

– Jó az illat – szólalt meg az Angyal.

– Hogy mondd? – kérdezett vissza Frankie, mivel azt hitte, rosszul hallotta.

– Mármint a bigéké. Tudod, a parfümjük. – Azzal nagyot szippantott. – Azt lehet érezni a levegőben. Meg, tudod... a puncijuk illatát – tette hozzá. – Elég átható.

– Nem vagy nős, ugye? – érdeklődött Frankie.

– Nem. Sosem találtam rá a megfelelő lányra.

– Furcsa...

– Értem ám – mondta az Angyal, miközben lassan felértek a lépcső tetejére. – Ezt is poénnak szántad? Nem szólok még egyszer.

– Csak próbálom feldobni a hangulatot – válaszolta Frankie.

– Ne próbáld!

Időközben felértek a legfelső emeletre, ahol két ajtóval találták magukat szembe. A baloldalin egy szőrös, rózsaszín csillag díszelgett.

– Az meg mi? – kérdezte az Angyal.

– A lányok öltözője.

A fickó megpróbálta lenyomni a kilincset, de az ajtó zárva volt. Már épp fogta volna a feszítővasat, de aztán meggondolta magát.

– Erre most nincs idő – dűnnyögte maga elé.

Mire is? Frankie alig mert belegondolni, bár egy futó, ámde annál rémisztőbb gondolat erejéig elképzelte, ahogy az Angyal épp a pofiját púderezzi, miközben egy szál tollboában illeget magát.

A másik ajtóhoz léptek. Nem volt benne semmi különös. Leginkább egy karbantartóműhely bejáratára emlékeztetett. Egyedül a jókora kulcslyuk volt rajta árulkodó, ami minden bizonnyal egy megfelelően komoly zárhoz tartozott.

– Rendben. Hová is tettem a kulcsot? – szólalt meg az Angyal a zsebében kotorászva.

– Csak nem egy másik önzetlen felajánlás a takarítótól? – jegyezte meg Frankie.

– Bassza meg! Úgy tűnik, elvesztettem. Meg a mobilomat is. Nyilván kiesett a kocsiban.

Bárcsak ott lett volna Rivet. Igazán jól jött volna a szakértelme. – Nincs nálad véletlenül egy...

– Álculcs? – fejezte be a mondatot az Angyal. – Sosem volt rá szükségem. – Azzal se szó, se beszéd megragadta Frankie-t a kabátja gallérjánál fogva, és odébb rakta. Hátrébb lépett, hogy legyen elég helye, majd a negyvenhatos bakancsa sarkával megrúgta az ajtót közvetlenül a zár alatt. Még két rúgás, és már be is jutottak. Az ajtó a zsanérjain himbálózott, a legmodernebb zár pedig szinte darabokban lógott, mintha pörölyvel zúzták volna szét.

– Csinos – jegyezte meg az Angyal a szobába kukucskálva anélkül, hogy belépett volna. – Nagyon csinos. Mindig is tudtam, hogy Tommynak kiváló az ízlése. – Azzal sandán Frankie felé fordult. – Na, mire vársz?

– Te nem mész be?

– Nem. Tudod, én már iskoláskorom óta ismerem Tommyt, mint ahogy az apádat is.

– És?

– Mindig is rajongott a... hogyishívjákért? – A fickó bambán nézett a másikra.

Frankie hasonlóképpen viszonzta a nézését.

– Tudod, amit a James Bond is csinál. Titkos küldetések, meg miegyéb.

– Kémkedésre gondolsz? – kérdezte Frankie.

– Igen, és tudod mit?

– Hallgatlak.

– Nem tartom kizártnak, hogy a kis huncut még kamerát is szerelt az irodájába. Valami titkos helyre. És biztos, hogy nincs rákötve a rendszerre, amit valamelyik tökfilkó elfelejtett bekapcsolni. Hogy aztán megmutathassa a felvételt a zsaruknak.

– Á, ezek szerint azt akarod mondani, hogy azzal nincs semmi baj, ha engem kapnak lencsevégre, ellentétben veled.

– Pontosan – felelte az Angyal használt teafilterre emlékeztető elszíneződött fogait futólag Frankie-re villantva amolyan elismerésként, amiért így vág az esze. – Nyomás, szaros! És ajánlom, hogy valami feltűnő helyre tegyed. Te is tudod, milyen sügérekből áll a szerv. A fele még a saját orrát sem találja meg, ha tükörbe néz. – Azzal Frankie fejére húzott egy símaszkot, majd ismét elővillantotta kusza fogait. – Csak nehogy azt mondd, hogy nem viselem a szívemen a sorsodat!

– Na ja – nyugtázta Frankie elfojtott hangon, majd megigazította a maszkot, hogy legalább kilásson rajta. – Kösz.

Ahogy belépett a szobába, félig- meddig azt hitte, hogy Tommy ott fog ülni az asztal mögött szivarral a szájában és géppuskával a súlyos kezében. De mégsem. Szó sem volt ilyesmiről. Valami feltűnő helyre... Frankie csak túl akart már esni az egészen. Egyenesen Tommy asztalához lépett.

– Ja és ne felejtsd el kicsomagolni! – szólalt meg a háta mögül az Angyal. – Tudom, hogy egy ajándék esetében nem így szokás, de szeretnék, hogy Tommy vegye a lapot. Vagy legalábbis azt, hogy kitoltak vele, még ha nem is tudja, ki volt az. Legfeljebb csak miután lecsukták.

Valami feltűnő helyre... És legyen vicces is! Frankie akkor megpillantotta. A tökéletes helyet. Kicsomagolta a kutyát, és a szoba sarkába állította. Az ajtóból egyenesen ráesett az ember tekintete. Frankie előbb azt hallotta, ahogy az Angyal elkezd

kuncogni, majd hangosan, telitorokból, öblös hangon felnevetett. Sosem gondolta volna, hogy ilyesmire is képes a kis köcsög.

– Hibátlan – mondta az Angyal. – Szép munka, szaros. Majd meglátod, mit szól hozzá Dougie. Össze fogja magát csinálni.

20. fejezet

Mint kiderült, az Angyalnak mégsem volt igaza, már ami Dougie Hamilton reakcióját illeti. Valójában nem csinálta össze magát, amikor megtudta, hová tette Frankie a kutyát. Bár elképzelhető, hogy egy kicsit becsorgatott a gyaníthatóan márkás alsógatyájába, úgy nevetett.

- Tényleg a kutya kosarába raktad?
- Igen, Whitneyébe – felelte Frankie.
- Így hívják Tommy Riley kutyáját?

Ahogy Dougie önfeledten hahotázott, egészen kisfiúsnak tűnt. Olyannyira, hogy egy pillanatra Frankie elképzelte, ahogy kölyök-ként az apja térdén ugrándozik. Lehet, hogy a fickó mégsem akkor faszfej, mint amilyennek kiadja magát. Talán még az is elképzelhető, hogy végül csak visszaadja a pisztolyt. Netán nála is van? Ha mégsem, nos... Frankie úgy érezte, minél gyorsabban olajra kell lépnie. Már a pusztá gondolattól szaporábban kezdett verni a szíve. Ki tudja, meddig tart Dougie jó kedve? Valószínűleg nem túl sokáig.

– Ööö... Figyelj csak... Igazán nem szívesen hozom szóba, de tudod, van az a pisztoly... – szólalt meg Frankie a másik két férfi között állva. Dougie egy fekete bőr karosszékben ücsörgött.

Egy futó, bosszús pillantást leszámítva a fickó tulajdonképpen nem is vett tudomást róla. Még mindig a tökéletes szabású zakója volt rajta, amiből Frankie arra következtetett, hogy talán még mindig nem ért véget a megpróbáltatása.

– Egyenesen a közepébe rakta, főnök – magyarázta az Angyal, aki úgy kacagott, hogy jókora testével kénytelen volt Dougie Maida Valei lakásának nappalijában a kanapénak támaszkodni. – A kis „RIP” feliratot pedig a mennyezet felé fordította. Azonnal észre lehet

venni, főnök. A zsaruk tuti le fogják fotózni, amolyan bizonyítékként, hogy azzal szembesítsék Tommyt. Bárcsak láthatnám a képét...

– Ez tényleg elképesztő! – lelkesedett Dougie, akinek úgy csillogott a szeme, mintha be lenne tépve. Ugyanúgy, mint amikor Jack is kicsit túltolta a szert. – Alig várom már, hogy Violletnek is elmondhassam, amikor visszaér. – A fickó hangja hirtelen megváltozott. – Jut eszembe, hol a francban van?

A kérdést Barryhez intézte, ugyanahhoz a szakállas, jetikinézetű baromhoz, aki megkínálta az ütőjével Frankie-t azon a bizonyos délutánon a Cobden Clubban amikor ez az egész átkozott cirkusz elkezdődött. Ezúttal is a keze ügyében volt a fatestápoló. Annak a fehér zongorának döntve tette közszemlére, aminek ő is épp támaszkodott.

– Azt mondta, elugrik a boltba – válaszolta Barry.

– A boltba? Az éjszaka közepén?

– Azt mondta, cigit akar venni. Abban bízott, talál majd valami éjjelnappalit.

– Miért nem ajánlottad fel, hogy elviszed?

– Megkérdeztem, de...

– Hiszen nem is cigizik – szólt közbe Dougie.

– De... – szólalt meg Frankie, eszébe jutott ugyanis, hogy a nő igenis rágyújtott mellette az ágyban.

– Csak nem mondani akartál valamit? – szegezte neki a kérdést Dougie.

– Ööö... Nem. Csak annyi, hogy a legközelebbi éjjel- nappali több kilométerre van innen.

Dougie az órájára sandított. – Talán nemsokára visszaér. Erről jut eszembe... – A fickó arcáról eltűnt a mosoly, és immár szúrós tekintettel meredt az Angyalra. – Hogy a fészkes fenébe tartott két óráig megjárnotok? Nincs öt kilométerre az iroda.

– Valami köcsög felhasította a gumikat – felelte az Angyal.

– Hogy mit csinált?

– Mind a négyet. Elöl is meg hátul is.

– Mégis kicsoda? – kérdezte Dougie összeszűkülő szemmel. Látszott rajta, hogy egyáltalán nem tetszik neki ez az egész.

– Ha tudnám, kabátot szabtam volna magamnak a lenyúzott bőréből -válaszolta a másik. – A kocsit is rendesen összekarcolták. Valami bandanevet véstek rá. West End- i Csorda, vagy valami hasonló faszságot.

Dougie csak hümmögött. Érdekes módon a bandanév hallatán mintha kicsit megnyugodott volna. – Legközelebb azért inkább hívj fel! Elvégre azért van mobilod.

Az Angyal egy szót sem szólt, az arca azonban elvörösödött.

– Basszus, de átlátszó vagy! Sikerült elejtened?

A másik megvakarta a fejét. – Ööö... Valójában elhagytam, főnök.

– Basszuskulcs! Néha tényleg nem értem, minek vesződöm. Próbálnám egy kicsit növelni a hatékonyságunkat, miközben egy rakás hozzád hasonló őskövület vesz körül. – Nagyot sóhajtott. – Legalább valamire azért még jó vagy.

– Valóban? – kérdezte az Angyal kivillantva az elsárgult fogait.

– Igen. Fogd meg! – közölte Dougie.

Basszus! A fickónak nem kellett külön hozzátenni, kire gondol. Dougie előkapott egy pisztolyt – ugyanazt, amelyikért Frankie elment Dougie lakására ahelyett, hogy inkább lelécelt volna, amíg nem késő, most azonban már cseszhette.

Dougie megcélozta Frankie fejét. Nem mintha szükség lett volna rá, az Angyal ugyanis Frankie kezét a háta közepéig facsarva a falnak szorította, majd a lábát is szétterpesztette, mint a profik. Frankie nem akarta annyiban hagyni, csak hát... Nem egyedül Dougie fogott rá fegyvert, hanem bizony Barry is előrántott egy lefűrészelt csövű puskát a fekete edzőtáskájából.

Dougie leeresztette a pisztolyt, felállt, elővett a zakója zsebéből egy olcsónak tűnő mobilt, majd megnyomott rajta néhány gombot. – Rendőrség? – szólalt meg. – Szeretnék bejelenteni egy rablást. – Közben kilépett a nappaliból, és megindult a folyosón. – Azt is

tudom, ki követte el... Nem, az most kurvára lényegtelen, én ki vagyok...

Mire visszajött, Frankie-t megbéklyózták, és vastag szigetelőszalaggal egy barna kerekesszékhez kötötték, aminek áporodott húgy- szaga volt.

- Jól érzed, hogy mégsem áll szándékodban azt visszaadni? -kérdezte a még mindig Dougie kezében lévő Browningra utalva.

- Mármint ezt? - A fickó úgy nézett a fegyverre, mintha meglepődne, hogy nála van. - Ne aggódj! Meg fogod kapni. - Azzal úgy tett, mintha lelőné a másikat. - Hiszen megígértem. De csak azután, hogy megkínóztunk, ki szeretném ugyanis deríteni, mit tudsz az öcséd szerepéről Susan halálában.

Azzal fogta a telefont, amit az iménti híváshoz használt, a zongora billentyűzetének a szélére tette, majd rácsapta a fedelét. Ezt megismételte még kétszer.

- Ne aggódj a hangoskodás miatt! - mondta Frankie-hez fordulva. -Ezeket a régi házakat még rendesen megépítették. Legalább egy méter vastagok a falak. Bárki is lakik a szomszédban, egy mukkanást sem fog hallani. Mindegy milyen hangosan üvöltözik az ember.

A hanghordozásából és az Angyal arcán szétterülő vigyorból elég egyértelmű volt, ki az az illető, aki üvöltözni fog, és ki az, aki ezt kiváltja belőle.

- Tudod - folytatta Dougie - , ezért csapott le erre a házra apa, mielőtt meghalt volna. Hogy csend és béke vegye körül az utolsó pillanatig. -Azzal Frankie mögé lépett, megfogta a kerekesszéket, és szép lassan az ablakhoz tolta. - Ez az ő széke volt. Pontosabban az övé lett volna. Nemigen tudta már használni, a vége felé ugyanis már nagyon beteg volt. - Az erkélyre nyíló ajtó előtt megállította a tolószéket. Frankie látta a saját tükörképét az üvegben, valamint a város fényeit a távolban. - Elárulok neked valamit. Nagyon szerette nézni innen a kilátást.

Frankie elgondolkozott, hogyan tudná meggyőzni Dougie- t, hogy semmi rosszat nem csinált. Mint ahogy Jack sem. Csakhogy ezt

már korábban is megpróbálta, nem igaz? A Cobden Clubon. Cserébe kapott egyet attól a baromtól az ütővel. Felmerült benne, hogy elkezd könyörögni. Tisztában volt azonban vele, hogy azzal nem sokra jut.

Basszus! Ezt csúnyán benézte, nem igaz? El kellett volna futnia, amikor esélye lett volna rá, miután az Angyal leparkolt a ház előtt. Nem lett volna szabad abban bízni, hogy feljön, megkapja a pisztolyt, és aztán szépen elmehet. Úgy tűnik, elfogyott a szerencséje.

Sírás környékezte, de a francba is! Azt már nem. Nem fog sírni a személtáda előtt. Még nem. Hát akkor? Inkább jól felbosszantja, hogy aztán levezethesse rajta az indulatait. Miért ne? Ha már úgyis meg fogják kínozni, akkor már legalább veszítse is el az eszméletét. Minél tovább sikerül kihúznia, annál nagyobb lehet az esélye annak, hogy valaki rátalál. Bár aligha tudta volna megmondani, mégis ki lenne az az illető.

– Egyébként sosem hittem el neked – mondta.

– Mit?

– Igazából semmit. Azt, hogy visszaadod a fegyvert. Vagy azt, hogy nem áll szándékodban kicsinálni, miután végeztünk ma este.

– Valóban? – Dougie hangján érződött, hogy nem hisz neki. – Miből gondolod ezt?

– Abból, hogy te is ugyanolyan vagy, mint az apád – felelte Frankie a tőle telhető legőszintébb mosolyt erőltetve az arcára. – Egy mocskos, hazug senkiházi.

– Te... – Dougie azonban képtelen volt folytatni. Mintha gyomorszájon verték volna. Az ablakon látszódó tükörképéből nehéz lett volna megítélni, vajon lilul-e a feje, Frankie azonban biztosra vette.

– Ja, és ostoba is – tette hozzá Frankie. – Erre abból jöttem rá, hogy csupán egy mezei ügyvéd vagy, nem pedig büntetőjogász, és még mindig azt hiszed, hogy bármit is tudok Susan haláláról. – Egyenesen a férfi szemébe meredt, titkon abban bízva, hogy végre

elhiszi neki, hogy ez az igazság. – De csak azután győződtem meg róla, hogy tényleg ostoba vagy, miután felhívtad a zsarukat, abban a hiszemben, hogy tiéd a győzelem.

Dougie szembe fordította magával a kerekesszéket. Bizony, hogy lila volt a feje. Csen-kuangnak bizonyára tetszett volna az árnyalat.

– Miféle győzelem? – rikácsolta Dougie. – Mit tudsz te a nyerésről? Hiszen úgyis mindjárt meghalsz! Kurvára ki leszel csinálva! Ráadásul az egyébként is szánalmas kis életed utolsó néhány napjában arra használtalak, hogy holmi mihaszna, jelentéktelen paraszt módjára segíts kiütnöm a királyt.

Ekkor megszólalt egy mobil. Dougie előrántotta a zakója zsebéből.

– Rajta! – szólalt meg Frankie. – Nem veszed fel? Lehet, hogy akkor kiderülne, ki is valójában a paraszt. Akkor talán rájönne, hogy mégsem vagyok olyan ostoba, mint hiszed, és talán élve több hasznodra lehetnék, mint gondolnád.

Frankie ugyanis pontosan tudta, mi következik. Kivételesen egy lépéssel a kis pöcs előtt járt. Ezért jött fel a lakására abban reménykedve, hogy megkapja a pisztolyt, tudva, hogy ez az utolsó esély rá.

– Igen – szólt Dougie a telefonba – , én vagyok.

Frankie végignézte, ahogy a másik feje egyre csak lilul, mígnem már egy padlízánt is szégyenbe hozott volna. Akár még élvezhette is volna a helyzetet, azt leszámítva, hogy rosszul lett, ha belegondolt, hogy talán ez az utolsó, amit még életében láthat.

– Biztos vagy benne? Egészen biztos? – Dougie egy másodpercig meredten nézte a telefont, majd áthajította a szobán, egyenesen a szemközti falnak.

– Baj van, főnök? – kérdezte az Angyal.

– Persze, hogy baj van! Kurva nagy gáz van! – A fickó gyakorlatilag hörgött a dühtől. – A beépített emberem hívott. A névtelen bejelentésem után a rendőrség razziát tartott Tommy Riley irodájánál.

– És? – kérdezte az Angyal a homlokát ráncolva. Szemmel láthatóan nemigen értette, ez miért lenne rossz hír.

– A baj csak az, hogy nem találták ott azt az átkozott kis vakarcsot!

– De hiszen ott hagytuk, főnök. Ő tette oda – magyarázta húsos mutatóujjával Frankie-re bökve. – Végignéztem. A saját szememmel láttam.

– Akkor sincs ott – mondta Dougie. Az arca már nem is lila, inkább barnás árnyalatú volt.

– De hogyan? – értetlenkedett az Angyal, de aztán felderült a képe. – Valaki nyilván eltüntette. Azután, hogy mi...

– Igen, igen! – üvöltötte Dougie. – Persze, hogy valaki eltüntette. Mint ahogy ugyanaz a köcsög a rohadt kutyával együtt az összes többi műtárgyat is visszavitte a kurva akadémiára!

Az Angyal szájtátva hallgatta a főnökét. Látszott rajta, hogy ezt képtelen feldolgozni.

– Mindez pedig azt jelenti – közölte Dougie mélyen Frankie szemébe nézve – , hogy valaki elárult engem Tommy Riley- nak, nem igaz? Valaki nemcsak a tervezett rablást fedte fel előtte, hanem azt is, hogy őt akarom ezért rács mögé juttatni.

Frankie ismét mosolyt erőltetett az arcára. – Vagyis talán ahelyett, hogy megölnél, talán jobb lenne leülni, és megbeszélni a kialakult helyzetet.

Frankie feje lüktetett a fájdalomtól. Nemcsak az orra, hanem a jobb kezének két ujja is eltört, miután Dougie- nak elfogyott a cernája néhány perccel korábban. Ennyit arról, hogy belátja, több haszna származik belőle, ha életben hagyja Frankie-t, mint ha megöli. Úgy tűnt, végleg eldöntötte magában a kérdést. Azon túl, hogy megkínozza, hátha megtud valamit a menyasszonya halálának körülményeiről, egyértelmű volt, hogy csalt a bosszú vezérli.

Miután végzett vele, az Angyal áttolta Frankie-t az egyik hálósobába, amiben egy vérfoltos ágy és hangszigetelt ajtó

fogadta. Úgy tűnt, nem ő volt az első szerencsés, aki élvezhette Dougie vendégszeretetét.

Az Angyal a pipereasztalnál álldogált, és egy dallamot füttyörészett, ami szörnyen hasonlított a Send in the Clowns című szerzeményre, miközben egy félelmetes, ívelt pengéjű vadászkést élesített egy fenőkővel, hogy aztán nekiállhasson.

Frankie többször is megfeszítette a felsőtestét, hátha sikerül meglazítania a ragasztószalagot, amivel a tolószékhez kötözték. A szíve időnként kihagyott, az arca izzadságban úszott, és ráadásul össze is vizelte magát. Nem is kicsit. Dougie már elmondta neki, mire számíthat. Előbb megkínózzák, azután szép lassan kinyúvasztják, majd az embereivel levadásszák Jacket, a faterjukat és természetesen Tommy Riley- t is.

Hacsak utóbbi nem tűnik fel előbb. Frankie minden maradék bizodalmaival ebbe a vékonyka szalmaszálba kapaszkodott.

– Ugye tudod, hogy ezt igazán nem lett volna szabad? – szólalt meg az Angyal a tükörbe Frankie-re nézve. – Ilyen csúnyán belerondítani a terveibe.

Nyilván nem, pláne annak fényében, hogy mi történt. Bár nem mintha más választása lett volna, nem igaz? Az egész azzal kezdődött, amikor Listerman közölte vele, hogy aki két úrnak próbál szolgálni, idővel úgyis póruul jár. Igaza lett ugyanis az ügyvédnek. Már a legelején egyértelmű volt, hogy bármit is csinál Frankie, és bárhogyan ügyeskedik, hogy megszabaduljon a két fickó befolyásától, amint Dougie Hamilton kinyilvánította a szembenállását Tommy Riley- val, Frankie-nek el kellett volna árulnia az egyiket. Az egyeden lényeges kérdés az volt, hogy melyiket.

De nemcsak Listerman szavai miatt döntött végül úgy, ahogy, hanem amiatt is, amit az örege mondott neki, amikor legutóbb meglátogatta a brixtoni börtönben. Ha már muszáj választani...

Frankie szívből utálta Tommyt, amiért tönkre akarta vágni a Soho Opent, de legalább előre megmondta neki, nem pedig a háta mögött ügyeskedett. Azt viszont Frankie egy pillanatig sem hitte el,

hogy Dougie tényleg visszaadja neki azt a pisztolyt. Nem, ez az alakoskodó patkány már a kezdetek óta csak hazudott neki.

Frankie végül akkor töre meg, amikor vasárnap találkozott Tommyval a chelsea-i háza alagsorában. Azt megelőzően, amikor még csak a rablásról volt szó, Frankie külön tudta magában választani a kettőt. Miután azonban kiderült, hogy Dougie Tommy vesztét akarja, nem maradt más választása. Nincs semmi más, amiről esetleg tudnom kellene? Nos, de igen. És szépen el is mondta Tommynak Dougie tervét, a betörés minden egyes részletét, valamint azt is, hogyan szándékozik az egyik műtárgyat elrejtteni Tommy irodájában, ahol aztán a zsaruk megtalálják.

Frankie könnyedén kitalálhatta, mi történt ezek után. Eltüntetni a kutyát Tommy irodájából, mielőtt lecsap a közeg, még nem is volt olyan bonyolult. Basszus! A fickó már Frankie és az Angyal dolgát is megkönnyítette azzal, hogy nem kapcsoltatta be a riasztót. Az Ambassadorból sem volt túl bonyolult eltávolítani a maradék holmit, Frankie ugyanis Tommynak adta az alagsori ajtó pótkulcsát.

A történetek néhány egyéb részlete azonban nemigen volt világos Frankie előtt. Először is arra számított, hogy Tommy fogja az ellopott kiállítási anyagot, és megtartja magának. Persze belátta, hogy végül miért nem döntött úgy. Bonyolult lett volna elszállítani az egész szájrét, továbbá nem vásárolta fel előre egyik művész egyéb alkotásait sem, mint azt tette Dougie és a cimborái. Azt is elfogadta, hogy Tommy miért akarta inkább azt a látszatot kelteni, mintha meg sem történt volna a betörés. A névtelen bejelentés után ugyanis a rendőrség közelről figyelte volna minden egyes mozdulatát és üzleti érdekességét. Márpedig ezt Tommy mindenáron el akarta kerülni.

Amit azonban Frankie sehogyan sem értett, az az volt, hogy a francba tudták Tommyék visszacsempészni a sok műtárgyat a múzeumba, mielőtt a zsaruk kiértek. Persze nyertek maguknak egy kis időt azzal, hogy felhasogatták az Angyal taxijának a kerekeit, meg az a bandanév is jó húzás volt. De mégis hogyan sikerült? Mármint újra betörni.

– Mindig is kíváncsi voltam arra, mire gondolnak az olyanok, mint te -jegyezte meg az Angyal Frankie felé fordulva.

– Mint én?

– Mármint akik hamarosan meghalnak. Akik már cseszhetik.

– Ja, úgy... – Frankie teljesen ki volt készülve, mégis megpróbált mosolyogni. Esetleg le tudja dumálni valahogy a másikat. Elvégre az elmúlt néhány hétben gyakorlatilag munkatársak lettek.

– Esetleg arra, hogy netán rossz döntést hoztak valamikor – magyarázta az Angyal –, vagy hogy ha vissza lehetne menni, mit csinálna másként az ember. Amint ugyanis átverted Dougie-t azzal, hogy beköpted Tommynak -folytatta súlyos fejét ingatva –, csak tudtad, hogy ennek nem lesz jó vége, nem?

Frankie azonban nem tudta. Azt hitte, minden rendben lesz. Épp ez volt a lényeg. Arra számított, hogy vagy megkapja a pisztolyt, és még azelőtt lelép, hogy kiderülne a sosemvolt betörés híre, vagy pedig megérkezik a „felmentősereg”, ahogy Tommy fogalmazott, hogy kiszabadítsák őt Dougie karmai közül. Az utóbbival csak az volt a baj, hogy Frankie előre szólt Tommynak, arra számít, valószínűleg a Narrow Streeten lévő raktárban fog találkozni Dougie-vel. Lehet, hogy az a bizonyos felmentősereg épp most ér oda. Nem mintha ezzel Frankie jól járna. Valószínűleg Tommy nem is tudott ennek a lakásnak a létezéséről, ahol Frankie épp tartózkodott.

– Szóval akkor mi legyen? – tette fel a kérdést az Angyal, miközben a börtáskájába túrt, elővett belőle egy kormos kalapácsot, majd felmutatta a vadászkéssel együtt. – Kalapács vagy kés?

– Véletlenül nincs nálad egy tollseprű? – Még Frankie sem találta tréfásnak a megjegyzést. Hirtelen eszébe jutott a fickó, akit a raktár alagsorában látott. A szerencsétlen inkább volt egy húskupac, mint élő ember. Ez várt rá is, nem igaz? Erre számíthatott. Összerándult a gyomra, miközben a golyói felszaladtak a beleibe. O, istenem, segíts! Valaki segítsen!

Az Angyal lehajolt, belenézett a zsákba, majd felegyenesedett. – Nincs, szaros – felelte vigyorogva. – Attól tartok, mára elfogyott a szerencséd.

– Gondolom, azt is felesleges az emlékezetedbe idézni, milyen jó barátok voltatok az apámmal?

– Azt mondd, barátok? Igazság szerint sosem kedveltem. Mindig is kicsit féltékeny voltam rá.

– Féltékeny?

– Már ami az anyádat illeti. Meg voltam róla győződve, hogy túl jó az apádhoz.

– Ezek szerint ismerted az anyámat? – Ettől a felismeréstől, a körülmények ellenére, Frankie szíve még vadabban kezdett kalapálni.

– Bizony... De most nincs időnk ebbe belemenni. Túl kell ezen esnünk, és már igen későre jár.

– És mit szólnál egy kis pénzhez? – próbálkozott Frankie. – Van pénzem. Akár tudnék...

A másik csalódottan megcsóválta a fejét. – A végén mindig a pénz marad, nem igaz? A pénz meg a...

– Könyörgök! – mondta elkeseredetten Frankie, aki hirtelen úgy érezte magát, mint abban a másik alagsorban két évvel korábban, miközben Terence Hamilton egy sniccerrel hadonászott. Kizártnak tűnt, hogy másodszor is megússzon egy hasonló helyzetet. – Könyörgök neked...

– A pénz meg a könyörgés – fejezte be az iménti mondatát az Angyal. Azzal letépett egy darab ragasztószalagot, és Frankie szájára simította. –Máris jobb. Nincs több butáskodás, rendben? Elvégre mindketten profik vagyunk.

Nem is! próbálta volna meg üvölteni Frankie. Dehogy vagyok profi. Egy kurva snookerklubom van csupán. De ahogy a ragasztószalagot csócsálta, tudta, hogy mi lenne erre a másik válasza: Ez azt jelenti, hogy profi vagy. Amint elvállaltad az irányítását, profi lettél. Ugyanúgy, mint előtted az apád. Vagy bárki más, aki Riley vagy a Hamilton- család közelébe kerül, és megpróbál hozzájutni egy szelethez a Soho- tortából.

– Viszont őszintén sajnálom, hogy így kell véget érnie – közölte az Angyal. – Időnként előfordult, hogy már- már élveztem a társaságot, miközben ide- oda mentünk. Ugyanakkor megértem, miért nem akarja a főnök ezt maga csinálni. Ne érts félre, szó sincs arról, hogy nem szereti összepiszkolni a kezét, mert ha a helyzet megkívánná, mint az imént a nappaliban, mint ahogy az öcsédet is élvezettel agyabugyálta el tavaly abban a sikátorban... Rendesen ki is izzadt, nekem elhiheted.

Ezek szerint valóban Dougie volt az, aki kórházba juttatta Jacket. Frankie ingerülten cibálni kezdte a béklyóit, a ragasztószalag azonban nem engedett.

– ..de muszáj megértened, hogy olyan szép keze van – folytatta az Angyal. – Te is láthattad, milyen gondosan manikűrözi. Szinte már értelmiségi kéznek mondaná az ember, nem igaz? Egyáltalán nem az a fajta, amelyik ilyen alantas munka elvégzésére való, pláne ha akad egy hozzám hasonló vén pupák, néhány rozsdás bőkövel, mint ezek itt – azzal elővett a zsákjából néhány további, vérfoltos szerszámot, és a fésülködőasztalra rámolta –, amik több mint alkalmasak az ehhez hasonló feladatok elvégzésére.

Miközben ismét a kezébe vette a kést és a kalapácsot, Frankie ficákolni próbált, hátha sikerül megbillentenie és felborítania a kerekesszéket. De hiába.

– Egyébként nem mondhatod, hogy nem figyelmeztettek előre. Mármint hogy kopj le.

Ahogy közelebb hajolt, a Frankie száját eltakaró ragasztószalag ellenére is tökéletesen ki tudta olvasni a tekintetéből, hogy mi jár a fejében.

– Bizony ám. Amikor elvittelek arra a legelőre, és mondtam neked, hogy rád férne egy kis nyaralás, komolyan gondoltam. Próbáltalak figyelmeztetni. Tekintettel a sok együtt töltött időre, meg arra, hogy mennyire szereted Barbra Streisandot.

Az Angyal letette a kést, és meglendítette a kalapácsot. Ezek szerint döntött. Frankie torkát epe mardosta; alig bírta visszanyelni.

De vajon miért? A saját hányásától megfulladni valószínűleg százszor jobb lett volna, mint amire az Angyaltól számíthatott.

– Attól tartok, Dougie meglehetősen egyértelműen fogalmazott - mondta a fickó megvető tekintettel. – Mármint neked kell tartani attól, hahaha. Azt mondta, ne kíméljelek. Hogy jó alaposan dolgozzalak meg. -A szeme csillogott, miközben magyarázott. – Azt akarja, hogy minél tovább tartson. Nézd csak! Még jegyzőkönyvet is vár tőlem.

Azzal egy írotáblára mutatott, rajta egy bevonalkázott lappal. Mellette egy digitális fényképezőgép feküdt, ami egészen úgy nézett ki, mint Violleté. Tényleg, ő most hol lehet? Vajon tudott erről az egésze-ről? Talán. Sőt, inkább tutira. A rohadék!

Frankie felkapta a fejét, és a hang irányába nézett. A dörömbölés a szomszédos helyiségből jött. Elég hangos volt ahhoz, hogy még a hangszigetelt ajtón keresztül is hallani lehessen. Más szóval kurva hangos volt.

– Nicsak... mi lehet ez? – tűnődött az Angyal. – Egy kis haladék? Vagy netán az ítélet felfüggesztése? Ebben nem lennék olyan biztos.

Dougie nemigen szokta megváltoztatni az elképzeléseit. Sokkal valószínűbb, hogy megint elborult kicsit az agya. Lehet, hogy felaprította a zongorát tűzifának azzal a baseballütővel.

A dörömbölés azonban nem maradt abba. Az Angyal összeráncolta a homlokát.

– Ne mozdulj! – közölte Frankie-vel vigyorogva. – Máris jövök.

Puff!

Frankie altkor hallotta meg a hangot, amikor az Angyal kinyitotta az ajtót. Puff- puff! Még két durranás. A fickó egy pillanatra megtorpant, továbbra is vigyorogva, majd hátrazuhant, és fennakadt szemmel elterült a padlón.

– Hola, Señor Frankie! – köszönt J esús, tökéletes mosolyát a másokra villantva, miközben egy kecses mozdulattal átlépte az Angyal holttestét, és behatolt a szobába. A jobb kezében pisztolyt fogott, hangtompítóval a csövön. – Szabad a levegő – mondta, miután körbenézett.

– Tiszta! Már százszor elmondtam, hogy „tisztá a levegő!”

Mackenzie Grew a szemét forgatva nézett Frankie-re, majd összevérézett fehér öltönyében lehajolt, hogy megnézze az Angyal pulzusát. –Szép munka, Jézus. Pont a szeme közé. Jimmy Flanagan immár hivatalosan is a múlté. Nem ismertem nála kedvesebb fickót.

– Bassza meg! Ezt nevezem időzítésnek – szakadt ki Frankie-ből, miután Grew letépte a ragasztószalagot a szájától.

– Miféle időzítés? – értetlenkedett Jézus. – Csak nincs bomba?

– Dehogy – mondta Grew, megint a szemét forgatva. – Arra gondol, hogy jókor értünk.

Ezúttal Jézus állt neki a szemét forgatni, miközben megkocogtatta a halántékát. – Ez a Grew kicsit loco – mondta Frankie-hez fordulva.

– Sí – helyeselt a másik. – Bizony bolond.

– Basszus! Mi ez a szag? – kérdezte Grew, miközben elkezdete kiszabadítani Frankie-t.

– Én vagyok – felelte Frankie. – Összehúgyoztam magam.

Grew az Angyal által előkészített kínozóeszközökre sandított. – Nem hibáztatlak, öcskös. Egyáltalán nem.

– Mi van Dougie- val? – érdeklődött Frankie. Vajon meg a szomszédos helyiségben lehet?

– Ne nyugtalankodjon a kis szíved miatta!-válaszolta Grew.-Épp az imént festettem át azt a fehér zongorát vörösre a fejével.

– Én meg elintéztem azt a másik seggfejt – tette hozzá Jézus. – Előbb térden lőttem, aztán a saját ütőjével csináltam ki.

Ezek szerint annak a baromnak is befellegzett.

Miközben Frankié feltápáskodott, Grew elővett egy tiszta törülközőt az Angyal táskájából, hogy letörölje a vérfoltokat a zakójáról. – Mi van? -kérdezte, látva, hogy Frankie őt nézi meredten.

– Mit bámulsz? Ez egy Paul Smith- darab. A legújabb kollekciónál. Minél tovább marad rajta a vér, annál nehezebben lehet aztán kivenni belőle.

– Mégis hogyan? – kérdezte Frankie.

– Mindig is úgy gondoltam, hogy a fehérborba kevert citromlé a legjobb a vérfoltok eltüntetésére.

– Nem úgy értem – mondta Frankie. – Hogyan kerültetek ide?

– Arra vagy kíváncsi, honnan tudtuk, hogy itt vagy? – kérdezte vigyorogva Grew.

– Igen.

– Attól a szexbambától – szólalt meg Jesús, majd bekapott egy sárga gumimacit.

– Micsoda?

– Úgy érti, szexbomba.

Frankie még mindig nem értette.

– Attól a dél-afrikai csajtól – magyarázta Grew. – Akitől vagy mindenki retteg, vagy mindenki elolvad. Mármint rajtam kívül.

Csak nem...? – Viollet?

– Említette, hogy már találkoztatok – mondta Grew, sokatmondóan Frankie-re sandítva. – Bár lehet, hogy többről van itt szó, ahogy elnézlek...

Akkor hirtelen Frankie mindent megértett. Hogy miért nem volt ott a nő, amikor az Angyallal visszaért Tommy irodájáról. Hogy miért tűnt el időközben. Ezek szerint nemcsak Frankie volt az, aki kettős játszmát folytatott, hanem Viollet Coetzee is. Ő volt az, aki elárulta Tommynak, hogy nem a raktárépületben, hanem a Maida Valei lakásban találja Frankie-t.

Viollet Coetzee nélkül bizonyára már halott lenne.

21. fejezet

– Ó, bárcsak ott lehettem volna, hogy lássam Dougie képét, amikor felhívta a kis spiclije, bárki is volt az, hogy elmesélje neki, mégsem került sor semmiféle betörésre – mondta Tommy Riley. – Nyilván elképesztő látványt nyújthatott. Bizonyára jól röhögtem volna, nem igaz, Frankie?

– De – felelte Frankie, miközben felidézte az Angyal szavait. – Összecsínáltad volna magad.

– Vigyázz a szádra, fiacskám! – szólt rá a másik rosszallóan megrázva a mutatóujját. – A hölgyekre való tekintettel.

– Ööö... Bocsánat – mondta Frankie, miközben Viollet és Csenkuang felé sandított, akik fel- alá úszkáltak a medencében.

Frankie Tommy, Tam Jackson és Tommy unokaöccse, Darren társaságában üldögélt a fickó új chelsea-i kérésének alagsorában, ami egy hét alatt bizony jókora átalakuláson ment keresztül. Az építkezésnek immár nyoma sem volt. Miután elkészült a beton alapozás, feltöltötték a medencét vízzel, ami fodrozódva szórta a mennyezetre a fényt, köröskörül pedig faragott oszlopok és kis fülkék sorakoztak. A rejtett hangszórókból lágy operamuzsika szólt. Barbra Streisand helyett Maria Callas. Frankie el sem tudott volna elképzelni nagyobb fordulatot.

Persze ott volt saját maga is. Időközben az arcát borító zúzódások felszívódtak, az orrát pedig helyre rakták. Az egyetlen árulkodó jele annak, hogy nyakig volt a pácban, a jobb kezén viselt sín volt, ami egyenesben tartotta az ujjait.

Tudta azonban, hogy a lelki sérülések nem fognak ilyen hamar elmúlni. Még mindig látta maga előtt, ahogy az Angyal meglóbálja a kormos kalapácsot. Aztán eszébe jutott Dougie is, pontosabban, ami maradt belőle, és az a baseballütős barom is. A nappali csupa vér

volt, csontszilánkok heverték szanaszét. Az egy dolog, hogy Grew vezetésével egy egész csapat dolgozott azon, hogy úgy tűnjön, mintha sosem jártak volna ott, Frankie azonban még mindig minden éjjel megriadt, a saját verejtékében úszva, mintha mégsem került volna ki élve.

– Tudod, mi a legviccesebb? – kérdezte Tommy, miközben Whitney-t simogatta, aki a lábánál heverve csócsálta lila fürdőköpenye zsinórját.

– Micsoda?

– Mutasd meg neki, Tam!

A fickó Frankie elé tette az aznapi újságot, miközben odébb tolt a barackos brióssal teli tálcát, amiről Darren gyorsan le is kapott kettőt.

– Mint kiderült, Dougie kedvenc kiállításának egyáltalán nem hiányzott a további hírverés – jegyezte meg Tommy.

Frankie gyorsan átfutotta a címoldalt, amin az a Myra Hindley-portré szerepelt, amiről Sharon is beszélt neki. A cikk az alkotás által kiváltott tiltakozásról és közfelháborodásról szólt, a felhajtás azonban megtette a maga hatását. A kiállítást máris rekordszámú látogató nézte meg. Bizony az összes művész, akitől bármi is szerepelt, máris világhírűvé vált. Frankie eltűnődött azon, vajon kik lehettek Dougie Hamilton titkos üzletfelei. Bizonyára szép kis summa üthette a markukat.

– Egyébként szerettem volna köszönetét mondani – szólalt meg Frankie.

– Valóban? Miért? Hogy megmentettem az életed? – Azzal Tommy rágyújtott egy szivarra.

– Persze, azért is. De a torna miatt is. Hogy lefújtad a bundázást. Mielőtt késő lett volna. Mielőtt megneszelték volna a kétes ügyletet, és az egész vállalkozásnak befellegzett volna.

– Á, valóban. Nos, az csupán amolyan jutalom volt, amiért elárultad, mire készül Dougie.

– Értem – mondta Frankie lassan bólogatva. – De tudod, ezen is sokat gondolkoztam. Te tudtál az egésztől, nem igaz? – szegezte a

kérdést Tommynak, miközben mélyen a szemébe nézett. – Arról, hogy mit tervez Dougie, hogy engem is beszervezett, illetve hogyan tervez rács mögé juttatni. Nyilván az egésztől már azelőtt tudtál, hogy felfedtem volna előtted, hiszen addigra Viollet már neked dolgozott.

Tommy nagyot szívott a szivarjából. – Épphogy. Viollet az utolsó pillanatban váltott oldalt. Azok után, hogy Grew visszautasíthatatlan ajánlatot tett neki, hogy hagyja ott azt a pöcsöt, és inkább nekem dolgozzon.

Frankie a nő felé sandított, aki már a medence túloldalán szárított egy nyugágyon fekvő. Vajon a pénzért csinálta volna? Vagy netán Riley sarokba szorította valamivel? Akárhogy is, Frankie mulatságosnak találta. Különösen azok után, amit Dougie mondott neki a sakkal kapcsolatban. Ahelyett ugyanis, hogy az ellenséges király legyőzésével foglalkozott volna, inkább a saját királynőjén kellett volna tartania a szemét.

– Akkor miért nem szóltál erről nekem? – érdeklődött Frankie. – Azután, hogy elárultam neked, mibe keveredtem. Miért nem mondtad el, hogy már tudsz róla?

Tommy elmosolyodott, miközben halvány füstfelhőt eregetett a makulátlan mennyezet irányába. – Nos, azért, mert akkor kiderült volna, hogy valójában próbára akartalak tenni.

- Hogy kiderüljön, melyik irányból fúj a szél?
- Hogy kiderüljön, kihez vagy hűséges.
- Hogy kiderüljön, megbízhat-e bennem?
- Ami ki is derült.

Frankie-nek eszébe jutott a legutóbbi találkozásuk a rablás előtti napon. Amikor Tommy megkérdezte tőle: Nincs semmi más, amiről esetleg tudnom kellene? Hál' istennek meggondolta magát, és mindent elmondott, amiről csak tudott. Mert ha nem így tett volna, nos... Bizonyára már rég halott lenne. Mint Dougie és az Angyal.

– Részben ezért is döntöttem úgy, hogy lefújom a bundát – folytatta Tommy. – Az, hogy őszintén elém álltái, elgondolkoztatott,

hogy talán mégis akad néhány olyan becsületes ember, akivel érdemes tisztességes üzleti kapcsolatot létesíteni, ellentétben azzal a gátlástalan, kétszínű, hitvány alakkal, aki hagyta, hogy a Hackney-pálya ebek harmincadjára menjen.

– Nem túl szerencsés kifejezés – jegyezte meg Frankie.

– Hogy? Ja, hogy ebek... Ez tesz, haha. Neked is, Tam? Érted, Darren?

– Ja, értem, Tommy bá. Király. – Azzal már nyúlt is volna egy harmadik briósért, de a nagybátyja a kezére csapott.

– Vagyis most már nem olyan vagy, mint amaz – magyarázta Tommy-, hanem sokkal inkább egy megbízható üzlettárs...

– De még nem partner – tette hozzá Tam mogorván. – Legfeljebb idővel.

– Valahogy úgy – mondta Tommy mosolyogva. – Hogy hangzik, Frankie?

Sokkal jobban, mint ami Dougie- val vagy az Angyallal történt, az egyszer biztos. – Az üzlettárs egészen jól hangzik. – De vajon tényleg jól jár vele? Nyilván igen, ami a Soho Opent illeti. Vajon csak erre gondolt volna Riley?

– Helyes – nyugtázta Tommy. – Minden jó, ha a vége jó.

Csakhogy ezzel még nem volt vége. Legalábbis Frankie számára.

– Amikor... az történt Dougie- val... ami történt... – kezdte.

– Grew történt Dougie- val – jegyezte meg Tommy, miközben a gyógyteájába pöckölte a szivarja végéről a hamut. – Mi van vele? Kíváncsi vagy a részletekre? Képeket szeretnél látni? – kérdezte vigyorogva. – Jól ismersz. Imádom eltenni emlékebe egy- két képet, különösen azokról, akiktől nem tudtam személyesen elbúcsúzni. Ráadásul az a kis pöcs egy csinos kis fényképezőgépet is hagyott maga után...

– Nem arról van szó.

– Hát akkor?

– Nem került elő egy pisztoly?

Tommy összeráncolta a homlokát. – Nem. Ha jól tudom, Grew zongorát használt. Legalábbis a... hogyishívjákhoz. – Azzal Tamre sandított, hogy kisegítse.

– Kegyelemdöféshez.

– Pontosan.

– Úgy értem, volt-e Dougie-nál pisztoly. Amelyikről meséltem neked. Az a Browning.

– Amivel megszarolt? Rajta a kis ujjlenyomataiddal?

Frankie-nek nem volt más választása, mint ezt is szépen elmondani aznap, amikor Dougie tervéről is beszámolt, Tommy ugyanis egyből tudni akarta, mégis mi a francsal vette rá, hogy neki dolgozzon. Azt azonban nem árulta el neki, hogy ugyanazzal a fegyverrel végeztek Mario Baoticcsal, különben ugyanakkora hatalommal bírna fölötte Tommy, mint Dougie.

– Igen, az.

– Nem, legalábbis nem értesültem róla.

– Nem, főnök – szólalt meg Tam. – Csak azt a lefűrészelt csövű puskát találtuk.

Vajon igazat mondott? Tényleg elképzelhető, hogy Dougie még azelőtt megszabadult a fegyvertől, hogy Jézus és Grew odaért volna? Netán valaki máshoz került? Frankie nem tartotta valószínűnek.

Tommy elnyomta a szivarját, majd felemelte mindkét kezét. – Ez valóban rejtélyes. De tudod, már nem kérdezhetjük meg Dougie barátunkat, azok után, hogy örökre távozott köreinkből – mondta, azzal a medence aljára tekintett, miközben keresztet vetett.

Ugye ezt nem gondolta komolyan? A fickó arcán szétterülő mosolyból azonban, meg abból, ahogy a frissen csempézett medencefenékre mered, látszott, hogy igenis komolyan beszél.

– De tudod mit, Frankie? – folytatta. – Ne rágódj ezen túlságosan! Ha ugyanis véletlenül mégis felbukkanna, és a birtokomba kerülne, biztos lehetsz benne, hogy valami biztonságos helyre tenném, hogy senki se nyúlhasson hozzá.

Ha... Az, ahogy ezt mondta, sokkal inkább úgy hangzott, mintha máris nála lenne.

– Elvégre barátok vagyunk, nem igaz? – mondta Tommy. – Márpedig a barátok vigyáznak egymásra. – Azzal felállt, és ledobta magáról a köntösét, ami alól előkerült a lila úszógatyája.

– Szabad egy utolsó kérdést? – szólalt meg Frankie.

– Mi lenne az?

– Miután megtudtad, mire készül Dougie, miért nem akadályoztad meg? Mármint a betörést. – Grew- tól már korábban megtudta, hogy Bram, Rivet és Lola sosem dolgozott közvetlenül Dougie- nak, hanem Violletnek, valamint azt is, hogy amint megmutatták Dougie- nak a fényképeket, és megkapták a lóvét, a nő közölte velük, kinek tartoznak hűséggel. Rivet és Bram fogta magát, és a csatornán keresztül visszavitte a lopott műalkotásokat az akadémiára, ahol aztán a tetőről is eltüntettek mindent. – Miért hagytad őket, hogy ellopják azt a sok holmit, amikor előre tudtad, hogy majd vissza is kell vinniük? Miért nem, teszem azt, fújtad le az egészet, és számoltál le Dougie- val?

– Nos, azért, mert szerettem volna tudni, végre lehet-e egyáltalán hajtani – felelte Tommy. – Hogy be lehet-e jutni a múzeumba, lenyúlni onnan valamit, majd eltűnni vele anélkül, hogy azt bárki is észrevenné.

– Úgy érted, pusztán szakmai kíváncsiság vezérelt? – hitetlenkedett Frankie.

– Nem egészen. – Azzal Tommy a medencelépcsőhöz ment, és lassan a vízbe ereszkedett. – Mi a véleményed a díszítésről? – kérdezte, majd lassú kutyaúszásban megindult a medence másik vége felé.

– Ugyanaz, mint legutóbb. Felettébb ízléses.

– Nem a rohadt oszlopokra gondoltam. Hé, Darren, nyomd csak meg azt a kapcsolót!

– Máris, Tommy bá – felelte a srác, és odacammogott a jakuzzi melletti falhoz.

Ekkor a medence végében felgyulladt egy fény, és Frankie csak akkor vette észre az elfüggönyözött mélyedést a falban, ami lassan feltárult.

Frankie-nek valósággal leesett az álla. Tényleg jól látta? A szemközi falon ugyanis ugyanaz a felbecsülhetetlen értékű Michelangelo-dombormű jelent meg, amivel majdnem betörte a tetőnyílást.

– Tadám! – mondta Tommy. – Pontosabban Taddel.

– Haha! Sziporkázol ma reggel, Tommy bá – mondta Darren kuncogva.

Frankie még mindig szájtátva állt. Ugye ez most nem azt jelenti, hogy...? Kizárt. Nyilván csak egy másolat. Hiszen már a múltkor is itt járt az az olasz fickó, nem igaz? Az a szobrász, Matteo vagy hogyishívják. Nyilván készített a megbízójának egy másolatot. Kizárt volt ugyanis, hogy csak azért hagyta volna Tommy, hogy véghez vigyék a rablást, hogy kiderüljön, be lehet-e csempészni a hamisítványt, és ki lehet-e lopni az eredetit. Teljességgel elképzelhetetlen, nem igaz?

Ugye?

A mű eredeti címe:
Ronnie O'Sullivan: *The Break*
First published in the United Kingdom in 2019 by Macmillan

Fordította: Tóth Bálint
Snooker Future Kft., 2021
A kiadásért felelős: Búzás Gábor
Lektorálta: Búzás Gábor
Borító: Elekes Réka
Szerkesztő-tördelő-korrektor:
Hubicsák Viktória Emília
Nyomda: Vareg Hungary Kft.
www.vareg.hu

ISBN 978 615 813 892 5

Minden jog fentartva.